

**Josip Pečarić,
GENERAL JANKO BOBETKO**

JOSIP PEČARIĆ

**GENERAL
JANKO BOBETKO**

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020.

KAZALO

UVODNI TEKSTOVI.....	7
Mladen Pavković, Ako su se tako odnosili prema Bobetku, onda nije čudo da branitelji ne mogu na „zelenu granu“.....	7
'Bobetkov general'.....	10
GENERAL JANKO BOBETKO.....	20
Slučaj Bobetko nije slučajan.....	20
Predavanje: Sramotni sud u Haagu.....	25
Slučaj Gotovina: Ima li razlike između Sanadera i Mesića?.....	37
Globalizacija u svjetlu Suda u Haagu.....	42
Zločinački pothvat Suda u Haagu.....	55
HVIDRA: istina o Domovinskom ratu.....	67
Haški sud i njegov Zajednički zločinački pothvat.....	77
Don Josip Čorić, Rasizam svjetskih moćnika.....	97
"Za Dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH.....	107
Pismo glavnom uredniku „vijesti“ g. Jovoviću.....	115
Veličina Predsjednika Josipovića.....	122
Predsjedavajući Raspravnog vijeća u predmetu "Prlić i ostali"....	127
Predložite generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir.....	137

Luka Mišetić, Je li Tribunal utvrdio da je Franjo Tuđman odgovoran za etničko čišćenje u Bosni i Hercegovini?.....148

ISTI ODNOS I PREMA NAGRAĐENOM FILMU O

„OLUJI“	162
Milanović i nagrađeni film o „Oluji“	162
Prilog, Miroslav Međimorec, Američki Hrvat snima film o Oluji	
OLUJA JE SPASILA BIHAĆ.....	170
Zahvala biskupu Košiću	178
Dobro je da ni akademici ne znaju o nagrađenom filmu o	
„Oluji“.....	182
HDZ zadržava vlast Pupovcu!	187

UVODNI TEKSTOVI

Mladen Pavković

AKO SU SE TAKO ODNOSILI PREMA BOBETKU, ONDA NIJE ČUDO DA BRANITELJI NE MOGU NA „ZELENU GRANU“

Ratni veteran Janko Bobetko, dobitnik svih najvećih državnih odličja, itekako je zaslužio jedno takvo priznanje, ali i svoju ulicu ili trg, pa i spomenik usred Zagreba...

Braniteljski portal, 11. lipnja 2020.

Hrvatska radiotelevizija (HRT) prikazala je (srijeda, 10. lipnja 2020.) odličan dokumentarni film redatelja Kristijana Milića – „**General Janko Bobetko**“ (10. siječnja 1919.-29. travnja 2003.). Riječ je o prvom cijelovitom filmskom životopisu jednog od najznačajnijih hrvatskih vojnika 20. stoljeća, koji je bio aktivni sudionik svih političkih previranja između Drugog svjetskog rata i pobjedničkog Domovinskog rata. Milić je vješto koristio arhivski materijal, među

kojim su prvi put prikazane slike iz privatnog albuma obitelji Bobetko, kao i intervju s pretežno njegovim suborcima...

Međutim, vjerujemo da kraj ovog filma nikog nije mogao ostaviti ravnodušnim. Naime, svi su isticali da je riječ o Junaku Domovinskog rata, što Bobetko uistinu i jeste, ali onda smo čuli ili bolje rečeno ponovno smo se podsjetili kako je na kraju života „ostao sam“, uz obitelj i suborce! Čak je obitelj morala snositi i troškove njegova pogreba!

Tadašnji aktualni političari koji su bili na vlasti bježali su i skrivali se od njega, tim prije jer ga je tražio i Haaški sud. A on je iako teško bolestan svima poručio da u Haag može ići samo mrtav, da im živ u ruke neće doći. I nije.

Nu, bez obzira na sve, hrvatska se politika sramno ponijela prema hrvatskoj ratnoj legendi. Mnogi su „zaboravili“ da su ga i u njegovoj ulici čuvali hrvatski branitelji, dok su razni pupovci, pusičke i drugi tražili da ga se uhiti i teško bolesnog prebaciti na robiju, marginalizirajući, prešućivajući i falsificirajući njegov inače briljantni ratni put.

Među prvim se priključio u borbi protiv srpskih i inih četnika. Predsjednik Republike dr. Franjo Tuđman 10. travnja 1992. dodijelio mu je čin generala zbora HV-a. Imenovao ga je i zapovjednikom Južnog bojišta. Krajem iste godine, 20. studenoga, imenovan je načelnikom stožera HV-a. Na toj dužnosti ostao je do umirovljenja 15. srpnja 1995. Od te godine pa do kraja 1999. bio je zastupnik HDZ-a u Saboru.

Objavio je i zapažene knjige o Domovinskom ratu, za što smo mu dodijelili i tradicionalnu nagradu „Bili smo prvi kad je trebalo“ u prepunoj dvorani Društva hrvatskih novinara. Organizirali smo i tribine na kojima smo se podsjećali na velikog generala (na slici).

- Imam čist obraz koji mi dopušta da iza sebe ostavim pisani trag u svemu što sam radio – napisao je u knjizi „Sve moje bitke“.

Sada se ponovno postavlja pitanje: Zašto još do danas Hrvatska nije službeno (!) proglašila nikoga Junakom hrvatskog Domovinskog rata?

I ovaj film govori i dokazuje da je takvih ljudi bilo, baš kao i u svakom ratu.

Ratni veteran Janko Bobetko, dobitnik svih najvećih državnih odličja, itekako je zaslužio jedno takvo priznanje, ali i svoju ulicu ili trg, pa i spomenik usred Zagreba.

Sjajan film Kristijana Milića najbolje nam je pokazao da u nas (da se malo našalimo) „veći ugled“ imaju ratni dezerteri, izdajice i profiteri nego takvi kakav je bio legendarni – Janko Bobetko.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrvsijeta/57740-mladen-pavkovic-ako-su-se-tako-odnosili-prema-bobetku-onda-nije-cudo-da-branitelji-ne-mogu-na-zelenu-granu>

<http://bezczenzure.hr/branitelji/mladen-pavkovic-ako-su-se-tako-odnosili-prema-bobetku-onda-nije-cudo-da-branitelji-ne-mogu-na-zelenu-granu/>

'BOBETKOV GENERAL'

U pismu „Zahvala biskupu Košiću“ obećao sam dolazak biskupu u Sisak na blagoslov kipa bl. Alojzija Stepinca. U Sisku je bilo prekrasno. Sam blagoslov možete pogledati na:

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-otkrio-spomenik-blazenog-alojzija-stepinca/>

Zapravo o tom prelijepom danu u Sisku najbolje je pročitati tekst našeg poznatog kolumniste Marka Ljubića:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29360-m-ljubic.html>

O našem domaćinu biskupu Košiću Ljubić piše:

Biskup Košić usidrio se u načela

Zašto Sisak, zašto baš biskup Vlado Košić? Integracija ne bi bila potpuna da se jedan velikan Katoličke Crkve i hrvatskoga naroda nije vratio kući. Ne bilo gdje, nego upravo u novouspostavljenu biskupiju, biskupa koji nije zamišljao određujući se za svećenika, da će jednoga dana biti biskup, niti je slutio s čime će se suočiti nakon pogibelji srpske agresije i slave obrambenoga rata svoga naroda. Ali, Vlado Košić je postao biskup. Sisački. I usidrio se u načala, teologiju istine, od koje ne odstupa ni pod kakvim „višim interesima“, niti ga izazov svakodnevnih iskušenja taktiziranja može omesti.

Uostalom, kako biti Stepinčev sljednik ili nasljednik, a ne imati snažno prepoznato sidrište, ne biti jasan, kako teološke vrjednote komunicirati, a da te ne razumiju tisuće ljudi, kako biti svećenik, a ne imati integrativni odnos sa svojim pukom i narodom. To pitanje je Vlado Košić očito odavno razriješio i odavno se opredijelio. Njemu Stepinac jest uzor i on se svakodnevno tako ponaša. Svjedoči. Zlo naziva zlom, dobro dobrim. U njegovim riječima sve ima svoje ime, jasno značenje i potpuno prepoznatljivu vrjednotu. Njegov narod ga razumije, ne trebaju mu interpretacije njegovih poruka. O zid se razbijaju pokušaji interpretacija i reinterpretacija, pri čemu, što su izraženije to više svjedoče gubitništvo i slabost interpretatora. Zato je Stepinac u Sisku došao doma. Vratio se ondje gdje pripada, upravo na mjesto gdje je njegova simbolika, s jedne strane najviše

ugrožena, a s druge strane, najviše veličana i svjedočena. Pitate me kako znam? Pa, video sam jučer na stotinama lica. Pogled i susret očiju sretnih ljudi, koji su to prepoznali, pa čak ako i šute –jasno govore. Jer, ni spomenik ne govori, a priča, kako sam rekao, romane. Samo je bitno znati čitati.

Uvijek je čovjeku drago kada ga susreću ljudi koji znaju i prate ono što radi. Tako sam jednoj gđi obećao i dolazak na ređenje njenom sinu koji voli čitati i koji prati sve što radim.

Naravno posebno me je razveselio susret s članovima Hrvatskog generalskog zbora (gen. Pavao Miljavac, gen. Ivan Tolj, gen. Ljubo Ćesić Rojs, gen. Marinko Krešić, gen. Zvonimir Peternel, gen. Ivan Bobetko, gen. Marko Lukić, gen. Ivan Penić, brig. Nedо Perić, puk. Rudi Klicper). Kao i mene i njih je oduševila biskupova propovijed: <https://kamenjar.com/biskup-kosic-blazeni-alojzije-stepinac-je-najplemenitiji-izraz-svih-nasih-narodnih-i-vjerskih-stremljenja/>

Posebno mi je drago bilo poslije dužeg vremena sresti i generala Ivana Bobetka.

Naime njegov otac je – ne znam zašto – ali imao poseban odnos prema meni. Bio sam mu drag.

Zato sam se, kada je general Rojs tražio da budem s njima tijekom blagoslova i na misi, našalio:

- Pa i ja sam general. Za razliku od vas koji ste Tuđmanovi generali ja sam 'Bobetkov general'. Naime kada ste osnivali prvu generalsku udrugu na osnivanju sam uz generale, na Bobetkov zahtjev, govorio i ja.

General Rojs je komentirao:

- Da to je bilo društvo Viribus Unitis!

Na kraju Svete mise biskup je posebno pozdravio i generale, Marka Ljubića, Damira Borovčaka, a mons. Juraj Batelja nam je osobno poklonio i knjižicu u kojoj je tiskano predavanje koje je tom prigodom održao: *Bl. Alojzije Stepinac – Zaštitnik malenih u ratu i u miru.*

Poslije predavanja nastavljeno je druženje. Tako sam imao zadovoljstvo biti još sa svojim „kolegama“ generalima. Za mene je tako taj dan postao poseban i zbog podsjećanja na dragog nam generala Bobetka.

A zapravo govor zbog kojeg sam sam sebe proglašio u šali 'Bobetkovim generalom' nije održan na osnivanju već promotivnom skupu prvog generalskog društva 25. ožujka 2002.

Evo tog govora:

Promotivni skup Društva domovinskog ponosa i časti VIRIBUS UNITIS

Ukazana mi je izuzetna čast što danas među proslavljenim hrvatskim ratnicima sudjelujem na promotivnom skupu Društva domovinskog ponosa i časti **VIRIBUS UNITIS**.

Znamo da su svakom narodu najveći ponos njihovi ratnici. Hrvatima je to još više jer su hrvatski ratnici izvojevali pobjedu u veličanstvenom oslobođilačkom i obrambenom ratu u kojem je stvorena hrvatska država i tako ostvarena stoljetna težnja hrvatskog naroda. Činjenica da ovakvo društvo, koje su osnovali najviši zapovjednici jedne takve vojske, uopće postoji govori kako su danas u Hrvatskoj ugrožene sve vrijednosti pa i sam ponos ovog naroda.

A vjerojatno je osnovna institucija koja to treba ostvariti – sud u Haagu. Još 1996. godine nazvao sam ovaj sud sramotnim zbog činjenice da se u njemu treba suditi zajedno i žrtvi i agresoru. Za osnivače ovog suda – svjetske moćnike, napisao sam tada i slijedeće:

«Pa sve je bilo u cilju očuvanja njihovog užasnog čeda zvanog "Jugoslavija". Srbi su za njih samo ljudi koji su kao njihove sluge vršile prljave poslove u zaštiti njihovih interesa. I za to trebaju plaću. Istina, Srbi nisu dobili plaću kolika im je obećana, ali dobili su je. U BIH je tridesetak posto Srba dobilo 49% teritorija. I tako su oni koji su po svjetskim načelima za učinjeni genocid trebali biti kažnjeni, za taj isti genocid nagrađeni! "Agresori" su u stvari Hrvati koji su krivi za smrt Jugoslavije, a Srbi su bili branitelji.»

O tome neizravno govori **Alain Finkielkraut** (Kulturni Obzor, Večernji list, 11. ožujka 2002.) kada kaže:

«Zamislite da su u Nürnbergu prodefilirali glavni nacistički zločinci, a da su istovremeno Varšava ili Prag ostavljeni Njemačkoj!» Ili: "Ne vidim kako takva instanca (sud u Haagu, op. J.P.) može zasjedati, nikad ne dovodeći u pitanje držanje određenog broja međunarodnih instanci. Ne zagovaram utamničenje generala

Janviera ili gospodina Akashija, ali da bi taj sud imao vezu s istinom, valjalo bi ga navesti da se o tome izjasni.”

Naravno, i Janvier i Akashi su samo izvršitelji volje svjetskih moćnika koji su osnovali politički sud. Dakle, umjesto suda u kojem se trebalo suditi ratnim zločincima, osnovali su sud koji će provoditi političke želje svjetskih moćnika. Očito mnogi od njih su mnogo odgovorniji od generala Janviera ili gospodina Akashija. Zato možemo slobodno reći da Hrvatskoj danas sude oni koji nisu uspjeli ostvariti svoje zamisli, pa na neki način imamo apsurdnu situaciju da poraženi sude pobjednicima.

I zato je ovaj sud sramotan. To je potvrdio i kanadski odvjetnik **Christopher Blac** koji je rekao da je taj sud “sramota civiliziranog svijeta”, kao i vojni ordinarij, **Juraj Jezerinac** kada je, poslije podizanja optužnice protiv generala Gotovine, upozorio da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta.”

A optužnica protiv generala Gotovine daje očitu potvrdu da je sud u Haagu politički sud koji je osnovan da se sudi Hrvatskoj zbog “krivnje” za rušenje Jugoslavije, dakle za ono o čemu sam pisao 1996. godine. Očito je da je optužnica pripremana za Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana, a kako ni on, a ni ministar Šušak, nisu više živi, naslovljena je na najveću legendu Domovinskog rata - na generala Gotovinu. U njoj se od UN-a proglašeni hrvatski okupirani teritorij proglašava nekakvom državom RSK, na koju je Hrvatska izvršila agresiju planirajući njeno etničko čišćenje.

Tako i **Brian Gallagher** iz Londona u *Biltenu Britanske Liberalne Internacionale*, smatra optužnicu protiv generala Gotovine kontroverznom, a o tome su pisali i *Newsweek* i *Wall Street Journal*. Gallagher ističe da je «operacija Oluja bila akcija za oslobođanje teritorija. Sve zemlje imaju pravo na samoobranu. S obzirom da su sami tužitelji unutar Miloševićeve optužnice napisali kako je Hrvatska bila jednom trećinom okupirana tada je karakteriziranje operacije Oluja, kao akcije za provođenje etničkog čišćenja zaista previše. Bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj (**Galbright**) izjavio je u Newsweeku «Ne možete prognati ljude koji su već otišli».

O tome piše Hrvatsko žrtvoslovno društvo u nedavnom priopćenju u kome spominje i činjenicu da je **Florance Hartman**,

bivša glasnogovornica MKS-a napisala 1999. godine: »*Beograd je izazvao odlazak Srba iz Krajine prema Banjoj Luci i sjevernoj Bosni kako bi kasnije opravdao zadržavanje tih prostora.*» Zamislite moral Suda koji tako brzo zaboravi što je tvrdila njihova glasnogovornica.

U normalnom svijetu bi zato glavna tužiteljica za takvu konstrukciju vjerojatno bila povrgnuta liječničkom tretmanu, ali u ovom ona je izazvala negativne reakcije samo zbog činjenice da je u akciju "Oluja" bila uključena i američka administracija. *Odbor za međunarodne odnose američkog Kongresa* raspravlja je nedavno o tom sudu. U optužnici protiv Ante Gotovine osporena je objektivna zapovjedna odgovornost, naglašeno je i pitanje «jesu li događaji za koje je optužen bili dio operacije poduzete uz znanje i u suradnji sa SAD» (**H. Hyde**). Rečeno je da «nije dobro oduzimati, a osobito ne usurpirati ovlasti nacionalnih sudova», da je »svaka zemlja odgovorna suditi na svom teritoriju a iznimke se moraju točno odrediti» (**J. Rabkin**), pa čak i to da je u postupku protiv Tihomira Blaškića tužiteljstvo zatajilo dokaze koji su ga oslobadali krivnje, a iste je dokaze upotrijebilo protiv Daria Kordića.

David Keene, predsjednik Američke konzervativne unije u »Washington Timesu« upozorio je da se na primjeru Ante Gotovine pred sudom u Haagu mogu naći i američki vojnici i dužnosnici; studio bi im isti sud koji danas sudi Slobodanu Miloševiću. Tvrdi da je Clintonova administracija pridobila Hrvatsku vojsku da pokrene ofenzivu protiv srpskih snaga u Hrvatskoj i Bosni, poznatu pod imenom «Oluja». »Dokazi upućuju da je Washington zamislio i upravlja cijelom operacijom», tvrdi Keene i navodi pisanje londonskog »Observera« i memoare američkog veleposlanika Richarda Holbrooka. »Mi smo Hrvatima i rekli kad da napadnu, koje gradove da zauzmu i kad da se zaustave. Holbrook jasno kaže da su oni učinili točno ono što smo željeli», piše Keene i zaključuje da Gotovina nije optužen da je osobno počinio ili naredio zločin nego po zapovjednoj odgovornosti za zločine drugih.. Po toj logici odgovornost se može protegnuti i do Clintonova i njegove vlade.

Zato se na Zapadu sve više i više upozorava i na nesposobnost samoga suda. **Patricia Wald**, bivša sutkinja MKS kritizirala je Sud u New York Timesu tvrdeći da u Haagu sude diplomati i profesori, bez sudačkog iskustva, pa odatle i njihova sporost i propusti.

Bushov veleposlanik za ljudska prava **Pierre Richard Prosper** izjavio je: "Sudovi su loše vodeni, čine se pogreške ili zloporabe i previše troše. Sud bi trebalo zatvoriti najkasnije do 2008. godine." Ivica Marijačić piše (Fokus, 14. ožujka 2002.): "Uostalom, sam dolazak američkog veleposlanika Prospera u Haag je vrlo znakovit. Da su kojim slučajem on i glavna tužiteljica Carla del Ponte zaključili kako se general Ante Gotovina naprosto mora uhiti, ako se sam ne preda, onda se zacijelo ne bi ustručavali to izjaviti na konferenciji za novinare nakon sastanka. Još jedan detalj mogao bi se pokazati ključnim i za sudbinu Haaškog suda i za sudbinu nepravedno optuženog hrvatskog generala. Američki je Kongres, naime, deset puta smanjio proračunska sredstva za Haaški sud u 2003. godini. Dosad je SAD godišnje odvajao 25 milijuna dolara, sad pak tek 2,5 milijuna dolara. Tu vrlo značajnu činjenicu hrvatski mediji pod režimskim nadzorom svjesno prešućuju kao, uostalom, i događaje iz Kongresa."

Dakle, ono o čemu mnogi državotvorni Hrvati govore od trenutka uspostave tog suda počinju govoriti i u državama koje su osmisile jedan tako sramotan sud. Ne zaboravimo da je u hrvatskom Saboru, prilikom donošenja zakona o suradnji sa sudom u Haagu, ministar Šušak upozorio da će u Haagu suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni. Bivša hrvatska vlast je očito bila svjesna problema koje će imati jer je bila prisiljena donijeti taj zakon, ali bila je i spremna s njima se suočiti, pa i izlaziti kao pobjednik. Uostalom s bolešću predsjednika Tuđmana svjetske velesile mijenjaju svoju politiku, ali ipak nisu smjeli donijeti presudu generalu Blaškiću sve dok je Predsjednik bio živ, i dok nisu doveli svoje poslušnike na vlast u Hrvatskoj. Kada je i na osnovu lažnog Bevandina svjedočenja general Blaškić osuđen nova je vlast odmah donijela Deklaraciju o suradnji sa Sudom u Haagu, i ovom суду predali u ruke nadležnost nad najveličanstvenijim hrvatskim pobjedama - Bljeskom i Olujom. Tom odlukom ova vlast omogućava sudu u Haagu da im pomogne u kriminalizaciji Domovinskog rata. I ne samo to. Nedavna izjava Dražena Budije po kojoj je Carla del Ponte rekla Goranu Graniću da će hrvatskoj vladi sigurno optužnice protiv Ademija i Gotovine politički odgovarati, pokazuje kako im ovaj sud pomaže i u njihovim političkim obračunima. A treba li nas uopće čuditi što ovoj hrvatskoj vladi politički odgovaraju optužbe u

kojima se u stvari optužuje hrvatska država? Kako je jadna vlast u trenutcima kada se svijet, koji su bespogovorno slušali prihvaćajući jednu takvu sramotnu optužnicu, okreće od njih i suda u Haagu i sve glasnije traži da se ta optužница ukine. Ivica Marijačić o tome piše: "Jedna politika, koja je svoju snagu i svoj žalosni identitet gradila na bezuvjetnom podaništvu prema moćnicima u svijetu, sada doživljava svoj moralni i politički debakl."

Nenad Ivanković ("Hrvatsko Slovo", 22. veljače 2002.) s pravom konstatira: "Pogledajmo optužnice koje su pisane u maniri staljinističkih montiranih političkih procesa! Vidite da su braća Kupreškić 4 godine odsjedili 'na pravdi Boga' u Haagu da bi zbog potpunog nedostatka dokaza morali biti pušteni i da bi sutkinja, koja je poništila presudu prvostupanjskog suda, rekla da su optužnica i presuda ispod civilizacijske razine demokratskih država. A iste takve optužnice, koje su ispod civilizacijske razine demokratskih država, prihvata Račanova vlast, prihvata Bevanda i ponavljaju tezu poznatu iz staljinističkih vremena: 'Ako su generali nevini, neka idu u Haag i dokažu – nevinost!' Nigdje u demokratskom svijetu se ne dokazuje nevinost, nego optužba mora dokazati krivnju. A u Haagu nitko ne može dokazati nevinost, kad su optužnice smisljene iz političkih razloga, da se izbalansira krivnja, da se u konačnici kaže kako su na ovom prostoru svi žrtve i agresori, a iz toga treba izvesti nešto drugo – da se poništi pravo malim narodima da se brane, jer mali narodi time remete poslove velikim narodima te da se pravo na ratovanje prizna samo velikima. Veliki imaju pravo na ratovanje, na vojne intervencije, a mali, bez obzira na to bili agresori ili žrtve nemaju, i zato je izmišljen Haaški sud da na neki način to sankcionira: svatko tko sudjeluje u ratu može biti kažnen."

Jedno je očito: general Gotovina je bio loš izbor ma koliko god to politički odgovaralo sadašnjim hrvatskim vlastima!

Primijetimo da je još prije rasprave u američkom Kongresu nekadašnji ravnatelj SIS-a Markica Rebić o toj raspravi rekao slijedeće (*Fokus*, 28. veljače 2002.): "Amerikancima ova optužnica protiv Gotovine može poslužiti kao presedan, kao argument u njihovu stajalištu protiv MKS u Rimu, što može imati implikacije i na Sud u Haagu. Logika velikih sila, posebice SAD-a, kosi se s nastajućom logikom tih sudišta. Za SAD je opasnost da ti sudovi izrastu u tijelo bez nadzora, da djeluju izvan vremena i prostora i da

dode do birokratizacije koja može biti štetna za američke interese (primijetimo da sličnu tvrdnju iznosi i Finkielkraut, op. J.P.). U tom slučaju, sudilo bi se mnogima po preširoko zahvaćenoj zapovjednoj odgovornosti, kao sada Anti Gotovini. Velesile se s tim nikad neće pomiriti, uostalom i ruska Duma je protiv Međunarodnog kaznenog suda. Velike sile su radije za ad hoc sudove (zašto, vidljivo je iz Ivankovićeva komentara, op. J.P.). Američki vojnici ne mogu biti odgovorni za Vijetnam jer ni sama operacija nije upitna, a ako su što loše učinili, tada je to stegovni problem, a ne ratni zločin. Paradoks slučaja Gotovine sastoji se u tome da je on kao general u oslobođilačkom ratu optužen za genocid, a Milošević, predsjednik zemlje koja je izvršila agresiju na RH, tek za povredu običaja rata u oružanom sukobu. Čini se da su to namjerno učinili, jer da su Miloševića optužili za agresiju na Hrvatsku, ne bi mogli Gotovinu za genocid u obrani od te agresije.”

Ponovimo onu moju rečenicu iz teksta napisanog 1996. godine: “Agresori” su u stvari Hrvati koji su krivi za smrt Jugoslavije, a Srbi su bili branitelji. Jasno je onda zašto je za sud u Haagu veći krivac Gotovina od Miloševića: Gotovina im je agresor, a ne Milošević! Pogotovo kad to politički odgovara poslušničkoj hrvatskoj vlasti. Ali, očito su se preračunali jer nisu pitali o tome svoje gazde.

A ako je Amerikancima rat u Vijetnamu neupitna operacija, onda je to s mnogo više prava Domovinski rat. Zato se moramo iznova vraćati na Referendum za koji je Stožer za obranu digniteta Domovinskog rata sakupio potrebnih 400.000 potpisa. Treba li uopće usporedjivati ulogu hrvatskih ratnika u Domovinskom ratu i američkih u Vijetnamu? To je jedino ispravno rješenje naših odnosa s Haagom. Na to nas upozoravaju i najnovija uhićenja u Šibeniku, najave novih optužnica iz Haaga, a i Budušino poistovjećivanje s bivšim ministrom Tušekom po pitanju takvih optužnica. Moramo preispitati naš odnos prema tvrdnji «nitko nije protiv toga da se sudi zločincima u Domovinskom ratu i na našoj strani». Može li biti zločinaca i na našoj strani?

Naravno, u ratu mora biti i zločina. Pitanje je: je li veći zločinac koji u takvim uvjetima u kojima je bila Hrvatska, u takvim situacijama i napravi nešto loše, od onih koji su izvršili agresiju i od onih iz svijeta koji su je omogućili. Moramo uvijek imati na umu da

je čak i onaj hrvatski vojnik koji je načinio nešto loše pozitivac u odnosu na agresore i njihove pomagače iz svijeta. Priča o individualnoj odgovornosti je smisljena da bi se Hrvate moglo suditi za obrambeni i oslobođilački rat. Naspram njihove «individualne odgovornosti» stoji individualni, pa čak možemo reći i kolektivni zločin agresora i njihovih podupiratelja. Gospodo, ne tražite nikakve «smrtonosne sastanke» po Hrvatskoj. Na takvim sastancima ste vi sudjelovali kada ste odlučivali o pomoći velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Vaš je zločin mnogo, mnogo veći.

Naučimo jednom za uvijek ono što nam poručuje naš poznati odvjetnik Željko Olujić:

Hrvatski branitelji nisu samo ustali u obranu hrvatskoga naroda i države od Miloševićevoga i Šešeljevoga divljaštva.

Hrvatski su junaci branili svetinje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti i žene i djecu. Hrvatski su se branitelji borili za neovisnu hrvatsku državu.

Zato su hrvatski branitelji pozitivci.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili mir.

Zato što su postupali po zakonima, jer je Hrvatska imala pravo na neovisnost po tadašnjim zakonima.

Zato što su štitili narodnu volju, koja je bila i ostala za neovisnost.

Zato što su branili napadnute.

Zato što su napadnute branili od najdivljijih hordi na ovim prostorima u novije doba.

Zato što su imali hrabrosti otići u rat i suprotstaviti se daleko nadmoćnijoj sili.

Zato što su u tome ratu hrabro ginuli i bili ranjavani.

Zato što su bili disciplinirani i časni vojnici, koji su se držali zakona.

Zato što su odano izvršavali čestite zapovjesti svojega vodstva, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.

Zato što su uspješno branili stotine tisuća odraslih i malih, muških i ženskih, od pokolja i zatvora, a milijune stanovništva od porobljavanja.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su stvorili Republiku Hrvatsku kao instrument buduće obrane hrvatskih nacionalnih interesa i hrvatskoga naroda.

To su hrvatski branitelji radili za nas. Znali su da će u prljavom ratu svašta proživjeti, ali su se žrtvovali za nas. Tko od nas ima pravo njima reći išta drugo osim - veliko hvala. Nema sumnje da su negativci svi oni koji takve ljude uopće uspoređuju s zločincima. Oni koji ih maltretiraju i ponižavaju. Oni koji su dezertirali ili koji su svo vrijeme bili protiv slobode svoje domovine. Oni koji su slušali i izvršavali naredbe onih u svijetu koji su bili, a i danas su, protiv neovisne hrvatske države.

Kada vam kažu da oni žele Hrvatsku ravnopravnu drugim zapadnim državama pitajte ih: Pa koja od tih država dozvoljava suđenja svojih ratnika? Mala Nizozemska? Velika Amerika?

Ovih dana je i dr. Adalbert Rebić rekao: «Haag neka sudi počiniteljima zločina počinjenih izvan granica neke države, kao što je to slučaj s Miloševićem (dakle agresorima, op. J.P.). Haag nema prava suditi ljudima koji su branili svoju domovinu. Ako je koji Hrvat kriv za zločine, neka mu sudi domaće sudstvo.» Ja bih dodao vojno sudstvo, jer oni znaju doista što je to rat za razliku od civilnog kakav je onaj u Rijeci, Splitu i na drugim mjestima gdje u optužnicama koriste «dokaze» iz agresorskih zemalja i time pokazuju svoju nekompetentnost!

Zapamtimo, čak i oni koji su počinili neki zločin u takvom nametnutom prljavom neravnopravnom ratu, još uvijek su pozitivci i žrtve velikosrpske agresije koju su omogućili svjetski moćnici. Zato je sud u Haagu, zamišljen da sudi ne samo agresorima nego i žrtvama, nešto najprljavije i najnemoralnije što je veliki svijet smislio za ostvarenje svojih interesa. Hrvatski ratnici, sve da su i napravili neki zločin, na sudu u Haagu bi bili pozitivci, a nekad časni suci koji su prihvatali raditi u takvoj nečasnoj instituciji, negativci.

J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018.

GENERAL JANKO BOBETKO

SLUČAJ BOBETKO NIJE SLUČAJAN

Račanov predizborni trik

Raščlamba optužnice protiv generala Bobetka pokazuje "napredak" suda u Haagu. Naime, u optužnici protiv generala Gotovine naglasak je na napadu na izmišljenu državu Republiku Srpsku Krajinu, a ovdje se govori o vojnim akcijama protiv "samoproglašene RSK" a spominju i ružičaste i UNPA zone kao dijelovi te RSK: "Hrvatske snage su tim akcijama krenule na područja UNPA ili susjednih "ružičastih zona" na Miljevačkom platou u lipnju 1992., u okolini Masleničkog mosta u sjevernoj Dalmaciji u siječnju 1993., a u Medačkom džepu u rujnu 1993. godine."

Predmet optužnice je ova posljednja akcija. Za Medački džep se kaže da je to bio "u prvom redu seoski kraj, gdje se šume izmjenjuju s poljima" i da je "prije napada u tom području živjelo oko 400 civila Srba", ali nigdje se ne spominje da su do akcije Hrvatske vojske Srbi s tog područja 738 dana granatirali Gospic. Ne spominje se ni da su odmetnici, bijesni zbog uspjeha Hrvatske

vojske, teškim topništвom i raketama iz "RSK" napali hrvatske gradove: Karlovac, Gospić, Sisak, Jasrebarsko, Dugu Resu, Zadar... Ne spominje se ni to da su ti divljački napadi uzrokovali nove ljudske žrtve, ranjavanja i nova razaranja. Predsjednik Državne komisije za UNPROFOR i Promatračku misiju EZ, Vladimir Šeks, uputio je tada zapovjedniku mirovnih snaga UN, francuskom generalu Jeanu Cotu, prosвјед, u kojem se, među ostalim, kaže: *Srpske odmetničke bande djeluju iz neposredne blizine položaja snaga UNPROFOR-a, kojima Vi zapovijedate, a dužnost Vam je bila da zabranite stacioniranje srpskih odmetničkih bandi uz ili u neposrednoj blizini položaja UNPROFOR-a.* Upozorio je i na sramotno ponašanje snaga UNPROFOR-a, koje su na bojišnici kod Karlovca napustile svoje položaje, te ih koriste odmetničke bande za svoja borbena djelovanja, pa je u tim napadima na području Karlovca poginulo 16, a ranjeno 49 osoba, većinom civila. Upozorio je generala Cotu da bi konačno trebao početi razoružavati srpske odmetničke bande što mu je obveza prema Rezoluciji UN-a.

Unproforci s četnicima

Upravo ovih dana možemo vidjeti film *Amarcord* 1991. – 2001. (za koji su čitatelji *Hrvatskog slova* saznali preko oglasa) gdje su dane snimke druženja i velikog prijateljstva srpskih banda i unproforaca. U optužnicama iz Haaga vidi se da za ovaj sud ništa ne znaće rezolucije UN-a, i obveza razoružanja pobunjenih Srba. Zašto se taj film ne prikaže na HTV-u?

Napomenimo da hrvatski tisak 6. rujna 1993. donosi vijest da se UNPROFOR na zadarskom bojištu razmješta uz četničke položaje kako bi ih zaštitio od eventualnih hrvatskih odgovora na sve češću pucnjavu iz topova i minobacača! Dakle, sud u Haagu ima osnova podići optužnicu protiv generala Cota zbog neizvršavanja obveza koje su doista imale za posljedicu etničko čišćenje UNPA zona od nesrpskog stanovništva, što je u tim zonama ubijeno oko 700 Hrvata i zbog toga što su iz UNPA-zona svakodnevno bombardirani hrvatski gradovi. Umjesto toga, vjerovali ili ne, "individualno odgovoran" je general Janko Bobetko.

Činjenica da se u optužnici ne spominje 738 dana bombardiranja Gospića, otkriva da sud u Haagu zanemaruje to

bombardiranje. Vidi se također nepoštivanje odluka UN-a kako od vojnih snaga UN-a, tako i od UN-ova suda u Haagu.

Priču o navodnim civilima u Medačkom džepu unproforsi su nam pokušali prodati odmah nakon same akcije. Tadašnja Hrvatska televizija odmah je pokazala snimku jednog "civila" iz medačkog područja: starica Dana, naoružana do zuba, hvalila se TV Banja Luci kako je ubijala Hrvate. Nije bilo kuće u tom kraju u kojoj nije pronađeno oružje. Treba li uopće spomenuti da naoružani civili ne podliježu međunarodnim ratnim zakonima?

Pitanje je zašto sudu u Haagu ništa ne znači 738 dana bombardiranja Gospića, a uvijek spominju da je Hrvatska vojska u svojim akcijama, koje su obično kratko trajale, granatirala Srbe (sjetimo se samo prekomjernog granatiranja Knina). Očit je jednostrani pristup suda u Haagu.

Starica Dana

Zanimljivo je da nam je nedavno, proročki, Jeffrey T. Kuhner, urednik u *Washington Timesu* poručio: *Došlo je vrijeme da Hrvati istupe protiv te nepravde (optužnica protiv generala Gotovine, op. J.P.) i objasne Carli del Ponte kako ona nije habsburški namjesnik u kakvoj zaostaloj provinciji, već tužiteljica u važnome sudskom procesu te se ima obvezu profesionalno i moralno ponašati u skladu sa zapadnom pravnom tradicijom!*

Nedavno je Račan tvrdio Carli del Ponte: *Ne očekujem da će se Vlada kolebiti u svojoj predanosti suradnji s Haškim sudom. Javno mnjenje o toj suradnji u Hrvatskoj je danas pozitivnije (...)* Rijetki su razlozi za neprijateljski stav. U tom pravcu je bilo i uklanjanje Budiše iz vlasti. Dakle, Račan je poticao hašku tužiteljicu da pošalje nove optužnice. Smjena Miroslava Mikuljana na HTV-u zato što se usudio govoriti i o zločinima nad Hrvatima, umjesto da svakodnevno prikazuju staricu Danu, ukazuje na pripremu za nova uhićenja generala.

Pa kako to da sada Račan želi ići u pravni spor sa sudom u Haagu nakon optužnice protiv generala Bobetka? Je li razumio što mu poručuje urednik *Washington Timesa*? Ili ono što mu je još tada govorio Mirko Čondić: "Nadate se, vjerujte nam, pogrešno, da će

hrvatski narod „blaže reagirati“ na sramno gaženje dostojanstva Domovinskog rata i izmišljeno optuživanje hrvatskih građana.“

Zapravo, Račan nije mogao ići na uhićenje slavnog hrvatskog ratnika i heroja jer mu je ovaj poručio da se neće živ predati. Ubiti Bobetka? Zar to nije potpisivanje vlastite presude? Je li to razlog iznenada probuđenog hrvatstva sadašnjih vlastodržaca? Zar ne djeluje degutantno kad oni govore o ponosu i dostojanstvu hrvatskog naroda i o hrvatskim nacionalnim interesima? Kao da su ljudi zaboravili da je optužnica protiv generala Gotovine još sramotnija i da se u njoj spominje agresija i planiranje etničkog čišćenja u izmišljenoj državi RSK. Tu optužnicu Račan ne spominje. Znači li to da je akcija HV-a u Medačkom džepu legitimna, a Oluja nije? Predsjednik Tuđman je htio ići u spor s Haagom oko Bljeska i Oluje, a nova vlast je Deklaracijom o suradnji sa sudom u Haagu prepustila nadležnost nad ovim operacijama tom sudu! I to kada je poslije presude nevinom generalu Blaškiću sve postalo jasno. Je li to razlog zašto se slučaj generala Gotovine ne promatra na isti način?

Nikoga neće ostaviti ravnodušnim to što su u zapovjednom lancu Ademi-Stipetić-Bobetko optuženi samo prvi i treći. Potvrda pokajništva generala Stipetića? U optužnici se kaže: "On je zapovijed da potpiše sporazum dobio od Janka Bobetka!?"

Račanovo migoljenje

Vlada još ima negativan stav oko promjene ustavnog zakona o suradnji sa sudom u Haagu, iako se traži samo promjena po kojoj treba dokaze iz optužnica provjeriti sudstvo hrvatske države. Slične odredbe imaju zakoni u SAD-u, Italiji, Francuskoj, Njemačkoj. Postoji niz tužba Ustavnog suda RH da se ispita ustavnost spomenutog zakona. Neodgovaranje suda sve govori! Nažalost, govori i o samom sudstvu jer je ažurno kada treba istraživati zašto je sudac Lozina uz svoj narod na Thompsonovom koncertu, ali im trebaju godine za ovako nešto od presudne važnosti za taj Lozinin narod.

Ostaje li nam samo nadati se da će nam pomoći *Washington Times* i drugi u svijetu koji se zauzimaju za generala Gotovinu? Sigurno ne. U Zagrebu je osnovan Odbor za promicanje istine o Domovinskom ratu. Ušli su predsjednici skoro svih većih stranaka i

udruga proizašlih iz Domovinskog rata. Poziv je ostao otvoren i za stranke koje nisu bile nazočne. Predloženo je da Sabor usvoji referendum o promjeni Ustavnog zakona o suradnji sa sudom u Haagu. Tako bi vlast lakše mogla odgovoriti na očekivane pritiske iz svijeta. Ako Sabor to ne usvoji, bit će jasno da Račan samo kupuje vrijeme jer računa da će tako pobijediti na sljedećim izborima, a onda može ponovo isporučivati hrvatske generale u Haag.

U tom slučaju na nama je da skupljanjem potpisa za referendum, skupovima potpore generalu Bobetku (Thompson je najavio nazočnost takvom skupu u Zagrebu) i samim referendumom prisilimo vlast na to!

Hrvatsko slovo, 27. rujna 2002.

PREDAVANJE: SRAMOTNI SUD U HAAGU

Ako hoćemo jednom rečenicom opisati sud u Haagu i što nam je činiti, onda je to najbolje učimio vojni ordinarij, Juraj Jezerinac koji je, u trenucima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." Ne čudi onda što je naslov mog današnjeg predavanja "Sramotni sud u Haagu". Taj naslov je istovjetan naslovu moje knjige koja je nekoliko mjeseci bila na listi najčitanijih knjiga u Hrvatskoj, odnosno naslovu mog prvog teksta o суду u Haagu tiskanog još 1996. godine. U uvodnom tekstu "Haški sud u službi politike" naš poznati odvjetnik Željko Olujić kaže:

Tipično je pitanje ustvari obična provokacija kojom nas napadaju neprijatelji Hrvatske: 'Odobravate li vi zločine s hrvatske strane' (slično pitaju: 'Mislite da hrvatska strana nije mogla počiniti zločin', 'Što ako tko od branitelja kasnije počini zločin' i sl.). To je sinteza onih prijevara koje šire temu te se u logici zovu 'reductio ad absurdum' i 'quaternio terminorum'. Dakle, izbjegava se tema. Tema jest: zaštita hrvatskih interesa na području tretiranja obrane Hrvatske.

Hrvatska je uvijek imala interesa, ali radi zaštite svoga pravnog sustava, djelovati protiv svojih počinitelja kaznenih djela, ali na način i u mjeri u kojoj ona to osjeća pravednim. Naime, a i to je jedna od podvala protivnika Republike Hrvatske: u cijelom tom sukobu nisu valjda zaštićeni samo Srbi s pobunjeničkih prostora.

Na svaku provokaciju treba odgovoriti pitanjima:

Što je bilo prvo;

što je bilo protiv hrvatske nacionalne države;

što je bilo osvajačko;

što je bilo protuzakonito;

što je bilo masovno, krvoločno, opasno i

što je bilo uzročno?

Odgovori su jasni: protuhrvatski su zločini bili:

- 1. prvi;*
- 2. bili su protuzakoniti;*
- 3. bili su osvajački;*
- 4. bili su masovni, krvoločni, opasni;*
- 5. i bili su uzročni.*

Fizički je nemoguće napraviti ratni zločin, ako nema ratnoga stanja (nije bitno je li ono proglašeno ili nije). Ako sudimo za ratni zločin Hrvatima, a ne Srbima, onda ispada da su Hrvati izazvali ratno stanje. Dakle, ako vi sada govorite samo o hrvatskim zločinima ili ako Haško ili koje drugo sudište prvo govorи o hrvatskim zločinima, onda ispada da su Hrvati krivi i da su zbog hrvatskih zločina nastali srpski, iako su srpski bili, kako rekoso, i prvi, i masovniji.

Podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koïncidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnem sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onima koji su počinili zločin protiv mira, dakle onima koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece i staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li to zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Baker u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 14 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u

optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH!

Pogledajmo što stoji u optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante Gotovina je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive Oluja.

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika Srpska Krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! UN je osnovao sud u Haagu, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već su to okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li uopće spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu oslobođiti svoja okupirana područja? Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio "planiranje, pripremu ili izvršenje progona srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi." Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji, nigdje se ne spominje da su Srbi iz medačkog područja 738 dana granatirali Gospic, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospic. Štoviše, unaproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, zbog velikog se svjetskog pritiska iz svijeta, Hrvatska vojska morala povući. Dakle i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospic, ni oni koji su im to omogućili, štoviše štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se sprječe daljnja granatiranja. A što su bili navodni civili iz medačkog

područja najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na Televiziji Banja Luke hvalila kako je ubijala Hrvate.

Što tek reći u svezi s izvještajem francuskoga generala Jeana Cota, ondašnjega zapovjednika snaga UN-a, koje je korišteno kao materijalna osnova ne samo za podizanje optužnica, već i za neprihvatljive kvalifikacije protiv hrvatskih generala za akciju Medački džep iz 1993. godine. Danas je poznato da su Amerikanci istražili pojedinosti te akcije. Njihovo izvješće se bitno razlikuje od onih koje je potpisao francuski general Jean Cot, koji je čak američkim časnicima priznao kako je u svojem izvješću naveo neistinu, jer su ga obmanuli pripadnici kanadskog bataljuna, kojima je zapovijedao potpukovnik James Calvin, a koji su djelovali na tome području. O kakvim se neistinama radi, najbolje se vidi u činjenici da su Kanađani ovih dana primili odlikovanje za "junačko ratovanje" protiv snaga HV-a. Naime, kanadski vojnici, koji su trebali razoružati srpske paravojne jedinice, dobili su odličja jer su "junački ratovali" protiv HV-a, "pobjedili brojčano nadmoćne i bolje opremljene Hrvate, te im nanijeli teške gubitke od čak 27 poginulih gardista". A ustvari njihovo je oklopno vozilo naletjelo na minu, a pritom su ranjena njihova četiri vojnika. Hrvati, koje su oni navodno pobjedili, upozorili su ih da su Srbi prilikom povlačenja vjerojatno minirali svoje položaje.

Usporedimo to s onim što se dogodilo npr. u Dubrovniku. Čovjek koji je bio najjedgovorniji za granatiranje Dubrovnika, admiral Milan Zec, oslobođen je zapovjedne odgovornosti za taj zločin na tom istom sudu. Ako usporedimo to s onim famoznim "prekomjernim granatiranjem Knina" za koje je optuživana Hrvatska, dok im Vukovar nikad nije bio prekomjerno garantiran, vidjet ćemo da ste za taj sud vi, Dubrovčani, "agresori" a ne oni koji su vas napali i koji su vas granatirali. Oni koji nisu agresori, najnormalnije mogu granatirati gradove agresorske strane. Čak su vršena istraživanja utjecaja bombardiranja njemačkih gradova u Drugom svjetskom ratu na moral pučanstva (vidjeti npr. "Socijalnu" Mladena Zvonarevića ili "Ispitivanje javnog mnijenja" Rudija Supeka).

Kod Supeka se može naći sljedeća tabela (str. 383):

Nalazi o odnosu između intenziteta bombardiranja i morala pučanstva

procent svake grupe koja pokazuje sljedeće indekse morala	Lako bombardiranje (300 tona)	Srednje bombardiranje (6 000 tona)	Teško bombardiranje (30 000 tona)
	%	%	%
Izražava tjeskobu	9	12	12
Pokazuje povećani strah	18	36	33
Pokazuje zabrinutost ratom	48	62	62
Sluša savezničke emisije	38	35	36
Promjene u mišljenju da bi Njemačka mogla dobiti rat	45	47	47
Pokazuje spremnost na predaju	54	59	59
Vjeruje da vođe misle na najbolje interes naroda	52	44	48

Dakle, za sud u Haagu i Dubrovčani su tretirani na istovjetan način kao ovi njemački gradovi. Nije samo jasno jesmo li bili predmet nekog sličnog ispitivanja, ali podsjetimo se da su nam svjetski moćnici prijetili da će nas proglašiti agresorima ako napadnemo vojarne diljem Hrvatske. Agresori na vlastitu zemlju! Kao u operacijama Medački džep, Bljesak i Oluja.

Naravno, njima smo agresori na Jugoslaviju, i sve što danas rade jeste kažnjavanje "agresora" i želja za uspostavom četvrte Jugoslavije – zapadnog Balkana. Prvo uspostava zajedničkog kulturnog prostora, potom carinske unije, a na kraju opet nekakva zajednička država u kojoj će glavnu riječ ponovo imati Srbi. Jer oni nisu agresori! Agresori na mezimce svjetskih moćnika, odnosno tamnicu hrvatskog naroda, Jugoslaviju, smo mi.

Sjetimo se samo da su nam preko famoznog embarga na uvoz oružja ustvari oduzeli pravo na samoobranu. I to je bilo jednako absurdno kao i ova naša pozicija agresora na sve i svašta. Ali oni vladaju ovim svijetom i može im se! Pogotovo kad imaju nevjerljivu pomoć u samoj Hrvatskoj kako u današnjoj vlasti, nekadašnjoj oporbi, tako i u medijima. To nas iznova mora podsjetiti da je veliki hrvatski književnik Petar Šegedin bio iznenaden

spoznajom da ima toliko onih koji – kako je izričito rekao – "tako strašno mrze svoj narod".

Zato je pravo pitanje je li hrvatska Vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja suda u Haagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Štoviše, Srbi i njihova agresija su vjerojatno bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen. Vidimo da smo i danas mi agresori na vojarne, i na BiH, i na Medački džep i na "državu" Republiku Srpsku Krajinu. Uništavaju nas i ekonomski samo zato da bi bili približno jednaki Srbima, jer je i to jedan od bitnih uvjeta za ponovno ujedinjavanje.

Haški sud je samo najbitnija institucija u specijalnom ratu protiv Hrvatske čije metode je još davno opisao kineski filozof i pisac Sun Tzu:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljudе. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate... Zar ovo nije opis današnje Hrvatske, države koju je Joško Čelan nazvao trećejanuarska Hrvatska?

Vratimo se na Nürnberški proces i primijetimo da je tamo studio Međunarodni vojni sud. Dakle VOJNI sud! To je itekako bitan podatak jer u Haagu imamo sud u kojem sude vojnicima ljudi koji nemaju pojma što je to rat. Oni su sve drugo samo ne stručnjaci za rat. I to je napravljeno zato da bi se moglo selektivno primjenjivati zločin protiv mira. Vjerovali ili ne, optužnice protiv hrvatskih

branitelja su praktično iste one koje su pisali oni koji su okupirali hrvatska područja.

Štoviše, oni koji su vodili najznačajnije operacije u obrani svoje domovine za sud u Haagu su zločinci, a onaj koji je bombardirao Dubrovnik je nevin. Čak se nije morao ni pojavit u Haagu da bi ga oslobođili.

A da farsa bude veća, isto se radi u Hrvatskoj. Ni tu hrvatski sudovi ne znaju što je to zločin protiv mira i tko su agresori. Syjedoci protiv hrvatskih branitelja su sa zločinačke agresorske strane. Štoviše, sutkinja u Rijeci se rasplače nad velikosrpskim propagandnim filmom. Sucu Lozini se izmišlja krivično djelo samo zato što nije podlegao pritiscima već je poštено sudio u slučaju Lori. A o kakvim se pritiscima radi, najbolje nam pokazuje slučaj u Rijeci gdje je očito da se radi o montiranom procesu. Tamo se pokazalo da je krunski dokaz – kaseta i po stručnjacima i po akterima nevjerodstojna! Naš poznati odvjetnik Bosiljko Mišetić u *Fokusu* 31. siječnja 2003. kaže da je to tek jedan od niza takvih dokaza. Tako svjedoci tužiteljstva, iako su bili zaplašeni tijekom policijskih ispitivanja, na sudu nisu teretili ni Norca ni Oreškovića.

Kakvi su to ljudi spremni krivotvoriti dokaze da bi one, koji su najzaslužniji za postojanje ove države, nevine osudili kao ratne zločince?

A kakva Hrvatska se uopće može oduprijeti takvim nakanama svjetskih moćnika, ili onima u Hrvatskoj koji im pomažu u tome? Odgovor je jednostavan: PONOSNA HRVATSKA! Onakva Hrvatska kakvu nam je ostavio otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman.

A današnja Hrvatska je sve drugo samo ne ponosna država. Država koja šalje u zatvore one koji su je stvorili sigurno to nije. Kažu nam: hrvatski generali moraju ići u sramotno haško sudište zato što smo mi preuzezeli takvu obavezu pred svijetom. Ako se takva obaveza ne poštuje, ruši se ugled države.

Ustvari, ono što se zahtijeva od hrvatskih vitezova, može se zahtijevati samo u državi koja nema ugleda. U poniženoj državi. Zato je ova vlast odmah i krenula u tzv. detuđmanizaciju, tj. krenula je u stvaranje Hrvatske bez ponosa.

Istina je da se moraju poštivati preuzete obaveze. Ali preuzete obaveze ne ispunjava sud u Haagu, a ne Hrvatska. Hrvatska nikada nije dala obaveze prema nekom političkom sudištu, već prema sudu za ratne zločine. A sud u Haagu je danas isključivo politički sud. To se danas uviđa i u svijetu.

Ponovimo samo najbitnije dijelove suradnje RH sa sudom u Haagu:

RH je donijela Ustavni zakon o suradnji sa sudom u Haagu ne vjerujući da će se sud pretvoriti u politički sud, dakle vjerujući u pravednost jednog takvog suda. Istina vjerovalo se i da će narod koji se goloruk suprotstavio i pobijedio četvrtu po snazi armiju u Europi i mnogobrojne četničke bande, moći uspješno odgovoriti na očekivane zlonamjernosti tog suda.

Kada se počelo pokazivati da se sud pretvara u politički sud, RH je počela ulaziti u sporove s njim. Sjetimo se dobivenog spora oko ministra Šuška. Sporili smo se i oko nadležnosti suda nad operacijama Bljesak i Oluja. A postalo je potpuno jasno da je taj sud postao politički sud kada je nevini general Blaškić osuđen na 45 godina robije. Agresija RH na BiH je glavna točka te optužnice.

I upravo tada sadašnja vlast donosi Deklaraciju o suradnji sa sudom u Haagu kojom prepušta tom sramotnom sudištu nadležnost nad operacijama Bljesak i Oluja, poništavajući prethodnu odluku Hrvatskog državnog sabora kojom se tako nešto zabranjuje. Time širom otvara vrata presudama koje su uslijedile.

Iako je zbog pritiska stožera branitelja, generala, biskupa, sportaša i velikog dijela naroda, bila prisiljena donijeti saborsku Deklaraciju o Domovinskom ratu u kojoj se izrijekom tvrdi da RH nije bila agresor na BiH, ili upravo zato što je bila prisiljena na to, nema protesta hrvatske vlasti kada se zbog izmišljene agresije RH na BiH u Haagu osuđuje Kordić na 25 godina i Čerkez na 15 godina robije. Dapače, mnogi iz vlasti i dalje govore o agresiji na BiH.

Carla del Ponte ne krije da je njen sud politički sud pa Goranu Graniću najavljuje moguće optužnice protiv generala Gotovine i Ademija: "Nadam se da će vam ta dva imena odgovarati iz političkih razloga." Nenad Ivanković u svojoj knjizi *Mesiće i Račanu zašto tako?* opisuje dolazak američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u Zagreb. Prosperova vlada je bila

zainteresirana da se *slučaj Gotovina* riješi na optimalan način, ali je hrvatska strana, "na to prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobođanje dovelo do toga da bi *desnica promarširala Zagrebom*, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jednim kišobranom".

A da se doista radi o političkom sudu najbolje se vidi, kako smo već pokazali, iz samih optužnica protiv generala Gotovine, Ademija i Bobetka.

Jasno je da je Bobetko kriv zato što je bio najviši po rangu ispod predsjednika Tuđmana i ministra obrane Šuška. Njima ne mogu suditi, pa ostaje načelnik Glavnog stožera HV. Sudi se instituciji a ne Bobetku. Dakle, sudi mu se i zato što je oslobođio Dubrovnik. Ne smijemo nikada zaboraviti da je Račan prije nekoliko mjeseci tvrdio: "Ne očekujem da će se Vlada kolebatи u svojoj predanosti suradnji s Haškim sudom. Javno mnjenje o toj suradnji u Hrvatskoj je danas pozitivnije (...) Rijetki su razlozi za neprijateljski stav." Zatim je obećao da generala Bobetka neće izručiti Haagu jer se u optužnici protiv generala ustvari optužuje hrvatska država, ali čim su gazde priprijetile prstom, odmah je – preko noći – promijenio mišljenje. Ako ga je promijenio. Vjerojatno je samo posrijedi bilo "kupovanje" vremena, jer ovo što je Carli del Ponte rekao prije nekoliko mjeseci, samo je požurivanje suda u Haagu da šalje nove optužnice. I stigla je ova protiv generala Bobetka.

Ali nisu ni generali Norac, Ademi i Gotovina slučajno odabrani. Oni su vodili akcije koje su spriječile rušenje Hrvatske i obnovu Jugoslavije. Norac i Ademi, svaki na svoj način spašavali su Gospic. Pa da je Gospic pao, Hrvatska bi bila prepolovljena. A odatle do obnove Jugoslavije samo je jedan korak.

Gotovina je doista poseban slučaj. Evo što je u Hrvatskom slovu o njemu rekao Krešimir Čosić, general pukovnik u miru: *Hrvatska je vojska kroz svoju vojnu operaciju Ljeto 95, između ostalog, spriječila vjerojatno jednu od najvećih humanitarnih katastrofa i tragedija koje su se mogle dogoditi na prostorima bivše Jugoslavije – pad Bihaća. Ova operacija, koja je temeljem splitskog sporazuma pokrenuta samo nekoliko dana nakon tragedije u Srebrenici, gdje je život izgubilo preko osam tisuća ljudi, imala je za cilj spriječiti pad Bihaća, koji je tada bio u potpunom okruženju. Iako*

je predstavljao tzv. UN-ovu zaštićenu zonu, bio je gotovo bez ikakve međunarodne zaštite. U toj operaciji, pod zapovijedanjem hrvatskog generala Ante Gotovine, Hrvatska vojska nije spriječila samo pad Bihaća, nego tragediju stotina tisuća civila, žena, staraca i djece. No, ta i takva uloga hrvatskog vojnika i Hrvatske vojske nastoji se prekriti novim haškim optužnicama, obnavljanjem neistina o Jasenovcu itd., stvarajući i oblikujući jednostranu, neobjektivnu i nekorektnu sliku Hrvatske vojske i današnje hrvatske države.

Upravo tu se i krije zašto je optužen general Gotovina. Srbi uz pomoć velikih nisu uspjeli pobijediti u Hrvatskoj. Trebalo je onda stvoriti kompaktni srpski prostor od Beograda do Knina. A stvaranjem takvog kompaktnog srpskog teritorija Hrvatska bi bila ponovo osuđena na umiranje. Da je to bila želja svjetskih moćnika potvrđuje već činjenica da je i general Blaškić osuđen na 45 godina robije jer je spasio hrvatske enklave u BiH! A navodno je UN-ova zaštićena zona Srebrenica pala. Vojnici koji su je štilili lovili su muslimane i predavali ih Srbima na odstrel. Odmah potom napadnuta je i zaštićena zona Bihać. Glavni krivac što ona nije pala bio je upravo general Gotovina. Nije osuđen za ovu operaciju već za Oluju kada je ta "zaštićena enk lava" konačno spašena. A general Gotovina je vodio i Oluju. Ima li većeg grijeha od vođenja najveličanstvenije hrvatske pobjede?

Osuda čovjeka koji je najzaslužniji za spašavanje tako velikog broja ljudi dokazuje da je Srebrenica pala po želji svjetskih moćnika. Admiral Davor Domazet-Lošo u svojoj knjizi *Hrvatska i veliko ratište*, Zagreb 2002. i pokazuje da "se srpska napadna operacija na zaštićeno područje Srebrenice mogla na vrijeme spriječiti" i da su "aktivnosti zapovjedništva i postrojbi snaga UN-a nedvojbeno pokazivale kako nije postojala politička odluka kojom bi se spriječio pad Srebrenice", opisuje "greške" zrakoplova UN-ovih snaga i jasno za pad Srebrenice optužuje svjetske moćnike. Osuda generala Gotovine pokazuje da je trebao pasti i Bihać. Admiral Domazet je na predstavljanju svoje knjige ukazao kako su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglašiti srpsku pobjedu u ratu. Jasno je onda da je general Gotovina njima kriv zato što nisu mogli proglašiti pobjedu Srbije u ratu. Zato je Hrvatska optužena već prvog dana Oluje, i kažnjena ukidanjem *Phare-programa!* Zato se još odtad spominju i optužbe za navodno etničko čišćenje, mada postoje

snimljene vježbe srpskog pučanstva za taj kolektivni bijeg. Danas se već mnogi u svijetu zauzimaju za poništenje sramotne optužnice protiv velikog hrvatskog ratnika. S druge strane, oni iz svijeta koji su uz Srbe najodgovorniji za sve te zločine i koje je dokumentirano za to optužio admiral Domazet, uzvraćaju tako što je i Domazet kao optuženik pozvan na razgovor u Haag!

Očito je da danas upravo generali Bobetko i Gotovina, svaki na svoj način, i dalje vode bitku za Hrvatsku! A predsjednik ove države poručuje našim vitezovima kako se moraju "suočiti s istinom" u Haagu. Haag i istina. Smiješno zar ne? Kao da predsjedniku države ne predstavlja ništa 738 dana granatiranja Gospića. Kao da mu ništa ne znači da za njegovu državu kažu da je planirala i izvršila etničko čišćenje, odnosno progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi. Kao da nam se poručuje da se moramo suočiti s "istinom" da je ova država stvorena na zločinu.

Trećejanuarskoj Hrvatskoj, ovoj sluganskoj Hrvatskoj ništa ne znači činjenica da u SAD-u, Francuskoj, Njemačkoj i Italiji postoje zakoni po kojima njihovi sudovi provjeravaju dokaze iz haških optužnica. Postoje i primjeri (u SAD-u i Italiji) kada nisu prihvatali optužnice. Smatra li današnja hrvatska vlast da tako nešto može postojati samo u ponosnim državama, a mi to nismo?

Zato se ne smije odustati od referenduma za promjene Ustavnog zakona o suradnji sa sudom u Haagu. To nije nikakav prekid suradnje, nego nešto mnogo više. To bi značilo da bi Hrvatska jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta, dakle upravo ono što nam je poručio biskup Juraj Jezerinac."

A izmjene Zakona o suradnji sa sudom u Haagu je prvi korak da se pomogne tzv. velikima ovog svijeta da se sud u Haagu osloboди svoje sramotne uloge i doista postane pravedni sud. A ako poslije toga svjetski moćnici ne odustanu od sramotnog izmišljanja i optuživanja Hrvatske kao agresora, onda treba itekako razmisliti o svršishodnosti željenog zajedništva. Pa oni našu želju da postanemo dio Europske unije samo koriste da bi nas ucjenjivali. I to time što nam obećavaju prijem neke daleke 2020. godine. Zato je u pravu dr. sc. Andelko Milardović kada u *Fokusu* od 1. studenog 2002. piše:

"Ako Hrvatska ne može prije 2002. godine u EU, a ne želi biti dijelom 'treće lige Zapad', onda bi trebala proglašiti neutralnost na 25 do 30 godina – kao Austrija. To bi vrijeme iskoristila za osnaživanje pravnoga i gospodarskoga projekta. Tako osnaženoj ne bi joj trebale EU integracije s neizvjesnim svršetkom." Dodao bih: ako nas i poslije promjena Ustavnog zakona o suradnji sa sudom u Haagu budu proglašavali agresorima, i željeli suditi onima koji su stvarali ovu državu po takvim izmišljenim i sramotnim optužnicama, jedini odgovor i jest neutralnost. Pa mazohizam je željeti zajednicu s onima *koji su te ubijali* ili s onima koji su tome pomagali i još te lažno proglašavali agresorom.

Predavanje u Dubrovniku, 7. studenog 2002.

SLUČAJ GOTOVINA: IMA LI RAZLIKE IZMEĐU SANADERA I MESIĆA?

Domagoj Margetić u tekstu "Postoji li tajni dogovor Mesić-Gotovina?", *Hrvatsko slovo*, 13. lipnja 2003. kaže:

"Prema nekim podacima, Mesić i Pukanić su Gotovinu uvjerili (ne zna se kojim argumentima) da bi ga HDZ-ova vlast i Ivo Sanader sasvim sigurno izručili Haškom tribunalu, dok mu sadašnja vlast (potpuno izvan zakonske procedure) nudi nagodbu i dogovor." Je li uopće moguće uvjeriti Gotovinu u takvo što? Nije lako odgovoriti na takvo pitanje, ali pokušajmo.

Ivica Marijačić u tekstu "Gotovinu spašava Washington, a ne Pantovčak", *Fokus*, 27. lipnja 2003., upozorava kako je slučaj generala Franksa samo pridonio da Amerikanci načine dodatni pritisak na Mesića kako bi u kratkom vremenu od čovjeka koji je tvrdio da je Gotovina zločinac, pa se ne želi slikati ispod njegove slike, "shvatio" da ovaj to nije i da ga počne spašavati.

Američka je administracija i prije slučaja generala Franksa pokušala uvjeriti hrvatsku vlast da Gotovina nije najsretniji izbor u njihovom korištenju Haaga u borbi za vlast. U cijeloj priči i nije bitno pitanje jesu li Amerikanci "došapnuli" Mesiću ono što o HDZ-u i Sanaderu govori Margetić. Bitnije pitanje je ima li u ponašanju HDZ-a i Sanadera razloga da Gotovina u takvo što povjeruje. Na žalost, odgovor je potvrđan.

Sjetimo se još vremena umirovljenja generala Gotovine i ostalih generala kada ih je Mesić optužio kako svojim pismom ruše državu. Sanader je rekao kako bi ih i on umirovio, ali bi najprije s njima razgovarao! Nakon pobjede na izbornom saboru HDZ-a Sanader izjavljuje kako HDZ neće organizirati velike prosvjede kada dođu nove optužnice iz Haaga. I nije ih bilo kada je došla ona protiv generala Bobetka!

U *Globusu* od 11. listopada 2002. piše: *Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimиру Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora*

za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?

A tome treba dodati i činjenicu da je HDZ tada povukao iz saborske rasprave prijedlog izmjena Zakona o suradnji sa sudom u Haagu!

Mnogo je toga sličnoga u onome što se događalo kada je došla optužnica protiv generala Bobetka i ovoga danas u svezi Gotovine. Tada je Račan imao ulogu "dobroga" momka koji je kao želio pomoći Bobetku, a Mesić se tome suprotstavio u svome glasovitom obraćanju javnosti. Odmah potom čuli smo da se njihovi pogledi u biti ne razlikuju.

U najnovijoj priči oko generala Gotovine uloge su promijenjene. Mesić je bio "dobar" dečko, a Račan "loš", da bi odmah potom doznali kako se oni u biti ne razlikuju. A da se doista ne razlikuju, vidimo i u tvrdnji ministrike u Vladi RH i predsjednice Glavnog odbora SDP-a Gordane Sobol kako Gotovina treba "dokazati svoju nevinost". Bedastoće, kojih smo se već naslušali od Mesića.

Ali Mesić je tu bedastoću usavršio izjavom kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Ali, pustimo taj totalitarizam u glavama današnjih hrvatskih vlastodržaca. Cijela priča je priglupa i ako se uspoređuje Tuđmanova tadašnja politika s ovom Mesića i drugova.

Poznato je da je nova vlast u svojoj sluganskoj politici najprije poništila odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom. To je samo jedan korak u kriminalizaciji Domovinskoga rata i svega onoga što moraju činiti da bi nas uvukli u ono što je poznato kao zapadni Balkan ili Četvrta Jugoslavija. Slučaj generala Franksa samo je učinio da modifiraju ostvarenje svoje zadaće. Čak im je i izbor generala Gotovine za zločinca bio najlogičniji u cilju kriminalizacije Domovinskoga rata. Pogrešku su načinili svjetski moćnici koji su sud u Haagu osnivali po tzv.

Nürnbergškim načelima, a u statutu suda nisu predviđeli najvažniji zločin: zločin protiv mira. Koliko je to besmisленo primjetno je i iz činjenice kako u svim optužnicama protiv hrvatskih generala figurira zločin protiv mira. Izmišljaju i države i agresije jer znaju da je u ratu najbitniji zločin protiv mira. Sve to znaju suci u Haagu. Oni dobro znaju da nije bilo agresije na nekakvu državu RSK, niti planiranja njezinog etničkog čišćenja. To ih nije trebao naučiti Galbright. Znali su oni da je Hrvatska procesuirala mnogo više zločina poslije Oluje nego itko drugi, kao što su znali da je civilnih žrtava poslije operacija HV-a manje nego poslije operacija njihovih vojskâ. Znali su oni da je pravo i obveza svake države da oslobodi svoja okupirana područja. Znali su oni da je, kako je pokazao Hrvoje Kačić, Hrvatska operacijom Oluja spasila ugled Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda.

Ali sud u Haagu nije ni osnovan da bude pravedan sud, već da preko njega ostvaruju svoje interese. Nisu jedino predviđeli da to neće razumjeti svi na zapadu i u samome Haagu. Tako je Carla del Ponte počela istraživati zapovjednu odgovornost Amerikanaca. Bilo je jasno da je pitanje vremena kada će se dogoditi sud u Belgiji!

Bez obzira na sve to, nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Dario Kordić je osuđen na 25 godina zatvora. Iz Haaga je poručio onima koji lažno tvrde kako ga je izručio Tuđman da to nije istina već je sam otišao.

Vratimo se ipak Mesićevoj bedastoći i pogledajmo kako ju je prokomentirao Sanader? U TV emisiji *Meridijan* on će tvrditi kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Očito, Sanader bi i dalje umirovio hrvatske generale, samo bi prije razgovarao s njima. Naravno, pritom i nije svjestan da je zapravo izjavio:

Prvo: da Tuđmanovu politiku, koju hvali Dujmović, pripisuje Miroslavu Tuđmanu i Ivicu Pašaliću;

I drugo: ponavlja izlizanu priču kako je Tuđman tada bio nesposoban sudjelovati u donošenju važnih odluka za državu.

Očito je iz te Sanaderove izjave da njegov HDZ ne bi učinio ono isto što i Tuđmanov HDZ. Sanaderov HDZ učinio bi nešto što je mnogo, mnogo bliže Mesiću nego Tuđmanu. Dapače, očito je da ne bi išao ni u spor protiv Haškog suda tzv. *subpoenu* u vezi sa

svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška. Spor koji je Hrvatska dobila! Jesu li i za to krivi Pašalić i Miroslav Tudman?

A takav HDZ najviše bi volio sâm Mesić. Sjetimo se samo da je Hrvatska dobila protiv Haškog suda tzv. *subpoenu* u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška. U odluci Žalbenog vijeća stoji da sud može tražiti i dokumente koji su državna tajna, ali "dokumenti se moraju što je moguće više definirati, a njihov broj mora biti ograničen (...) kao što je već rečeno, strana ne može tražiti na stotine dokumenata". A Mesić ih je slao ilegalno, upravo zato da bi ih sud mogao "što je moguće više definirati", i slao ih je na tisuće.

Novinar Tihomir Dujmović napada vlast, ali i oporbu: *Vrijeme je i da se kaže da je cijelo ono oporbeno društvo koje je 'servisiralo' i generala, i cijeli taj slučaj, svojim neznanjem, nesposobnošću i onom epskom tezom da je najbolje sakriti se negdje u šumu, upravo zbog te svoje pasivnosti dugoročno odmagalo Gotovini.*

Teško je optužiti oporbu za činjenicu što upravo oni nisu pronašli po Srbiji "mrtvace" iz optužnice našemu generalu. A sve drugo čime današnja vlast "spašava" generala Gotovinu može se naći u tekstovima tzv. desničara. Istina, čitaju li oni uopće te tekstove? Primjerice znam da je Slobodan Milošević u jednom dahu pročitao moju knjigu *Sramotni sud u Haagu* i iskopirao istu, a današnjoj hrvatskoj vlasti su takvi tekstovi "preteški". Jedino što se istinski može uzeti kao nesposobnost hrvatskih državotvoraca je što ne znaju, ili zbog osobnih ambicija ne žele, učiniti ono što se nameće samo po sebi. Tako je jasno što su trebali učiniti nakon onoga što su današnji vlastodršci rekli američkom veleposlaniku Prosperu. Upravo ono čega se vlastodršci plaše: trebali su još tada istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i "desnica" tj. domoljubna Hrvatska bi "promarširala Zagrebom"¹!

---

¹ Citati su prema knjizi N. Ivankovića *Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko*. Naime, na str. 67. Ivanković govori o svojevremenom dolasku američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u Zagreb: "U razgovoru je dao znati da je njegova vlada zainteresirana da se *slučaj Gotovina* riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobođanje dovelo do toga da bi *desnica*

Zato ne vjerujem da su generala Gotovinu Mesić i Pukanić trebali uvjeriti da bi ga "HDZ-ova vlast i Ivo Sanader sasvim sigurno izručili Haškom tribunalu". Ako je, dakle, generalu Gotovini ostao izbor između Sanadera i Mesića, zašto bi uopće trebao izabrati Sanadera? Gotovina jednostavno nema razloga žrtvovati i sebe i svoju obitelj da bi Sanader zamijenio onoga koji mu je izgleda uzor – Mesića!

Naravno, Sanader ovdje jest najodgovorniji jer predvodi najveću državotvornu stranku. To ne znači da i u ostalim državotvornim strankama nema puno onih kojima je njihov interes iznad nacionalnoga. Vjerojatno u pregovorima glede stvaranja koalicija mnogo toga izbjiga na vidjelo. Možda je Gotovinin izbor Pukanića i Mesića samo poruka državotvornima da nam ne treba državotvorna vlast ako je čine ljudi kojima je vlastiti interes iznad hrvatskoga. Poručuje li nam to general Gotovina da ako se ne ujedinimo onda nismo ništa bolji od Mesića i Račana?

Na TUĐMANIZMU, naravno!²

Fokus, 18. srpnja 2003.

---

promarširala Zagrebom, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala."

² Državotvornim Hrvatima je vjerojatno najveća pohvala kada dijelove nekog njihovog teksta tiskaju u *Feral Tribuneu* u rubrici *Greates Shits*. Evo kako je komentiran gornji tekst u tom tjedniku 26. srpnja 2003. godine:

Hazu kutak

Akademik Josip Pečarić u *Fokusu*

Feralov "čovjek, drug i služanj"

Nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu.

Feralov "čovjek, drug i čitalac"

Primjerice znam da je Slobodan Milošević u jednom dahu pročitao moju knjigu *Sramotni sud u Haagu* i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi "preteški".

Feralov Hrvatski Bog marš

Hrvatski državotvorci su trebali učiniti ono čega se vlastodršci plaše: trebali su istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i "desnicu" tj. domoljubna Hrvatska bi "promarširala Zagrebom"!

GLOBALIZACIJA U SVJETLU SUDA U HAAGU

1. Globalizacija i Hrvatska

Poznati hrvatski kolumnist i publicist Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima* posvećuje jedno poglavlje globalizaciji, pa kaže:

Građanin svijeta, član velike svjetske zajednice, univerzalnog bratstva, to je ta opojna parola dana, koja iznova zavodi milijune (...)

Put do nove kulture, do novoga načina života vodi preko afirmacije tobоžnjih apsolutnih sloboda postmodernog čovjeka (kako to gordo zvuči) preko slobode savjesti, individualizma, egocentrizma, urbane kulture takozvanog samoostvarenja i samopotvrđivanja, uspjeha i 'napretka' pod svaku cijenu, potpunog predavanja budućnosti. Kreatori novoga doba, proizvođači umjetnih potreba i potrošačkog mentaliteta zapravo ne žele slobodu pojedinca za njega samoga, nego slobodu pojedinca za sebe, pojedinca oslobođenog od kolektiviteta i autoriteta, žele izoliranu i nezaštićenu kantu za smeće.

Dogma o slobodama na koncu se pokazuje tek kao sloboda jakih i uspješnih.

Nova kultura također ne bi bila moguća bez radikalnog zaborava prošlosti i obračuna sa starim, bez odbacivanja tradicionaliteta, nacionaliteta i socijaliteta, bez relativiziranja i obezvrijedivanja, primjerice, crkve, nacije, obitelji s njihovim vrijednostima, koji se javljaju kao smetnja projektu budućnosti. Ispod ideje multikulturalizma jasno se razaznaje zapravo ne ideja poštovanja i suživota ljudi različitih kultura nego ideja stvaranja multikulturalnog čovjeka, tj. čovjeka oslobođenog vlastitog kulturnog, nacionalnog i vjerskog identiteta, ideja kante za smeće.

Potom Jović citira Protokole sionskih mudraca: "Ono što je frapantno i što proizilazi već iz površne tekstualne analize, to je visoka podudarnost nekih dijelova Protokola s onim što se događa

danas u Hrvatskoj, a vjerojatno i u brojnim drugim zemljama (...) Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima."

Primijetimo da je na sličnost onoga što se događa hrvatskom narodu i *Protokola* ukazao Marko Matić u *Hrvatskom slovu* još 11. rujna 1998. u tekstu *Sionisti*. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", Matić i *Hrvatsko slovo* bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Nepunih pet godina kasnije Josip Jović nas ponovo upozorava na isto. Istina, danas imamo trećešiječanjsku Hrvatsku, pa se doista može vidjeti kolika je sličnost onoga što se dogodilo i onoga što je napisano u *Protokolima*, a na što nas upozorava Josip Jović.

U poglavljju karakterističnog naslova *Još nije kasno* Jović govori o problemima koje ima globalizacija:

Za takozvani desni centar karakterističan je naglasak na čovjeku kao osobi, obitelji, naciji, kulturnom i vjerskom identitetu, državi u funkciji općeg dobra, socijalno-tržišnom gospodarstvu, pravnoj, demokratskoj i socijalnoj državi (...)

Tako su danas desne stranke na vlasti u Nizozemskoj, Francuskoj, Republici Irskoj, Austriji, Danskoj, Norveškoj, Italiji, Luxemburgu, Portugalu, Slovačkoj, Bugarskoj, Mađarskoj, Španjolskoj, Belgiji, Švicarskoj, odnosno u skoro svim zemljama osim u Njemačkoj, Švedskoj, Grčkoj i, uvjetno rečeno, Britaniji.

Zanimljivo kako je desnica pobijedila čak i u nekim zemljama koje su posljednje desetljeće bilježile izniman ekonomski rast, kao što su Nizozemska ili Irška. Okretanje desnici odgovor je na agresivnu globalizaciju, koja donosi mnoge nacionalne i rasne probleme, u kojoj najmoćnija zemљa svijeta s jednom dominantnom etničkom skupinom ima ekskluzivan status.

U biti to je svijetu poručio dr. Franjo Tuđman još 1969. godine kroz knjigu *Velike ideje i mali narodi*. Zato sam na Komemoraciji u Adelaideu dan nakon smrti oca hrvatske države i rekao:

Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojima je jedino bitan pojedinac. Svijeta u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljšak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

2. Sud u Haagu u službi globalizacije

Carl Gustaf Ströhm u Fokusu 10. siječnja 2003. piše: Kad je Del Ponte počela raditi na sudu u Haagu odmah je, prema vlastitim riječima, postavila pitanje: 'Što imamo protiv Alije Izetbegovića i Franje Tuđmana?' Štoviše, dodala je kako 'bez obzira na to što je 1999. godine umro Tuđman, sud u Haagu neće popustiti ako je riječ o hrvatskim ratnim zločinima; primjerice u slučaju bivšega šefa Hrvatske vojske, generala Janka Bobetka, koji je optužen zbog ubojstva najmanje stotinu srpskih civila.' I na kraju je rekla: 'Nećemo mirovati dok Zagreb ne izruči Bobetka!'

Sramotnost suda u Haagu i svjetske politike globalizacije može se lako vidjeti ako se usporedi ova izjava s izjavom Paddyja Ashdowna za BBC: "Radovan Karadžić neće biti uhapšen sve dok ima podršku naroda." Bolje je reći da međunarodna zajednica progoni Hrvate, a štiti Karadžića. Još u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. upozorio sam da sam na srpskom radiju u Australiji čuo kako je Karadžić poručio svjetskim moćnicima da u Haagu neće svjedočiti protiv Miloševića, već o sudioništvu zapadnih političara u genocidu napravljenom u BiH. To je ustvari "podrška naroda" o kojoj govori Ashdown, koji bi i sam trebao odgovarati zbog laži o "Tuđmanovoj salveti". Umjesto toga Ashdown je nagrađen visokom pozicijom gubernatora BiH. Anto Marinčić u *Hrvatskom slovu* 10. siječnja 2003. piše da Munir Alibabić, od Ashdowna smijenjeni šef

tajnih službi, tvrdi da ga je lord smijenio zato što je bio na korak do hapšenja Karadžića!

Josip Jović odjeljak *Hrvatski odgovor* svoje knjige počinje ovako: *Optužnica i nalog za uhićenje generala Janka Bobetka, bivšeg načelnika Glavnog stožera Hrvatske vojske u prvim godinama rata, koja je stigla koncem rujna 2002. godine iz Međunarodnog suda za ratne zločine u Haagu iznova je uzburkala hrvatsku javnost, ali je i dovela do novog preslagivanja političkih odnosa i osjetne promjene političkog raspoloženja u Hrvatskoj. Ova optužnica podignuta po 'zapovjednoj odgovornosti' (...) definitivno je potvrdila teze kako Haški sud u krajnjoj liniji ide za izjednačivanjem svih strana u balkanskim sukobima, optužujući najviše vojne zapovjednike, zapravo optužuje sam Domovinski rat i dovodi u pitanje opravdanost borbe za slobodu i nezavisnost. Slučaj Bobetko pomogao je progledati svima koji su imali iluzije u pogledu prave uloge i ciljeva Haškog suda, te iznova doveo do nacionalne sloge koja nije vidjena još od ratnih dana.* Jović je potpuno u pravu, jer je doista slučaj generala Bobetka do kraja razgolitio prljavu politiku globalizatora!

Podsjetimo se da statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Baker u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 14 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah priča o građanskom ratu iako se ne radi ni o kakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah

predviđena uloga političkog suda pred kojim će svi biti jednakо odgovorni. Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH!

Pogledajmo što stoji u optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante Gotovina je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive Oluja.

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pritom da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika Srpska Krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! UN je osnovao sud u Haagu, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već su to okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li uopće spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu oslobođiti svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

U *Večernjem listu*, 26. studenoga 2002. Zdravko Bartovčak, umirovljeni sudac Ustavnog suda RH tvrdi da Haški sud krši Povelju OUN-a: "Kad bi Haški sud svoj Statut i Pravilnik pravilno interpretirao, u individualnim optužbama ne bi smio naš Domovinski rat ni spomenuti u negativnu smislu (...).

Jasno, ne pada mi na pamet da trebamo prekinuti suradnju s tim sudom jer smo se na to obvezali našim zakonom. No, ta suradnja nipošto ne uključuje samovoljno ponašanje bilo kojeg predstavnika OUN-a ili bilo kojeg njegova organa pa tako ni haških istražitelja.

Zločin, pa tako i ratni zločin, zločin je ma tko ga učinio. Međutim, svaki zločin, pa i ratni, mora imati ime i prezime učinitelja

te konkretni opis zločina i razloge zbog kojih osumnjičenik treba za njega odgovarati.

Međutim, i tužiteljstvo i istražitelji Haškog suda uporno pokušavaju utvrđivati odgovornost Hrvatske vojske kao državne institucije pa time i hrvatske države za eventualne zločine koje su eventualno učinili pojedinci.

Haški sud nije i ne može se ponašati izvan okvira koji su utvrđeni Poveljom OUN-a i Općom deklaracijom o ljudskim pravima, jer su to dokumenti na kojima počiva cijeli sustav OUN-a, pa i pravni poreci njezinih članica.

A u toj povelji koja jednako obvezuje našu državu kao i organe OUN-a, u čl. 51. doslovno piše da svaka članica OUN-a – pa prema tome i Hrvatska – ima prirodno pravo individualne ili kolektivne samoobrane u slučaju oružanog napada. Dakle, Hrvatska vojska kao vojska članice OUN-a ima ne samo po čl. 7. hrvatskog Ustava pravo braniti se od napada nego to pravo ima u prvom redu na citiranoj odredbi Povelje OUN-a. Dakle, kad se uzme čak i da je međunarodno pravo iznad nacionalnog, Hrvatska je imala pravo na obranu. Pretpostavljam da bi to trebali znati i tužitelji, istražitelji i suci Međunarodnog suda u Haagu.

Meni je jasno da će mi ti isti odmah uzvratiti da ta odredba ima i nastavak u kojem doista stoji da članica OUN-a ima to pravo sve dok Vijeće sigurnosti ne poduzme mjere potrebne za održavanje mira i sigurnosti. Može li se uzeti da je Vijeće sigurnosti poduzelo te mjere kada je iz tzv. ružičaste zone mjesecima pucano iz artiljerijskih oružja srpskih pobunjenika i JNA te su dnevno ubijani i ranjavani građani Gospića? Napokon, je li citirani propis donesen radi zaštite članice OUN-a ili radi zaštite pobunjenika i terorista? Smatram da čak ni Haški sud o tome ne bi trebao imati dvojbi. Međutim, očigledno ih ima.

Budući da Vijeće sigurnosti OUN-a nije apsolutno ništa poduzelo da zaštitи grad Gospic koji je bio izložen zločinačkom teroru pobunjenika i JNA, Hrvatska je imala prirodno pravo braniti se.

Kad bi Haški sud svoj Statut i Pravilnik pravilno interpretirao u smislu obvezujućih najviših propisa OUN-a, sigurno ne bi smio u individualnim optužbama ni spomenuti u negativnom smislu

pravedni obrambeni Domovinski rat u Hrvatskoj, a kamoli ga kriminalizirati.

Gospic je granatiran s Medackog područja punih 738 dana, a u optužnici se tvrdi da je general Bobetko vršio "planiranje, pripremu ili izvršenje progona srpskih civila iz Medackog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi"!

Vratimo se na Nurnberški proces i primijetimo da je тамо sudio Međunarodni vojni sud. Dakle VOJNI sud! To je itekako bitan podatak jer u Haagu imamo sud u kojem vojnicima sude ljudi koji nemaju pojma što je to rat. Oni su sve drugo samo ne stručnjaci za rat. I to je napravljeno zato da bi se moglo selektivno primjenjivati zločin protiv mira.

Naravno, to ne znači da i vojnici ne mogu sudjelovati u farsi. O tome piše Marko Jurić u *Fokusu*, 20 prosinca 2002. tvrdeći da će se na sudu u Haagu u procesima vezanim za Medacki džep dogoditi spektakularni obrat! Naime, dužnosnik jednoga veleposlanstva u Hrvatskoj koji je želio ostati anoniman ispričao je da će na sudu svjedočiti američki stručnjaci – a u svezi s izvještajem francuskoga generala Jeana Cota, ondašnjega zapovjednika snaga UN-a, koje je korišteno kao materijalna osnova ne samo za podizanje optužnica, već i za neprihvatljive kvalifikacije protiv hrvatskih generala za akciju Medacki džep iz 1993. godine.

Naime, Amerikanci su nakon akcije istražili njezine pojedinosti. Njihovo izvješće se bitno razlikuje od onih koje je potpisao francuski general Jean Cot, koji je čak američkim časnicima priznao kako je u svojem izvješću naveo neistine, jer su ga obmanuli pripadnici kanadskog bataljuna, kojima je zapovijedao potpukovnik James Calvin, a koji su djelovali na tome području.

O kakvim se neistinama radi, najbolje se vidi u činjenici da su Kanadani ovih dana primili odlikovanje za "junačko ratovanje" protiv snaga HV-a. O tome su mi pričali i kanadski Hrvati koji su protestirali zbog tih neistina.

Zašto su kanadski vojnici, koji su trebali razoružati srpske paravojne jedinice, dobili odličja? Oni su "junački ratovali" protiv HV-a, "pobijedili brojčano nadmoćne i bolje opremljene Hrvate, te im nanijeli teške gubitke od čak 27 poginulih gardista". A ustvari njihovo je oklopno vozilo naletjelo na minu i pritom su ranjena

njihova četiri vojnika. Hrvati, koje su oni navodno pobijedili, upozorili su ih da su Srbi prilikom povlačenja vjerojatno minirali svoje položaje.

Odakle takav otklon američkoga i francuskoga izvješća o istom događaju? Sjetimo se da je nakon operacije Maslenica u siječnju 1993. godine beogradski Generalštab donio strategiju realne prijetnje – strategiju sustavnih artiljerijskih udara po hrvatskim položajima, prije svega po civilnim ciljevima. Cilj je bio odvraćanje HV-a od mogućih dalnjih akcija i to kontinuiranim napadima na okolicu Zagreba, prometni smjer Zagreb-Rijeka, dalmatinske gradove, posebice Gospic. U biti je ta strategija bila klasična teroristička akcija u kojoj su mjesecima stradavali civili, a najugroženiji je bio život u Gospicu, koji je bio na dometu minobacača. General Janko Bobetko je u tome razdoblju više puta upozoravao francuskoga generala na neodrživu situaciju, ali UN-ovim su vojnicima ruke bile vezane. Europski su saveznici NATO-a, prije svega Velika Britanija i Francuska, bili protiv bilo kakvog udara na Srbe, navodno zbog straha za sigurnost svojih vojnika u sastavu jedinica UN-a, a ustvari zbog njihove potpore velikosrpskim planovima. Stav Billa Clinton-a bio je drugčiji. Rasla je frustracija i blamaža pred vlastitom javnošću, koja je, zgranuta stradanjima civila u BiH i Hrvatskoj, tražila da se nešto poduzme.

Marko Jurić o tome piše: *Do jeseni je situacija u Gospicu postala neizdrživa, čekanje i oslanjanje na međunarodnu zajednicu donosilo je samo nove civilne žrtve i razaranja te je uslijedila operacija Medački džep. Bila je to svojevrsna pljuska zapovjednicima misije UN-a, ali i vladama glavnih država koje su rukovodile tom mirovnom misijom.*

'Pokušali smo pridobiti europske saveznike za ovu ideju (ukidanje embarga na uvoz oružja i uporaba zračne sile za odvraćanje od mogućih srpskih napada, op.a.), ali nismo uspjeli', izjavio je 25. studenoga Anthony Lake, savjetnik za nacionalnu sigurnost bivšega američkog predsjednika Billa Clinton-a u intervjuu Radiju Slobodna Europa. 'Razumljivo je da su europske vlade zabrinuto gledale na mogućnost jednostrane američke akcije u Bosni koja bi mogla dovesti u opasnost živote njihovih vojnika', pojasnio je Lake uzroke neučinkovitosti europske politike u rješavanju ratne

krize te 1993. godine na prostoru bivše Jugoslavije. U to je vrijeme kriza na jugu Europe bila među najvažnijim vanjskopolitičkim temama Bijele kuće. 'Bosna je dugo bila jedna od prvih riječi koju bi predsjednik Clinton ujutro izgovorio', opisuje odnos SAD-a prema krizi na prostoru propale države Anthony Lake. U svojim ocjenama odnosa europske politike prema krizi u BiH i Hrvatskoj, Clintonov savjetnik ističe kako su 'američki prijatelji i saveznici u Europi svojim odnosom prema Bosni zapali u neodrživo stanje'. Lake nadalje ističe: 'Da smo kojim slučajem uspjeli progurati rezoluciju o ukidanju embarga u Vijeću sigurnosti, Francuska i Velika Britanija bi sigurno na nju uložile veto, uvjerene kako će doprema oružja u BiH izložiti njihove vojnike dodatnoj pogibelji'. Možda je najslikovitiji opis licemjernoga odnosa Europe prema ratu u BiH i Hrvatskoj u tome razdoblju dočaran sljedećim riječima: 'Odobren je jedino ograničeni zračni udar na srpsku vojnu zračnu luku Udbina u Hrvatskoj s kojeg su svakodnevno uzlijetali zrakoplovi koji su napadali Bihać. Nadao sam se da će udar na Udbinu biti djelotvoran i da će poslužiti kao signal kako daljnji napadi na Bihać ne bi bili dopušteni. Kada sam se probudio sljedećeg jutra, shvatio sam da je UN odobrio da se napad izvede u trenutku kada na udbinskoj zračnoj luci ne bude srpskih zrakoplova te da su bombe napravile samo nekoliko rupa na pisti. Ako je time odasljana ikakva poruka, ona je samo svjedočila o našoj slabosti. Ali takav je ishod jako usrećio europske saveznike'. Dakle u takvome međunarodnom raspoloženju, kad je bilo kakva akcija protiv Srba bila neizvediva, Hrvatska je vojska izvela akciju Medački džep.

Naravno, Anthony Lake prenosi ono što su saveznici govorili Amerikancima u to vrijeme. S druge strane i u SAD-u je bilo snaga koje su kao i Englezi i Francuzi podržavali velikosrpsku politiku, ali to – zbog navedenih razloga nije bio zvanični američki stav u tom trenutku. Moramo istaći i to da je odnos vojnika iz SAD-a uvijek i bio mnogo korektniji od vojnika iz Engleske i Francuske. Podrška velikosrpskoj politici od vlasti Francuske i Ujedinjenoga Kraljevstva postala je očita i odmah nakon zauzimanja Medačkoga džepa. Naime, tada su hrvatskoj vlasti upućene ozbiljne prijetnje s francuskih i britanskih nosača zrakoplova *Fosh* i *Invisible* koji su se nalazili u Jadranskome moru. Oni su Hrvatskoj zaprijetili zračnim udarima ukoliko se HV odmah ne povuče sa zauzetih položaja.

Dakle, Hrvatska je oslobođila svoja okupirana područja i mora se povući s oslobođenih područja! A oslobođila ih je poslije 738 dana granatiranja s položaja koji su bili pod nadzorom UNPROFOR-a koji je bio obavezan to sprječiti, dapače razoružati srpske paravojne formacije. Optužnica protiv Gotovine pokazuje da su oni po rezolucijama UN-a trebali raditi jedno, ali očito su bili instruirani raditi nešto sasvim drugo. Tako se umjesto razoružavanja Srba, pod njihovim nadzorom stvara vojska RSK, i umjesto osiguranja vraćanja okupiranih područja državi kojoj ona pripadaju pomaže se u stvaranju države RSK. U optužnici protiv generala Gotovine ta vojska i ta država se izjednačuju s Hrvatskom vojskom i hrvatskom državom, pa ta optužnica samo pokazuje i optužuje one koji na tim područjima nisu poštivali rezolucije UN-a, odnosno same UN koji javno donose jedne odluke, a instruiraju svoje ljudе da rade nešto sasvim drukčije. Da podržavaju očit terorizam!

U uvjetima takve podrške velikosrpskoj politici Hrvatska je pristala na povlačenje, ali to očito nije bilo dovoljno. Bilo je potrebno oblatiti uspjeh HV-a kako bi se Hrvatska obeshrabrla za slične oslobođajuće akcije u budućnosti. Na taj način europski saveznici izravno sudjeluju u beogradskoj terorističkoj strategiji realne prijetnje. Zato nije ni bitan odgovor na pitanje jesu li Kanađani doista obmanuli generala Jeana Cota ili je on u svojem izvješću svjesno pisao neistine o akciji Medački džep. Jurić dalje piše: *Hrvatska je pristala na povlačenje pod nadzorom kanadskoga bataljuna. Bilo je dogovoren da povlačenje ide dio po dio, ali kanadski je zapovjednik pozurivao Hrvate i tražio da se povuku odjednom. Hrvatska vojska na to nije pristala, jer bi se tako izložila srpskom okupatoru, čiji su vojnici stupali odmah iza kanadskih transporterata. Povlačenje je protjecalo u vrlo napetoj atmosferi. Stoga, kako bi prikazali HV u negativnom svjetlu, Kanađani su izmislili nepostojeću bitku. Na temelju te virtualne bitke sačinjeno je izvješće generala Jeana Cota. U to je vrijeme postojala odlična suradnja američke i hrvatske obaveštajne službe. Američka je strana pozvana da pošalje svoje stručnjake koji bi ispitali stvarno stanje. Tako je nastalo i to drugo izvješće u kojemu se nalazi i dio o ispitivanju generala Cota u kojem dotični priznaje da je bio obmanut – jer je svoje izvješće temeljio na informacijama koje je dobio od kanadskoga bataljuna. Haški sud je pokazao interes samo za izvješće francuskoga generala. Razlog tome*

je što je priča o Medačkom džepu prema Haagu išla samo na osnovi francuskoga izvješća, koje je bilo dostavljeno nekim nevladinim udrugama među kojima i HHO-u, zatim Veritasu Save Štrpca i pojedinim hrvatskim medijima koji su na tome temelju dugo godina gradili svoje znanstveno fantastične konstrukcije o Medačkom džepu. Na taj je način i na tome temelju tužiteljstvo Haškoga suda akciju Medački džep okarakteriziralo kao zločinačku, te je inkriminirano optužnicama protiv hrvatskih generala. Haag je potvrdu za takav zaključak dobio iz četiri 'neovisna' izvora: HHO-a, Veritasa, Cotova izvješća i tobože neovisnih hrvatskih medija.

Čak i ova i ovakva hrvatska vlast je utvrdila da su optužnice protiv hrvatskih branitelja praktično iste one koje su pisali oni koji su okupirali hrvatska područja. Cotovo izvješće pokazuje kakvi su izvori informiranja Haškog suda, a puno govori i o HHO-u i "neovisnim hrvatskim medijima" čije informacije su srodne Cotovom izvješću.

S druge strane, cijela priča oko Medačkog džepa pokazuje kakav je taj novi svjetski poredak, koji se danas stvara; kakva je globalizacija koja želi uništiti malobrojne narode diljem svijeta. Te snage prepoznajemo i u pismu mostarskog biskupa Ratka Perića generalu Bobetku:

Isus u Ivanovu evanđelju (15,13) donosi načelo najvećega herojstva na ovome svijetu, i to s odrazom na vječnost: 'Veće ljubavi i nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje'. Vi ste pokazali svoju hrabrost i 1941. i 1971. i 1991. i 2002. Nije to samo 'hrabrost i ponos', zajedno s 'izdržljivošću i mukotrpnom dosljednošću', urođenim karakternim crtama koje ste – kako pišete – naslijedili od svoje majke i, razumije se, njegovali kao moralne kreposti, nego je to i sadržaj Vašega života koji Vi definirate 'rezultatom stalne borbe', zapravo proizvodom svih bitaka, kako ste naslovili i svoje pisano djelo 1996. Starozavjetni Job također je svoj život definirao 'borbom', 'vojskom', 'vojevanjem': 'Nije li vojska – militia – život čovjekov na zemlji' (Job, 7,1). Vas je ta borba pratila sve do sad, unatoč višekratnim 'umirovljenjima.' (...)

Vi se niste stavili na raspolaganje samo svojoj užoj rodnoj regiji kad je to trebalo, nego ste izložili život svoj u borbi za

Domovinu. I plan Vam je bio samo obrana Domovine i svakog njezinog čovjeka i kraja!

Dvije su poluge koje ravnaju svijetom: Istina i Pravda, koje onda donose Mir, i za koje nam se boriti. A crne sile ovoga svijeta udarile su upravo na Istinu svojim lažima, na Pravdu svojim spletkama, a mir tumače na svoj način. Mračne su snage bile udarile i na samoga Sina Božjega, na Isusa Krista, a da ne udare na nas obične smrtnike!

Mi Vam od svega srca želimo – govorim to i u ime neprebrojna mnoštva iz hercegovačkih biskupija – i molimo svemogućega Boga da Vam dade mudrosti, jakosti i savjeta da i ovu sadašnju Bitku ponosno izborite, hrabro dobijete, izdržljivo i dosljedno uspijete!

Gospodine Generale, budite uvjereni da smo sad na isti način s Vama u obrani Vašeg ljudskog dostojanstva i časti kao sto ste Vi bili s nama prije deset godina u obrani naših prostora i života! Hvala Vam! Samo hrabro!

Bog Vam udijelio dobro zdravlje, blagoslov i sreću.

3. Zaključak

U pravu je Josip Jović kad kaže: *Pet optuženih ili osuđenih generala! Kakvo poniženje i kakva se poruka iz toga može izvući nego o zločinačkoj vojsci i narodu i o pogrešno priznatoj državi. To i jest krajnji cilj Haaga, kao i većine onih koji podržavaju Haški tribunal, zagovarači bezuvjetnu suradnju s njim, u svakom trenutku i u svim slučajevima.* Dodajmo da je Haški tribunal samo oružje u sproveđenju globalizacije, tj. novog svjetskog poretku po kome malobrojne narode treba jednostavno "pomesti" s lica zemlje. Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman, svojim je znanstvenim radom i praksom, stvarajući državu, pokazao kako takav svijet nema perspektive. Zato je njegova Hrvatska i njegovo djelo stalno na udaru svjetskih moćnika – koji zagovaraju takav novi svjetski poredak. Ponašanje SAD-a u slučaju Medačkog džepa uzrokovano je trenutačnim interesima najveće sile svijeta, ali podrška kriminalnim optužnicama suda u Haagu sigurno ne služi na čast jedinoj svjetskoj velesili.

Uz sve to treba stalno imati na umu da je već dokazano sudioništvo zapadnog svijeta i UN-a u stravičnom zločinu u Srebrenici. S druge strane, poznato je da je Hrvatska vojska, a pogotovo general Gotovina, najzaslužnija što je spašen Bihać, dakle najzaslužnija što do još većeg i stravičnijeg zločina u Bihaću nije došlo. Kažnjavaju li se hrvatski generali upravo zbog toga? Kakav je to novi svjetski poredak koji izmišlja zločine (čak i države) da bi se kažnjavali oni koji su spriječili zločine?

Očito je: Hrvatskoj jedino preostaje promijeniti svoj zakon o suradnji sa sudom u Haagu na način kako je to regulirano u SAD-u, Italiji, Francuskoj i Njemačkoj, gdje tamošnje pravosuđe provjerava utemeljenost optužnica pristiglih iz tog suda. Imamo primjere i SAD-a i Italije, koji već nisu prihvatali takve optužnice. Istina, ove zemlje pripadaju krugu najmoćnijih zemalja svijeta, tj. ne pripadaju krugu malih zemalja, odnosno malobrojnih naroda, čiji nestanak želi novi svjetski poredak tzv. globalizacije. Hrvatska se mora oduprijeti sudu u Haagu, tj. postupiti upravo onako kako nam je poručio vojni ordinarij, Juraj Jezerinac, koji je, u trenucima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." To mora učiniti Hrvatska, vjerojatno jedino ona i može. Naime, prije godinu dana francuski vojni biskup rekao je (vidjeti *Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.), prigodom hodočašća vojno-redarstvenih snaga, da se divi Hrvatima, da mi imamo nešto što sve više nestaje, da imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

Iz knjige: *Globalizacija u Hrvatskoj – Hrvatska u globalizaciji*,
priredio: akademik Vlatko Pavletić, Zagreb, 2003.

ZLOČINAČKI POTHVAT SUDA U HAAGU

Je li sud u Haagu institucija zla?

Kolumnist Hrvatskog slova Zoran Vukman³ kaže:

Popuštanje zlu nikada neće zadovoljiti zlo. Ono ne staje pred mlakim i popustljivima. Apetit zla raste kako ga se više hrani. Često se narav i djelovanje zla ne može objasniti racionalnim razlozima, pogotovo kad je ono tako očito usmjereno protiv istine i pravednosti, a još najmanje kad je i samo zaognuto maskom dobra i pravde. Institucija haškog tužiteljstva upravo je nadahnuta takvim dijaboličnim nakanama, a Carla del Ponte je personifikacija zle progoniteljice. Ne želim nikoga demonizirati, no ako je del Ponte nadahnuta pravednim nakanama, onda je to neko čudno pravo i pravda. U naravi je tužitelja da optužuje, no da baš optužuje sve i svakoga, i da proganja koga god može proganjati s pozicija nedodirljive moći, graniči sa zdravim razumom. No njezin posao nije stvar stihije, nego produkt politike jedne međunarodne institucije. Ona je samo jedan od predanih izvršitelja, koji je dobio prigodu iživljavati se nad slabijima. Postupak koji je njezino tužiteljstvo pokrenulo protiv hrvatskog generala Mirka Norca, još je jedan zlokobni znak da je hrvatski europski usud obilježen i determiniran haškim čistilištem. No čini se da je to najmanje čistilište, a više predvorje samog pakla. Mnogi će zbog Norca i Gotovine, i zbog svega što se događa nesretnoj Hrvatskoj, završiti u devetom krugu pakla, tamo gdje završavaju svi izdajnici.

Slično govori i dr. Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva⁴:

Rijetki su u svijetu koji se trude oko istine. U mnogih još vrijedi Bismarkova 'Cijeli Balkan ne vrijedi kostiju jednoga pomeranskog grenadira.' Među rijetkim u svijetu Margaret Thatcher je shvatila našu tragediju. Ona je željeznom logikom objasnila i anticipirala ovo što nam se danas događa s Haagom: 'Pokušaji da se izjednače

---

³ Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2004.

⁴ Fokus, 11. lipnja 2004.

vojne akcije Bljesak i Oluja, kojima je oslobođeno hrvatsko tlo, s ranijim primjerima srpske agresije, čista su lakrdija.' Ta 'lakrdija' pojavljuje se kao zloduh glavne haške tužiteljice koja nas obilazi i prijeti i predaje optužnice protiv hrvatskih junaka i oslobođitelja. Kao da je gladna našeg živoga mesa. Najlegitimnije svjetsko pravo – pravo na opstojnost i obranu i oslobođenje od genocida i agresije – proglašava se zločinačkim pothvatom, pa tako i cijeli naš projekt utemeljen na pravednoj žrtvi za moralno ispravnu stvar, obrće se u svoju protivnost, u tobobožnji zločin. S dalekosežnim posljedicama. S vrlo opasnim i zlim nakanama. Valja nam to zlo preživjeti i očuvati našu Hrvatsku i pomoći našim junacima koji su spasili Hrvatsku.

Da o sudu u Haagu, kao instituciji zla, govore samo Zoran Vukman i Zvonimir Šeparović ili pak samo Hrvati, mogli bismo pomisliti kako možda nisu u pravu. Međutim, tu očitu istinu o Haagu usude se reći i nehrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran nedavnim haškim optužnicama protiv Hrvata iz BiH kaže⁵:

Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje 'ad hoc' suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu.

Ovdje je značajno napomenuti da je g. Shrader svoju knjigu i svoje spoznaje stekao proučavajući materijale haškog suda i to najviše upravo haškog tužiteljstva!⁶ Dakle, nije moguće govoriti o

---

⁵ *Večernji list*, 10. travnja 2004.

⁶ Charles R. Shrader, *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni / Vojna povijest 1992. – 1994.*, Zagreb, 2004.

neznanju, greški ili nečem sličnom. Radi se doista o zlu, o zlim namjerama tog tužiteljstva. Najblaže rečeno!

Zašto su Hrvati krivi?

Dovoljno je znati da je sud u Haagu optužio sve one koji su najzaslužniji za stvaranje hrvatske države. Optuženi su za ono što je tako lijepo opisao vojni biskup, mons. Juraj Jezerinac, u Zagrebu u crkvi sv. Mati Slobode 28. svibnja 2004.⁷:

U domovinskom ratu, istodobno sa stvaranjem države, stvarale su se i oružane snage Republike Hrvatske sa željom da obrane domovinu. Branitelji su bili spremni podnijeti svaku žrtvu, pa i smrt, ako ustreba, kako bi obranili slobodu, dostojanstvo i čast svakog stanovnika domovine, ponijevši sa sobom ideale i univerzalnu ljubav, krunicu oko vrata i vjeru u srcu, bogoljublje i čovjekoljublje, kao najjače oružje. Naš će narod biti trajno ponosan na njih. Nama je i njima velika radost i nagrada što su se borili pod svojom zastavom za svoju domovinu, protiv nasilja i rata, braneći svoje, a ne osvajajući tuđe.

Ističući snagu i hrabrost hrvatskih branitelja, želim ponovno naglasiti poznatu nam i zanimljivu činjenicu. Naime, kad smo se kao narod našli gotovo od svih ostavljeni, ali ne i od Boga, naši su branitelji krenuli s krunicom oko vrata – što je presedan među vojskama svijeta. Bili su ujedinjeni u ljubavi prema Bogu i domovini, i na kraju se obranili od osvajača. Budući da su najjače armije svijeta priznale da ne bi uspjele učiniti ono što je učinila Hrvatska vojska, braneći i vraćajući svoj okupirani dio u sastav Republike Hrvatske, i to u nekoliko dana, sigurni smo da to nije učinila samo snaga ljudske volje. Ono što čovjek ne može učiniti samo vlastitim snagama to može Bog uz čovjekovu suradnju.

Doista sude, je li i sam Bog na optuženičkoj klupi u Haagu? Jer nam je pomagao! "Gotovo od svih ostavljeni"? Kamo sreće da su nas svjetski moćnici samo prepustili velikosrpskoj agresiji. Dapače, već u startu su nam oduzeli pravo na samoobranu kroz poznati "embargo na uvoz oružja", a kroz svo vrijeme pomagali su velikosrpski nacizam u agresiji na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu.

---

⁷ *Hrvatsko slovo*, 11. lipnja 2004.

Zločin protiv mira

Ipak, malo je tko vjerovao u trenucima osnivanja suda u Haagu da se radi o osnivanju nečega što će biti institucija zla. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, sv. Toma Akvinski, kako nas je nedavno na propovijedi tijekom mise za domovinu upozorio pater Nikola Mate Roščić, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron nas je učio da svaki čovjek, građanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interesu i granice, drugim riječima, biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! Zar upravo Domovinski rat, rat koji nam je tako zorno opisao biskup Jezerinac, nije uzor onoga o čemu govore i sv. Toma Akvinski i Ciceron?⁸

A u statutu suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Sjetimo se kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenucima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali informira se o Gotovini. Iste je godine zapovjednik NATO-a, general Clarke, u Zagrebu rekao⁹:

Znate, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti može li sud, koji je osnovalo Vijeće sigurnosti, procesuirati vojne akcije koje je isto

---

⁸ Nikola Mate Roščić, *Ne možemo i ne smijemo šutjeti*. U: *Globalizacija i identitet / Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike*, Zagreb, 2004., str. 323-330

⁹ Nenad Ivanković, *Ratnik*, Zagreb, 2002., str. 243

to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobođilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju za oslobođanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.¹⁰

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom Deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu, doista je zločinački pothvat i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu.

Podsjetimo se da statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojem se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnem sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onima koji su počinili zločin protiv mira, dakle onima koji su počinili agresorski rat. Dakle, stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece i staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U statutu suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Baker u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 14 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah priča o građanskom ratu iako se ne radi ni o kakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednakо odgovorni. Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv

---

¹⁰ Tihomir Dujmović, *Glas Slavonije*, 4. srpnja 2003.

Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH!

Pogledajmo što stoji u optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

"Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante Gotovina je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela za koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive Oluja."

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pritom da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika Srpska Krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je tobože izvršena agresija! UN je osnovao sud u Haagu, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirano područje Republike Hrvatske. Treba li uopće spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu oslobođiti svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je bilo i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio "planiranje, pripremu ili izvršenje progona srpskih civila iz medačkog područja na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi." Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji, nigrde se ne spominje da su Srbi s Medačkog područja 738 dana granatirali Gospic, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospic. štoviše, unproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, na veliki se svjetski pritisak Hrvatska vojska morala povući. Dakle i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospic, i oni koji su im to omogućili, štoviše štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se spriječe daljnja granatiranja. A što su bili navodni civili iz Medačkog džepa, najbolje nam je pokazala

"baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na Televiziji Banja Luke hvalila kako je ubijala Hrvate.

Obrtanje teza: zločinački pothvat i zločinačka organizacija među Hrvatima

U proširenoj optužnici protiv generala Gotovine već imamo da je za sud u Haagu "zločinački pothvat" to što je "od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992., 1993., 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajni cilj".

Očito po pravilu: pripiši drugima ono što sam činiš! To je eskaliralo u optužnici protiv bosansko-hercegovačkih Hrvata:

Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela 'Velike Hrvatske', u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvataju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udrženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovali u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u doslihu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sproveđenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja.

Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovale u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gajko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; Jadranko Prlić; Bruno Stojić; Slobodan Praljak; Milivoj Petković; Valentin Čorić; Berislav Pušić; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata. (Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik odaje tko su joj bili informatori!)

Usporedba suda u Haagu sa staljinističkim i nacističkim sudovima

Na proširenje optužnice generalu Gotovini *Glas Koncila*, 12. – 21. ožujka 2004. konstatira:

Ta citirana inkriminacija s jedne strane otkriva da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama

međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je autorima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobođanja, odnosno vraćanja, u državno-pravni poredak odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatile tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak autori tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?

Jasno je da to i misle! A to i potvrđuje zločinački karakter samih autora i njihovog pothvata! Optužnica protiv Hrvata iz BiH to nedvosmisleno potvrđuje. Još sam 2000. godine upozoravao da cilj Haškog suda nije samo izjednačavanje krivice agresora i žrtve, već im je cilj da se žrtva, dakle Hrvatska, optuži za genocid.¹¹ Prema tome, cilj im je očito bio zločinački!

Zoran Vukman opisuje u *Hrvatskom slovu*¹² kako mu djeluje nastup Carle del Ponte prema hrvatskoj službenoj politici: *Vladi je dala kockicu šećera jer poslušno izvršava uvježbane radnje. Divna, gotovo idilična suradnja s Haagom! U razgovorima za servilni hrvatski tisak, nakon što je represijom dresera postigla svoje ciljeve, sada se prikazuje kao ono što zapravo, u svojoj biti i jest – kao činovnica novog svjetskog poretku ili, kako je rekla, kao ona koja samo obavlja svoj posao. Slično su govorili i tužitelji u staljinizmu, i gestapovci u nacizmu. Svi su oni, na koncu, tvrdili da su samo vršili svoju dužnost.*

Može li se ponašanje suda u Haagu doista poistovjetiti s nacizmom? Tamo su stradali Židovi, Romi i ne samo oni. Na sudu u Haagu – Hrvati! Po njihovim optužnicama kriv si samo zato što si Hrvat. Zar i nacistima nisu bili krivi Židovi samo zato što su bili to što jesu?

---

¹¹ *Hrvatsko slovo*, 18. kolovoza 2000.

¹² *Hrvatsko slovo*, 11. lipnja 2004.

A taj sud je produžena ruka onih koji vladaju ovim svijetom. Vukman¹³ kaže: *Zar je moguće da se u nekoliko godina percepcija naroda može tako izmijeniti? Ili je hrvatska politika čisto farizejska: 'bolje da pogine jedan, nego čitav narod.' Posljedica takva stajališta, i povjesno, i politički, i ako ćemo biblijski i religijski je bila jasna: tlačitelj je na kraju zgazio ne samo jednog, nego i čitav narod.*

Može li se ta poruka poopćiti? Ako su spremni tako zgaziti hrvatski narod, tko je sutra na redu? Ako su spremni oduzeti dostojanstvo jednog naroda i zgaziti ga, zar to već nije nacizam?

Zaboravljenja poruka biskupa Jezerinca

Danas se u Hrvatskoj teško može objaviti nešto što nije po ukusu onih koji su stvorili takav sud u Haagu. Tako nedavno u *Fokusu* nije objavljen tekst njihovog kolumniste, bivšeg saborskog zastupnika Joška Kontića. Zašto? Bit će jasno iz sljedećeg dijela tog teksta:

ISTINA JE da je u rujnu 2001. godine 50 saborskih zastupnika Ustavnog судu podnijelo zahtjev za ocjenu ustavnosti Ustavnog zakona o suradnji RH s MKS-om.

ISTINA JE da najpriznatiji hrvatski ustavno-pravni stručnjaci, Smiljko Sokol i Branko Smerdl, u svojoj knjizi 'Ustavno pravo' izričito navode da i ustavni zakoni moraju biti u skladu s Ustavom. Iz toga jasno proizlazi da je Ustavni sud nadležan za ocjenu ustavnosti Ustavnog zakona o suradnji RH s MKS-om.

ISTINA JE da su podnositelji u zahtjevu naglasili da se ne zalažu za prekid suradnje s MKS-om.

ISTINA je da su podnositelji u zahtjevu zatražili stavljanje izvan snage pojedinih zakonskih odredbi koje ne zadovoljavaju ustavne standarde zaštite ljudskih prava.

ISTINA JE da su podnositelji u okviru zahtjeva predložili i donošenje odluke o privremenom obustavljanju izručenja okrivljenika MKS-u.

---

¹³ *Hrvatsko slovo*, 4. lipnja 2004.

ISTINA JE da je spomenutih 50 saborskih zastupnika opisanim pravnim sredstvima legalno i legitimno pokušalo zaštititi generala Antu Gotovinu od progona MKS-a.

ISTINA JE da je Ustavni sud, sukladno Ustavnom zakonu o Ustavnom sudu, svaki zahtjev za ocjenu ustavnosti obvezan riješiti 'u pravilu u roku od najviše godinu dana'.

ISTINA JE da se Ustavni sud još uvijek nije očitovao o zahtjevu za ocjenu ustavnosti Ustavnog zakona o suradnji RH sa MKS-om, a od njegovog podnošenja prošle su gotovo tri godine!

(...)

ISTINA JE da neki od 50 saborskih zastupnika koji su u rujnu 2001. od Ustavnog suda zatražili ocjenu ustavnosti Ustavnog zakona o suradnji RH s MKS-om i privremenu obustavu izručenja okriviljenika Haškom sudu, danas obnašaju najistaknutije državne funkcije. To su: Ivo Sanader, predsjednik Vlade; Vladimir Šeks, predsjednik Sabora; Jadranka Kosor, potpredsjednica Vlade; Luka Bebić, potpredsjednik Sabora; Vesna Škare Ožbolt, ministrica pravosuđa; Ivan Šuker, ministar financija; Božidar Kalmeta, ministar mora, turizma, prometa i razvijanja; Marina Matulović Dropulić, ministrica zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva; Ivan Jarnjak, predsjednik saborskog Odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost; Branimir Glavaš predsjednik saborskog Odbora za izbor, imenovanje i upravne poslove; itd.

ISTINA JE da o zastupničkoj inicijativi iz rujna 2001. ne šuti samo Ustavni sud. O tome šuti i Vlada, šuti Sabor, šuti vlast, šuti oporba, šute mediji.

Opet hrvatska šutnja! A gaze nam dostojanstvo! Nove hrvatske žrtve danas su u Haagu. One najvrijednije: najbolji među nama – najzaslužniji za stvaranje države i obrane od velikosrpske agresije potpomognute od strane onih koji ih danas sude. Sude im zato što ih nisu mogli poraziti u ratu. Sude ih oni koji su taj rat izgubili! A mi šutke prelazimo preko tih naših žrtava. U pravu je Vukman kada se pita:

"Što takva Hrvatska zaslužuje? Zaslužuje li slobodu? Zaslužuje li jednog velikog i neponovljivog Tuđmana? Zaslužuje li išta više od vječitog poltronstva središtim moći?"

Doista. Zar su ljudi zaboravili kako im je unatoč svoj sili problema deset Tuđmanovih godina bilo deset najboljih godina u njihovim životima? Deset godina ponosa i dostojanstva!

Tko se danas sjeća kako je biskup Jezerinac, u trenucima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"?

Zar nije trebalo poslušati biskupa i produžiti godine ponosa i dostojanstva?

(2004.)

HVIDRA: ISTINA O DOMOVINSKOM RATU

1. OTVORENA KONVENCIJA ZAJEDNICE UDRUGA HRVATSKIH RATNIH VOJNIH INVALIDA IZ DOMOVINSKOG RATA BOSANSKO-POSAVSKE ŽUPANIJE

Zahvaljujem organizatorima što su mi omogućili sudjelovanje na ovoj otvorenoj konvenciji zajednice udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije. Na prvoj takvoj konvenciji održanoj u Zadru, koju su organizirale Hvidra Zadarske i Splitsko-dalmatinske županije, zaključeno je (*Hrvatski list* od 3. ožujka 2005.) i sljedeće: *Od hrvatske vlasti, između ostaloga, traži se da se generalu Anti Gotovini, kojemu voljom hrvatske vlasti nije omogućen razgovor s haškim istražiteljima, omogući u najkraćem roku davanje iskaza sudu, ali nakon što sud povuče optužnicu utemeljenu na falsificiranim dokumentima i lažnim svjedočenjima, kako bi se napokon utvrdila istina o Domovinskom ratu.*

Čini mi se da treba nešto reći o vlasti koja je trebala, a nije omogućila generalu taj razgovor, zbog toga što je dobro poznato kako je današnji hrvatski predsjednik prije dvije godine izjavio da je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Odmah mu se pridružio tadašnji oporbenjak, a današnji predsjednik Vlade, Ivo Sanader, tvrdnjom kako za to, što nije omogućeno Gotovini da dokaze svoju nevinost 1998. Godine, nije kriv HDZ, nego oni koji su tada bili oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Zato je već tada postalo očito da se ni politika buduće Sanaderove vlade neće razlikovati od tadašnje vlasti pa sam u *Fokusu* od 18. srpnja 2003. to prokomentirao u članku *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* Odgovor na taj upit dan je već u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!*

Dolazak HDZ-a na vlast i ponašanje današnje Sanaderove vlade pokazuje koliko sam bio, nažalost, u pravu. Nije se ni moglo očekivati ništa drugo jer su i Mesićeva i Sanaderova tvrdnja pokazale

kako oni ne poštuju državu kojoj su na čelu i kako su im od nje važniji zahtjevi svjetskih moćnika. Njihove tvrdnje su i izuzetno nepoštene prema generalu Gotovini.

Naime, u to vrijeme je vrijedila odluka Hrvatskog državnog sabora da sud u Haagu nije nadležan nad operacijama Bljesak i Oluja i sporilo se o tome sa samim sudom. Dakle, tadašnja hrvatska Vlada nije mogla ne poštivati odluku Sabora omogućivši Gotovini razgovor s haškim istražiteljima. Tvrđnja Mesića i Sanadera da je to trebalo učiniti pokazuje njihovo slugansko uvjerenje da su zahtjevi svjetskih moćnika iznad hrvatskih. Sanader je 1998. godine bio u tadašnjoj vlasti visoko pozicioniran. Važno je spomenuti da je očito kako međunarodni sud, koji u to vrijeme ne podiže optužnicu protiv Miloševića a zanima se za Gotovinu, ne može imati dobre namjere u smislu utvrđivanja povjesne istine.

Razgovor s Haškim sudom mogao je general Gotovina ostvariti kao pojedinac. Ali general je tada bio visokopozicioniran časnik Hrvatske vojske. Pa zar bi on učinio išta oprečno zakonima zemlje koju je stvarao i koju je u tom trenutku djelatno branio? Oni koji misle da bi uradili takvo što, pokazuju ponovo samo svoj sluganski mentalitet. A taj mentalitet je tako daleko od mentaliteta našeg generala. To je on cijelim svojim životom pokazao, pa čak i onim dijelom u kojem ga nazivaju francuskim kriminalcem jer je osuđen u političkom procesu u Francuskoj zato što je sudjelovao u otkrivanju nečasne Mitteranove trgovine oružjem.

Prof. Zvonimir Šeparović je u nedavnoj emisiji HTV-a *Otvoreno* rekao da je *neposredno prije parlamentarnih izbora 3. siječnja 2000. imao sastanak s predsjednikom suda u Haagu, koja je tom prilikom pristala da taj sud, na pisani zahtjev RH, odluci o pitanju osporavanih ovlasti. Istaknuo je i to da je odmah poslije toga HDZ izgubio izbore, da nova koalicijska vlast nije postupila sukladno postignutom dogовору i nije uputila sudu pisani zahtjev, već je četiri mjeseca poslije priznala ovlasti suda i za vojno-redarstvene akcije* (vidjeti *Hrvatsko slovo* od 11. ožujka 2005.). Dakle, poništila je prethodnu odluku Sabora ili pod pritiskom svjetskih moćnika ili u svojoj služanskoj podložnosti da udovolji tim moćnicima.

Bilo kako bilo, kada je to već učinila, upravo je ona ta koja je trebala omogućiti razgovor generala Gotovine s haškim istražiteljima. Tada je, dakle, vrijedila odluka Sabora koja priznaje nadležnost Haškog suda i za vojno-redarstvene akcije, a i general Gotovina je bio aktivni časnik HV-a koji bi tada poštivao odluku vlasti i odazvao se takvom pozivu. Umjesto toga Mesić ga je umirovio i tako omogućio našem generalu da može činiti ono za što zna da je u interesu države za čije postojanje je jedan od najzaslužnijih ljudi. Mnogo zasluzniji i od Mesića i od Sanadera!

Zašto to nisu učinili jasno je: stigla je optužnica koja je – kako reče sama Carla del Ponte – tadašnjoj vlasti politički odgovarala. Dakle, optužnica u kojoj je Republika Hrvatska agresor na izmišljenu državu Republiku Srpsku Krajinu.

U novoj optužnici se optužuje Gotovina, s tadašnjom vlasti, za zločinački pothvat. Zločinački pothvat je po međunarodnom pravu oslobađanje vlastitog okupiranog područja. Što je i Vijeće sigurnosti UN-a u dvije svoje rezolucije i potvrdilo. A glavni "dokaz" im je transkript koji je krivotvoreni u Uredu (sadašnjeg) predsjednika i takav poslan sudu u Haagu.

To ne čudi kada znamo da je Mesić bio i tajni svjedok u procesu Blaškić te je na osnovu njegova lažnog svjedočenja Hrvatska optužena za agresiju na BiH, i dalje potvrđena presuda Dariju Kordiću od 25 godina iako mu ništa nije dokazano, osim da je bio predsjednik HDZ-a BiH.

Time je sud u Haagu poslao poruku Gotovini. Ne moramo ti ništa dokazati, koristit ćemo falsificirane dokumente i osudit ćemo te na koliko god hoćemo. Malo, ako pristane optužiti oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana, i velikog ministra obrane Gojka Šuška, što mu je – kako ovih dana doznajemo i nuđeno, a puno ako na to ne pristane, kao što se i dogodilo Dariju Kordiću.

A mi smo ponosni što je Gotovinin odgovor isti onom Darija Kordića. Naime, Darijeva supruga Venera o tome kaže (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.): *Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odyjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljudе, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je*

uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljaо, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Dakle, i Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponuđenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko sudac: "Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!" Oni koji se ograju od ove izjave, ograju se od Stepinca, ograju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!

Slavonski Brod, 12. ožujka 2005.

2. TRIBINA U ZAGREBU

Gоворити данас о истини о Домовинском рату и генералу Готовини није тако лако јер говорити о истини знаћи говорити о злочину и срамоти. Злочину и срамоти свјетских вељасила, UN-а и хрватских пост-туђмановских владајућих елита.

Срамотна улога свјетских вељасила започела је када је James Baker у Београду dao "зелено светло" Miloševiću. Dakle, ne можемо говорити да су велики погријешили јер нису спријечили агресију. Они су је иницирали!

Срамота и злочин UN-а започела је famozним embargom на увоз оружја којим је заправо нападнуто и ненаоружаној Хрватској одузето право на самообрану. Да је то тако, потврђује нам само Вijeće sigurnosti UN-а када svojom rezolucijom uvodi sankcije Jugoslaviji i Srbiji управо zbog агресије на Хрватску и BiH. Dakle, sami definiraju Jugoslaviju i Srbiju као агресора, а Хрватску и BiH као ћртве. Ћртве којима су uskratili оружје за obranu!

Ta politika nastavlja se kroz priču o sramotnom суду u Haagu. Već u statutu suda nije kao zločin naveden onaj najvažniji – zločin protiv mira, tj. zločin агресије. I то pokazuje da суда u Haagu ne bi ni bilo da je Milošević izvršio od Bakera dobivenu zadaću: "Jugoslavija se mora sačuvati na bilo koji начин". Inače, министар obrane, Gojko Šušak, одmah upozorio је да ће суд судити onim Hrvatima који су сачували хрватске enklave u srednjoj Bosni. Vidimo koliko је bio u праву. Dariju Kordiću је потврђена казна од 25 godina robije, очито jedino из тога razloga. Dokazali су му једино да је bio предсједник HDZ-a BiH. Кao што је bio i Ante Jelavić који је već više od godine дана у затвору. Njemu су још доказали и да је "navodno bliski suradnik katoličkog biskupa u Mostaru". A i Dragan Čović је на redu! Zar takvo ponašanje свјетских моћника nije sramota i zločin?

Nisu se задржали само на томе што је predvidio велики министар Šušak. Godine 1997. – 1998., dakle u vrijeme када ih ne zanima Slobodan Milošević, суд u Haagu ћeli razgovarati s generalom Gotovinom као okrivljenikom за ratni zločin. Dakle, poslije одузimanja права на самоobranu, одузима се хрватској državi ono што joj je po međunarodnom праву право i obaveza – враћање под svoju jurisdikciju okupiranih područja svoje države. I ne само то.

Jasno joj se time stavlja do znanja da tom sudu nije zločinac agresor, već je to žrtva. Zato što se obranila!

Tuđman postupa onako kako dolikuje velikom državniku, koji je već očitao lekciju Haškom sudu kada je dobio spor oko ministra Šuška. Tihomir Dujmović u *Glasu Slavonije* od 4. srpnja 2003. piše:

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima dozvoljenima i oslobođilačkima. Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju, nota bene, za oslobođanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložan, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

Znamo i da je Sabor proglašio sud u Haagu nenađležnim nad vojno-redarstvenim operacijama Bljesak i Oluja, i pokrenuo postupak pred tim istim sudom da ospori zahtjev tužiteljstva. Prof. Zvonimir Šeparović je u nedavnoj tv-emisiji *Otvoreno* rekao da je neposredno prije parlamentarnih izbora 3. siječnja 2000. imao sastanak s predsjednicom suda u Haagu, koja je tom prilikom pristala da taj sud, na pisani zahtjev RH, odluči o pitanju osporavanih ovlasti. Istaknuo je i to da je odmah poslije toga HDZ izgubio izbole, da nova koalicijska vlast nije postupila sukladno postignutom dogovoru i nije uputila sudu pisani zahtjev, već je četiri mjeseca poslije priznala ovlasti suda i za vojno-redarstvene akcije. Tako ni Vijeće sigurnosti ni sam sud, nisu morali odgovarati na pravedne zahtjeve hrvatskih vlasti iz Tuđmanova vremena. Zar upravo zbog toga svjetski moćnici nisu bili izdašni u pomoći pri instaliranju trećejanuarskih vlasti?

Od tada do danas imamo samo jednu politiku hrvatske vlasti: sudjelovanje u takvoj sramotnoj politici svjetskih moćnika. U optužnici protiv generala Gotovine izmišljia se država Republika Srpska Krajina pa je Republika Hrvatska, inače članica UN-a, agresor na tu državu.

Ta optužnica, po riječima Carle del Ponte, politički odgovara tadašnjoj vlasti. Istina, Račan piše nekakvo pismo u kome se

ograđuje od nekih konstatacija u optužnici, međutim cijelo ponašanje tadašnje vlasti upućuju da je to čisto formalno protivljenje. Uostalom, poznato je da je Predsjednik države do tada "dilao" transkripte Haagu. Iako je u procesu oko ministra Šuška, sam sud konstatirao da ne mogu tražiti na stotine tajnih dokumenata, Mesić ih je poslao na tisuće. Osim toga, po *Hrvatskom listu*, iz njegova Ureda je, dvadesetak dana poslije velikog prosvjeda u Splitu "Svi smo mi Mirko Norac", dakle prije nego što su dobili optužnicu protiv Gotovine, poslan i falsificirani transkript brijunskog sastanka uoči Oluje.

Knjiga Nenada Ivankovića *Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko* daje i odgovor zašto su to činili. Ivanković opisuje tadašnji posjet Zagrebu američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera (str. 67):

U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se slučaj Gotovina riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobođanje dovelo do toga da bi desnica promarširala Zagrebom, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I jasno da bi Vlada tada pala. Da, doista: general Gotovina jest jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jednim kišobranom!

Zato je izmišljena priča kako je krivnja na Tuđmanu i njegovom HDZ-u zato što nije još 1998. omogućio razgovor sa sudom u Haagu. Tuđman im je očito krov zato što još tada nije priznao krivnju za dobiveni rat. Ta priča je uvreda i generalu Gotovini. Pa zar bi ikoji djelatni časnik postupio drukčije? Naravno, tom pričom se želi skrenuti pažnja s činjenice da su prepuštanjem nadležnosti nad vojno-redarstvenim akcijama radili protiv interesa ove zemlje; da su time izravno sudjelovali u zločinu nad njom, rugajući nam se tvrdnjom da se time brani Domovinski rat.

A lažni brijunski transkripti su posebna priča. Inkriminirajuća je navodna Tuđmanova rečenica kako "na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana". Doista priglupo, jer bi po njoj Carla del Ponte

mogla svakog trenera sportske momčadi, koji slične riječi izgovori uoči susreta s nekim srpskim timom, optužiti za ratni zločin. Doista, koliko mora biti priglup onaj koji Tuđmanove riječi o kapitulaciji može povezati s cijelim narodom, a ne s vojskom? Osim, ako tužiteljstvo ne želi reći kako su svi Srbi iz tzv. Krajine bili i njihova vojska.

Kada je pala sramotna prva optužnica, Carli del Ponte ostalo je jedino da na osnovu priglupo lažiranih transkripcata podigne novu optužnicu protiv generala Gotovine u kojoj je hrvatski državni vrh zbog oslobođanja i po Vijeću sigurnosti proglašenih okupiranih područja svoje domovine optužen za – zločinački pot hvat! Po toj optužnici su i Predsjednik države i svi oni koji su uključeni u takvu formulaciju optuženi za ono što po Ustavu svoje države moraju učiniti. Svu bijedu i mizeriju današnji svjetski moćnici pokazali su upravo time što podržavaju takve priglupe optužnice. Postupci zasnovani na takvoj optužnici znače i njihovu sramotu i izravno sudjelovanje u zločinu.

A i svi oni u Hrvatskoj koji podržavaju, dapače smatraju da treba postupiti po tim optužnicama, krše i Ustav i međunarodne zakone. Može li netko odgovarati zato što provodi i jedno i drugo? Zar prvo ne bi trebalo promijeniti i usuglasiti i Ustav RH i međunarodne zakone koji propisuju suprotno ponašanje državnih čelnika? Pa ne može se samo jednoj državi uskratiti pravo oslobođanja okupiranih dijelova vlastita teritorija!

I onda nas još uvjeravaju kako general Gotovina nije domoljub jer ne želi braniti istinu o Domovinskom ratu u Haagu. Ne govore li oni time o svom domoljublju? Zar oni ne bi trebali, tj. zar im nije dužnost braniti tu istinu?

A to je, uostalom, bila dužnost Vijeća sigurnosti. Zato je i prijedlog s otvorene konvencije zajednice udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije da treba raspraviti o Domovinskom ratu pred Vijećem sigurnosti, ustvari zahtjev da Vijeće učini ono što je propustilo učiniti kada nije odgovorilo na pismo koje mu je Hrvatska vlada poslala još daleke 1998. godine! Naravno, haško tužiteljstvo može napisati i priglupu optužnicu. Svjetski moćnici provode interes svih svojih država, pa mogu raditi što hoće. Najgore je u svemu tome ponašanje hrvatske vlasti.

Umjesto provođenja Ustava, oni žele "identificirati, otkriti, uhititi i transferirati" generala Gotovinu. Zato mi dozvolite da i vas upitam isto što sam pitao naše Brođane: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* Ustvari, to pitanje je naslov moga članka o generalu Gotovini, objavljenog u *Fokusu* od 18. srpnja 2003. Odgovor na taj upit dan je već u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!*

Strašna je i spoznaja da je i Gotovini, kao i Kordiću, nuđena ista nečasna nagodba. Venera Kordić o tome kaže (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.) *da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljaо, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.*

I mi se ponosimo i generalom Gotovinom i Dariom Kordićem. Zato ću ponoviti ono što sam rekao u Slavonskom Brodu. "Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponuđenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko Sudac: 'Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!' Oni koji se ograju od ove izjave ograju se od Stepinca, ograju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!"

U petak smo se oprostili od Svetog Oca koji je tako silno volio svoj poljski narod. A ponosni smo što je volio i naš narod! U svojoj knjizi *Sjećanje i identitet* papa s velikim žarom piše o svome domoljublju, naciji, domovini. Marko Jurić nas u *Hrvatskom listu* od 7. travnja 2005. upozorava da kada govori o integraciji u EU, papa govori o nacionalnom ponosu koji se ne može i ne smije zaobići prilikom ulaska u Europu. I papa, kao i hrvatski i francuski vojni biskupi, i ne samo oni, govorili su o tome da Hrvatska ima vrijednosti kojih nema Europa i da Hrvatska treba pomoći toj i takvoj Europi. Prva poruka Svetog Oca u Dubrovniku bila je ona o vrijednosti

slobode! Je li zato ponos hrvatskih ljudi stalno na udaru svjetskih moćnika? Žele li zato Hrvatsku do kraja poniziti? Je li teško odgovoriti na pitanje: Zašto im treba ponižena, a ne ponosna Hrvatska? Ponosnoj Hrvatskoj ne mogu nametnuti izokrenutu sliku o Domovinskom ratu kojom žele opravdati svoje sudjelovanje u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

Devedesetpostotna podrška koju i danas uživa general Gotovina u hrvatskom narodu pokazuje koliko su, na njihovu žalost, trećesiječanske vlasti bile u pravu. I danas je general Gotovina jedini koji sve te snage "može okupiti pod jedan kišobran", sve te snage kojima je do ponosa, dostojanstva ove države. Koji je vole! Ustvari, takva podrška pokazuje da ih on danas i okuplja. Lažima, nepravdom i zločinom koji se nad njim vrši učinili su ga hrvatskim pravednikom. Tolika podrška naroda, unatoč svoj silini medijskih objeda i objeda post-tuđmanovskih vlasti, pokazuje da je general Gotovina danas onaj svjetionik koji ne dozvoljava svom narodu da zaboravi na svoj nacionalni ponos!

13. travnja 2005.

HAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT

1. UVOD

Vjerojatno postoji čitav niz odgovora na pitanje koje stoji u naslovu današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to?*

Jedan je: sud u Haagu je pokazatelj kakav je ustvari današnji svijet!

Zbog toga bi danas netko mogao reći kako je niz mojih stavova o sudu u Haagu kao što su naslovi mojih knjiga ili tekstova, npr. *Sramotni sud u Haagu ili Bordel u Haagu*, bio pogrešan. Zato što za sud u Haagu danas možemo reći da čak djeluje pozitivno u današnjem svijetu. Kako to? Vrlo jednostavno. Moja promišljanja o sudu u Haagu kao sramotnom суду što jest naslov moga teksta još iz 1996. godine i same knjige, odnosno bordelu u Haagu (tekst iz 2000. godine) proizlazila su iz uvjerenja koje je tako znakovito izrekao biskup Juraj Jezerinac u trenucima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, kada je biskup upozorio da bi Hrvatska *jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta*.

Dogadaji koji su uslijedili pokazali su da je besmisleno pokazivati velikima ovoga svijeta da je sud u Haagu sramota civiliziranog svijeta. Sud u Haagu je samo pokazatelj kakav današnji svijet, u režiji velikih jest! SRAMOTAN! Dakle, bez suda u Haagu bi spoznaja o tome bila teže dokučiva. Samo zato se i može govoriti o toj dimenziji pozitivnog djelovanja sramotnog suda. Uz bitnu napomenu kako namjera suda i nije bila pokazati istinu o današnjem svijetu već – upravo suprotno: oni su batina kojom se služe veliki u ostvarivanju njihovih imperijalističkih interesa na račun malobrojnih i siromašnih! Sramotnih interesa!

Međutim, netko je na primjeru hrvatskog Domovinskog rata i rata u BiH mogao dokučiti tu sramotnu ulogu svjetskih sila, pa je sud

u Haagu, pored bitne uloge osiguranja interesa velikih na ovim prostorima, imao ulogu i prikrivanja te njihove prljave politike.

Zato je napad na žrtve i proglašavanje žrtava agresorima i obratno bilo nužno i da bi se prikrilo kako su veliki podržavali agresore. A zato je oduvijek ponajbolje bilo: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA. Otud i tzv. udruženi zločinački pothvat zločinačke organizacije.

Nisam li o budućem "zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije" govorio još 18. kolovoza 2000. kada sam u *Hrvatskom slovu* napisao:

Sigurno je velika pogreška hrvatskih političara, novinara i dr. što stalno i uporno nisu spominjali tu suodgovornost zapadnih zemalja u srpskom genocidu. I to iz više razloga:

Prvo: zato što bi se oni morali opravdavati za nešto za što se teško mogu opravdati. Možda bi im to uzelo i malo vremena u smišljanju kako srušiti 'nacionalističku' hrvatsku vladu (...).

Drugo: Kako da te poštiju ako bez prigovora prijeđeš preko njihova sudioništva u genocidu nad tvojim narodom?

Treće: Ako je amnestirano njihovo sudioništvo u tom genocidu, zašto bi bili kažnjeni i sami izvršitelji tog genocida? Zato je i prirodno što smatraju da ne možeš kazniti ni one koji su samo provodili i njihovu prljavu politiku. (...)

Četvrto: Kada ne možeš kazniti one koji su sudjelovali u genocidu, nema ni genocida. Odatle je samo korak do obrata, i žal nad jadnim protjeranim pripadnicima "golorukog srpskog naroda" koje treba pod hitno vratiti tamo gdje "nisu" izvršili genocid. A kad nema srpskog genocida, onda sigurno nema ni njihovog sudioništva u njemu. Ali genocida je bilo. Ako to nije bio srpski genocid sa zapadnim sudjelovanjem, čiji je onda bio? Pa naravno, hrvatski genocid nad 'nenaružanim srpskim narodom'. Jasno je da se zato Zapad mora posebno brinuti o tim jadnim ljudima.

Peto: U situaciji, kada bi se stalno spominjao i njihov doprinos srpskom genocidu, ne bi ni pomisljali na obnavljanje Jugoslavije, dakle, države u kojoj će Srbija biti centar, pa zvali je zapadni Balkan, – 'Balkanija' ili kako god hoćete.

Šesto i najvažnije: Stalnim ukazivanjem na zapadne zemlje kao stvarne sudionike u genocidu nad hrvatskim narodom sigurno bi jačao i ponos hrvatskih ljudi. Ponosnim ljudima doista ne bi mogli tako lako nametnuti sve ovo što pokušavaju. Nije zato ni čudno otkud svi ti skandali oko pripadnika Hrvatske vojske. Hrvatskih ratnika i invalida Domovinskog rata. (...) Pa Hrvati se doista imaju čime ponositi, jer ono što su napravili hrvatski ratnici jedinstveno je u cjelokupnoj povijesti. Narod koji se odrekne svojih ratnika odrekao se sam sebe. Onog trenutka kada smo pristali zatvoriti oči nad sudioništвom zapadnih zemalja u genocidu nad našim narodom počeli smo gubiti svoj ponos. Počeli smo se odricati samih sebe. Vrijeme je da se to zaustavi.

Znamo da je hrvatska politika i da su hrvatski mediji radili potpuno drukčije! Ali ovakvih upozorenja bilo je puno već tada u Hrvatskoj. Kao da sam u točki 4. i predvidio tzv. *udruženi zločinački pothvat* još 2000. godine. A i nije bilo teško. Napad je i njima najbolja obrana, zar ne?

Za mene postoji i zločinačka organizacija i njen zločinački pothvat, a postoje i oni koji su zajedno s tom zločinačkom organizacijom zajedno sudjelovali u tom zločinačkom pothvatu. Jasno je, radi se o zločinačkom pothvatu samog suda.

Ali krenimo redom!

2. REDEFINIRANJE PRAVA NA SAMOOBRANU I PRAVA NA SLOBODU

Promatrati ulogu svjetskih moćnika i samog suda u Haagu nemoguće je bez osvrтанja na početak hrvatskog Domovinskog rata. Već tada je postalo jasno da se u današnjem svijetu želi za vrijednost proglašiti ono što vrijednost nikad nije bila niti to može biti.

Pater Nikola Mate Roščić u svojoj propovijedi na misi za domovinu kaže¹⁴:

Sredinom 13. stoljeća, sv. Toma Akvinski, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i

---

¹⁴ Zagreb, crkva sv. Marka, 13. ožujka 2004.

dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, prema domovini ima dvije temeljne dužnosti: pietas et officium! Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interesе i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!

Već sam početak hrvatskog Domovinskog rata pokazao je da to ne vrijedi u današnjem svijetu, točnije rečeno ne vrijedi za sve podjednako. Veliki ta načela itekako njeguju kada su u pitanju njihove zemlje. Ali ne i kada se radi o drugima. Sjetimo se samo njihova "embarga na uvoz oružja". Cinički, embargo je vrijedio podjednako i za agresore, koji su bili do zuba naoružani, i za napadnute koji su bili razoružani. Dakle, jasno je već tada bilo svrstavanje svjetskih moćnika na stranu agresora, tj. da je tim embargom hrvatskom narodu ukinuto pravo na samoobranu. Dapače, zabraniti napadnutome da se naoruža i kažnjavati ga zbog toga je i izravno sudjelovanje u zločinu koji je počinjen nad njim!

3. KAKVA JE ULOGA SUDA U HAAGU ODREĐENA PRILIKOM NJEGOVA OSNIVANJA?

Embargo i svakojaka druga pomoć agresoru nije zaustavila rađanje hrvatske države. Trebalo je naći neki drugi instrument koji će moći u istom pravcu djelovati i u novim uvjetima kada hrvatska država postoji. To nije bilo jednostavno, jer je Badinterova komisija svojevremeno ispravno zaključila o razlozima agresije i o pravu hrvatskog naroda na samostalnost. Je li to bila osnovna uloga suda u Haagu od samog njegova početka?

Markica Rebić, i sam haški osuđenik i čovjek koji se zbog same prirode suda u Haagu itekako morao puno baviti tim sudom, o njegovu osnivanju kaže¹⁵: *Odluka o osnivanju MKS-a u Haagu je donesena u svibnju 1993. kada je još bjesnio rat i bez obzira na deklarirane ciljeve, glavni je bio zaustavljanje rata i prijetnja onima koji su činili zločine kako će ih pravda dostići.*

---

¹⁵ Hrvatski list, 23. ožujka 2006.

Međutim, vjerojatno se već kod osnivanja tog suda mislilo i o onome o čemu smo govorili gore. Naime, podsjetimo se da statut Međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vodenje napadačkog rata. Sudeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onima koji su počinili zločin protiv mira, dakle onima koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece i staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U statutu suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Baker u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah konstruirana i priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednakо odgovorni? Naime, poznato je kako je Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo sud u Haagu ne da sudi zbog ratnog zločina, već da bude poluga uspostavljanja mira na tom području. Zato su neki, vjerojatno i nezlonamjerno, izostavili "zločin protiv mira" u statutu tog suda. Međutim, državama podupirateljima velikosrpske agresije sigurno nije odgovaralo da taj sud sudi agresorima, dakle njihovoј saveznici – Srbiji. S tim u svezi istaknimo još jedanput kako je admirал Davor Domazet-Lošo, na predstavljanu svoje knjige *Hrvatska i veliko ratište*, ukazao na činjenicu da su neki svjetski moćnici željeli padom Bihaća u srpske ruke proglašiti srpsku pobjedu u ratu.

Bez zločina protiv mira, tj. zločina agresije bez najvažnijeg zločina u statutu suda u Haagu, uloga suda je lako mogla biti iskrivljena i okrenuti se u svoju suprotnost. Umjesto da sudi za ratne zločine, sud sudi onima koji su se borili za svoju slobodu, sudi državi koja nije po volji svjetskih moćnika, pretvara se u instituciju u kojoj se zbog svega toga stvara lažna povijest s kraja dvadesetog stoljeća,

povijest koja bi trebala na taj način uljepšati ulogu i svjetskih moćnika, a samim tim i ulogu samog suda u Haagu.

4. RATNI ZLOČIN I ZLOČIN U RATU

Vratimo se onome što sv. Toma Akvinski govori o pravednom ratu. U skladu s njegovim tvrđenjem očito je točno ono što je naš poznati odvjetnik, Željko Olujić, napisao o hrvatskim braniteljima¹⁶:

Hrvatski branitelji nisu samo ustali u obranu hrvatskoga naroda i države od Miloševićevoga i Šešeljevoga divljaštva.

Hrvatski su junaci branili svetinje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, žene i djecu. Hrvatski su se branitelji borili za neovisnu hrvatsku državu.

Zato su hrvatski branitelji pozitivci.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili mir.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su postupali po zakonima, jer je Hrvatska imala pravo na neovisnost po tadašnjim zakonima.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su štitili narodnu volju, koja je bila i ostala za neovisnost.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili napadnute.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su napadnute branili od najdivljih horda na ovim prostorima u novije doba.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su imali hrabrosti otici u rat i suprotstaviti se daleko nadmoćnijoj sili.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su u tome ratu hrabro ginuli i bili ranjavani.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su bili disciplinirani i časni vojnici, koji su se držali zakona.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su odano izvršavali čestite zapovijedi svojega vodstva, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.

---

¹⁶ Predgovor knjige: Josip Pečarić, *Sramotni sud u Haagu*, Zagreb, 2001.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su uspješno obranili stotine tisuća odraslih i malih, muških i ženskih, od pokolja i zatvora, a miliocene stanovništva od porobljavanja.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su stvorili Republiku Hrvatsku kao instrument buduće obrane hrvatskih nacionalnih interesa i hrvatskoga naroda.

Naravno, rat je sam po sebi užasan i ljudi izloženi agresiji su u posebnom psihološkom stanju. Zato su i poneki branitelji počinili zločine. Ali to su zločini u ratu, a ne ratni zločini.

Evo što je o tome rekao 1995. god. tadašnji predsjednik Komisije za ratne zločine počinjene na teritoriju Hrvatske, dr. Milan Vuković¹⁷:

Vjerujem da oni koji ne mogu pravno uobličiti pojам agresije od pojma obrane isto tako ne mogu razlučiti pojам ratnoga zločina od pojma sadržanog u činu agresije. Osvajanja, ubijanja, etnička čišćenja, proganjanja nevinih ljudi, različita su sadržaja od obrane tih ljudi i zaštite nevinih. Pobuda, sadržaj i sam čin pravno je kvalificiran sasvim drukčije u činu obrane od onog koji može biti sadržan u činu osvajanja, agresije, napada, svega što je povezano s agresijom. Prema tome trebalo bi govoriti o pravnom sadržaju borbe hrvatskog naroda, agresiji, a ne volontaristički stavljati znak jednakosti između žrtve i agresora.

Ovdje treba posebno naglasiti i to da je dr. Vuković ustvari reagirao na izjavu prof. filozofije Milana Kangrge u listu *Arzin*, iz koje se može iščitati teza o Hrvatskoj kao državi nastaloj na zločinu koja kao takva ne može opstati. Teza koja je u tom vremenu vjerojatno bila i u funkciji očuvanja tzv. Republike Srpske Krajine, ali i funkciji onoga što danas i jest očita politika Haškog suda. To se vidi i iz njihove potrebe da se na tom sudu ospore riječi dr. Vukovića. Jasno je tko im je mogao i poslužiti za to. Tko drugi, nego Stjepan Mesić, koji će u svom svjedočenju (16. – 19. ožujka 1998.) reći¹⁸:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan

---

¹⁷ Intervju u *Slobodnoj Dalmaciji*, 28. ožujka 1995.

Miroslav Tuđman, *Vrijeme krivokletnika*, Zagreb, 2006., str. 373.

¹⁸ Miroslav Tuđman, nav. djelo str. 372.

Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegova čelnika i psihozu u Hrvatskoj. Pristaša sam da se krivnja individualizira na srpskoj, na muslimanskoj i na hrvatskoj strani bez ikakve iznimke. Zbog toga, ja ne izuzimljam od toga nikoga, ničiju taktku, ničije aktivnosti, ali krivnja se mora individualizirati.

To je Mesić. Prvo pripiše dr. Vukoviću nešto što ovaj uopće nije rekao, zatim za to optuži Vukovića, Vrhovni sud u kome on radi i narod kome pripada! Naravno, u Haagu znaju tko je dr. Vuković, ali treba im Mesićeva lažna optužba upravo u svrhu ostvarivanja interesa svjetskih moćnika, dakle onih istih moćnika koji trebaju ostvariti ono o čemu je Kangrga i govorio, a čemu se usprotivio dr. Vuković!

5. AGRESIJA NA OKUPIRANA PODRUČJA VLASTITE DRŽAVE

Vjerljivo svaki pravnik zna da je pravo i obaveza svake države da oslobodi svoja okupirana područja. Također je poznato je da su rezolucijama Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji (Srbiji) upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju (Srbiju) kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uređena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uređena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika, vojske, policije i drugih da poduzme sve pa i vojno-redarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima.

Prema optužnicama suda u Haagu, Hrvatska nema prava koja imaju sve zemlje na svijetu! Među rijetkim u svijetu to je shvatila Margaret Thatcher pa je željeznom logikom objasnila ovo što nam se danas dogada s Haagom:

Pokušaji da se izjednači vojna akcija Bljesak i Oluja, kojom je oslobođeno hrvatsko tlo, s ranijim primjerima srpske agresije, čista su lakrdija.

A ta lakrdija je očita već kada pogledamo optužnice protiv Hrvata. U njima postoji onaj isti "zločin protiv mira", tj. zločin

agresije kojega nema u statutu tog suda. Dakle, pogledajmo što stoji u prvoj optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante Gotovina je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive Oluja.

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pritom da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika Srpska Krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirano područje Republike Hrvatske. Treba li ponovno spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu oslobođiti svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je bilo i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio *planiranje, pripremu ili izvršenje progona srpskih civila iz medačkog područja na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi*. Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji nigdje se ne spominje da su Srbi iz medačkog područja 738 dana granatirali Gospic, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospic. Dapače unproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štilili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je medačko područje oslobođeno, na veliki pritisak iz svijeta, Hrvatska vojska se morala povući. Dakle, i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospic, i oni koji su im to omogućili, dapače štilili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se sprijeće daljnja granatiranja. A što su bili navodni civili iz medačkog područja najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na Televiziji Banja Luke hvalila kako je ubijala Hrvate.

O svemu tome očitovao se Ustavni sud Republike Hrvatske u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12. studenoga 2002. godine, *Narodne novine* broj 133/2006. Kako nas upozorava dr. Milan Vuković Ustavni sud je sasvim jasno i nedvosmisleno izrekao svoje stajalište tvrdnjom¹⁹:

Djelovanje oružanih snaga Republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanim (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštitи suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom. Oslobođajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodile nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatile i ratificirala. Takav ustavni položaj i ulogu oružanih snaga Republike Hrvatske za vrijeme trajanja Domovinskog rata Ustavni sud utvrđuje neospornima i nepobojnima!

6. "AGRESIJA" NA BiH

Izmišljena agresija Hrvatske na BiH je glavna točka u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza. To je na kraju i jedina optužba zbog koje je potvrđena presuda Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH.

---

¹⁹ *Hrvatsko slovo*, 17. ožujka 2006.

Kordiću je prvostupanska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranje i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima, dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. *Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim,* kazao je Vjesniku Kordićev branitelj, Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader²⁰ je odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi deset puta jačim neprijateljem. Jedini logičan zaključak je da sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločine nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova prljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH, glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi, koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvata iz BiH.

Niz laži Stjepana Mesića iz tog svjedočenja razotkriveno je u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana *Vrijeme*

---

²⁰ *Večernji list*, 10. travnja 2004.

krivokletnika. U toj knjizi²¹ imamo nešto na što je ukazao i haški optuženik Domagoj Margetić u svojoj knjizi *Stipe Mesić – dosje izdaje*. Naime, kao svjedok optužbe u slučaju Blaškić, kada je želio lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, tvrdio je Mesić kako je njegov nećak, koji je bio hrvatski vojnik, bio u Bosni:

Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljivati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je тамо. Tražili ste od mene ime. Jedno sam вам dao.

Samo četiri godine nakon te izjave Mesićeva je laž postala više nego očita. Međutim, šteta je već nanesena i njegovo ranije svjedočenje poslužilo je za haške konstrukcije o hrvatskoj agresiji na BiH. U svjedočenju 'protiv' Miloševića 2. listopada 2002., Stipe Mesić odgovarao je na Miloševićovo pitanje:

Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?

Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića:

Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladi.

Tako je sud u Haagu dobio najvažnije svjedočenje za potvrdu željene im teze o navodnoj agresiji RH na BiH. Miroslav Tuđman u svojoj knjizi (str. 30) navodi i podatak da je sedam zaštićenih svjedoka u prvoj presudi Blaškiću citirano 31 put, a od toga čak je 15 puta citirano Mesićovo svjedočenje, dakle skoro 50% u odnosu na zaštićene (tajne) svjedoke ili 21% u odnosu na svih 17 javnih i tajnih svjedoka, pa konstatira: "I ovaj formalni pokazatelj ukazuje na važnost Stjepana Mesića kao svjedoka za Haški sud. Strašna je spoznaja da je on njima uopće bio važan svjedok kada je u svom svjedočenju sam priznao da nije osoba kojoj treba vjerovati. Naime, na pitanje²²:

---

²¹ Miroslav Tuđman, nav. djelo str. 371-372.

²² Miroslav Tuđman, nav. djelo, str. 374.

– *Možemo li zaključiti da niste uvijek govorili istinu – ovisno o političkim stavovima stranke kojoj ste pripadali?*

Mesić je odgovorio:

– *Jedino mi moja žena vjeruje da uvijek govorim istinu.*

Konačno, kada se već govori o krivotvorenju i podmetanju Haškog suda i u tom sudu spomenimo i ono što tvrdi prof. dr. Zdravko Tomac²³:

Dario Kordić drastično je osuđen na dvadeset pet godina zatvora u monstruoznom političkom procesu, na temelju krivotvorina i podmetanja obavještajnih služba, obrane Tihomira Blaškića, nemoralnih kriterija tužiteljstva i Haškoga suda, koji su u slučaju Tihomira Blaškića, u ponovljenom suđenju, napad na Ahmiće tretirali kao legalnu vojnu akciju, a u suđenju Dariju Kordiću kao navodno smišljeni zločinački čin ubijanja civila.

U krivotvorenju i podmetanju išlo se tako daleko, kako argumentirano piše Višnja Starešina u svojoj sjajnoj knjizi 'Haška formula', da se lažno tvrdi kako su zapovijedi za zločin u Ahmićima došle neposredno iz Tuđmanova ureda, zaobišavši zapovjednika Tihomira Blaškića.

Pri tome se nisu služili samo krivotvorenjem i podmetanjem već i ucjenama. Supruga Darija Kordića, Venera kaže²⁴: *Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponasan na te ljude, ponasan što je bio s njima, ponasan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljaо, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.*

Naravno, sudu u Haagu ni Mesić, ni odvjetnici Tihomira Blaškića nisu ni bili potrebni zbog istine! Dovoljno je bilo da imaju

²³ Zdravko Tomac, *Predsjednik protiv Predsjednika*, Zagreb, 2005., str. 193.

²⁴ *Hrvatski list*, 23. prosinca 2004.

nekakvu potvrdu navodne agresije Hrvatske na BiH. Poznati geopolitičar, Radovan Pavić, upravo tiska u *Fokusu* seriju članaka o geostrategiji rata u BiH pa kaže kako je "više nego zanimljivo uočiti da se u međunarodnoj javnosti agresija Srbije na BiH uglavnom previđa", a "'agresija' Hrvatske na BiH u velikom je svijetu opće mjesto". Raščlambom dr. Pavić pokazuje: "sve su te 'hrvatske agresije' u onom istom kontekstu u kojem je bila i hrvatska 'agresija' na tzv. 'Republiku Srpsku Krajinu i njezin glavni grad Knin'".²⁵

7. NOVINARI "RATNI ZLOČINCI"

U situaciji potpunog izokretanja svih vrijednosti, koje se vrši u Haagu, logično je za očekivati da postoje mnogi stručnjaci koji napuštaju taj sud. I doista, niz pravnika je napustilo tužiteljstvo tog suda smatrajući da im je rad u takvoj ustanovi težak biljeg na njihovim karijerama. Ili se jednostavno kosi s njihovim osjećajem pravde i dužnosti.

Zato je tom sudu neobično važna borba i protiv onih koji sustavno raščlanjuju i ukazuju na takav rad suda. Zato i ne čudi što su se na udaru našli i hrvatski novinari.

U prvom procesu osuđen su Ivica Marijačić i general Markica Rebić zbog objavljivanja imena zaštićenog svjedoka. Naime, i Marijačić i Rebić su pokazali da je Carla del Ponte svjesno lagala o slučaju Bralo pred vijećem NATO-a, optužujući lažno i Hrvatsku i samog Markicu Rebića. Tužiteljica je lagala, a Rebić je pozvao hrvatsku vlast da objavi iz svoje arhive dokaze o tome. Nije objavila, pa je on sam dao dokument koji to potvrđuje. Iako se radi o tajnom dokumentu, objavili su ga radi istine. I o sebi i o Hrvatskoj. Pritom je sud ponovo pokazao da ga ne zanima istina, a pogotovu ne samoobrana kao univerzalna vrijednost.

Još je nelogičnija optužba protiv Jovića, Križića, Šešelja i Margetića. Dana 31. svibnja 2006. godine sud u Haagu optužio je hrvatske novinare za kriminalno udruživanje, zajedničku strategiju i zamisao u razotkrivanju zaštićenih haških svjedoka. Svjedočenje tog zaštićenog svjedočenja prvi je objavio na svojim internetskim stranicama sam sud, a svjedok Stjepan Mesić je prije optuženih

---

²⁵ *Fokus*, 9. lipnja 2006.

novinara izjavio da je on taj zaštićeni svjedok. Treba samo zamisliti kakva je razina tužitelja i sudaca koji smatraju da se poslije toga netko uopće "kriminalno udružuje zbog razotkrivanja tog tajnog svjedoka"?

Zato je Domagoj Margetić, koji se brani sam, najavio²⁶ između ostaloga da će obrana zatražiti i psihijatrijsko vještačenje glavne tužiteljice MKSJ-a na okolnosti njezine ubrojivosti, kao i psihijatrijsko vještačenje drugih članova tužiteljičina tima u ovom postupku. Naime poznate su neuravnotežene izjave glavne haške tužiteljice kojima je napadala Katoličku crkvu i razne druge institucije, a posebnu neuravnoteženost i svojevrsnu opsjednutost pokazuje i u ovakvom pogonu hrvatskih novinara.

8. "ZLOČINAČKI POTHVAT ZLOČINAČKE ORGANIZACIJE"

Dakle, stvar je s pravnog stanovišta jasna. Ali sud u Haagu nije ni oformljen zbog toga. Zato sud ne poštaje niti istinu, niti pravne norme. UN i sve svjetske organizacije i države koje vladaju svijetom prihvaćaju taj način na koji se u Haagu mijenjaju sve norme koje su dosad vladale u svezi s pravom naroda na samoobranu, povratak okupiranih područja pojedinih država i samog pojma agresije. Zato je sljedeći korak u ostvarivanju interesa svjetskih moćnika – konačan zaokret: agresori su nevini – krive su žrtve. Naime, u sljedećim optužnicama Gotovini i Hrvatima u BiH govor se o udruženom "zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije".

Ustvari, u proširenoj optužnici protiv generala Gotovine već imamo da je za sud u Haagu "zločinački pothvat" to što je "od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992., 1993., 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajnji cilj".

Na proširenje optužnice generala Gotovine *Glas Koncila* konstatira²⁷:

Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povjesna činjenica

---

²⁶ CRO-NEWS@googlegroups.com, 2. lipnja 2006.

²⁷ *Glas Koncila*, 12.–21. ožujka 2004.

velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za autore optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Kраjinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je autorima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobođanja, odnosno vraćanja u državno-pravni poredak, odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatile tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak autori tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?

Glavni "dokaz" u novoj optužnici protiv generala Gotovine je brijunski transkript koji je sudu u Haagu poslan iz Mesićeva ureda i za kojega su sudionici razgovora potvrdili da je falsificiran.

Međutim, u toj optužnici je optuženo cjelokupno hrvatsko državno i vojno vodstvo i praktično svi sudionici oslobođanja hrvatskih okupiranih teritorija. Konstrukcija je toliko priglupa i providna da je nedostojna pučkoškolaca, a ta priglupa konstrukcija je nešto najvažnije svjetskim moćnicima posljednjih nekoliko godina: Naime, hrvatska država nije organizirala vojno-redarstvenu akciju Oluju zbog oslobođanja okupiranih područja vlastite države, već zbog protjerivanja srpskog pučanstva koje je već godinama imalo pripremljene planove za bijeg u slučaju takve hrvatske akcije. Implicitno, takva optužnica ukazuje na poznatu "genocidnost" hrvatskog naroda jer nije logično da su Srbi smatrali da trebaju pobjeći kada dode hrvatska vojska: Pa što su oni krivi – odgovorni su samo za stradanje Hrvata!

Dakle, već iz same konstrukcije vidljivo je da su u kreiranju optužnice sudjelovali i Srbi, tj. Savo Štrbac i njegov "Veritas".

Jasno je već da čin konstruiranja takve optužnice u kojoj se optužuje cijeli državni i vojni vrh države koja je izložena agresiji i koja je oslobođala svoja okupirana područja, dok na drugoj strani taj

isti sud nije ni pomisljao to uraditi s agresorskom i okupatorskom JNA – zločin je toga Suda dotad nezabilježen u povijesti. Spomenimo npr. da je dr. Hrvoje Kačić još 1992. upozorio Vijeće Europe i na slučaj tadašnjeg načelnika Generalštaba JNA, generala Blagoja Adžića, koji je na Vojnoj akademiji u Beogradu 5. srpnja 1991. održao ratnohuškački govor iz kojega se jasno vidi što JNA priprema. Pred 150 visokorangiranih oficira JNA Adžić izdaje i sljedeće naloge²⁸:

Višestranacje je dovelo narode u sukobe (...) rušitelji Jugoslavije preuzeli su vlast i okrutno žele promeniti društveno uređenje uvođenjem kapitalizma u svojoj najgoroj formi (...) Izdajice treba ubiti na licu mesta bez milosti i razmišljanja (...) Od sada (...) otvorite vatru na svakoga koji se protivi našim akcijama (...) drugovi oficiri, ja Vam čestitam da ste izabrani za ove poslove i zahtevam da u izvršenju ovih zadaća u celosti upotrebite sve svoje znanje i umeće u bitkama za ostvarenje ideala Oktobarske revolucije i u borbi za Jugoslaviju.

Međutim, još je gora situacija s tzv. zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije kada je u pitanju optužnica protiv Hrvata iz BiH:

Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela 'velike Hrvatske', u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvataju činjenje

²⁸ Dijelovi tog govora objavljeni su u dokumentu *Official Report of debates, vol. 1, sittings 1. to 8., Strasbourg 19993.*, a sam Kačić ga donosi u knjizi *U službi domovine – Croatia rediviva*, MH, Zagreb, 2003. Adžićevi nalozi dani su u tekstu *Beograd se odlučuje za agresiju*. Vidjeti i *Fokus*, 25. veljače 2005.

zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Banovine Hrvatske, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovale u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u doslihu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovodenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovale u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gajko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; Jadranko Prlić; Bruno Stojić; Slobodan Praljak; Milivoj Petković; Valentin Čorić; Berislav Pušić; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata. (Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik odaje tko su joj bili informatori!)

Ovdje je optužen cijeli hrvatski narod u BiH. Dakle, Haški sud u svojim optužnicama optužuje hrvatsko državno vodstvo i hrvatsko vojno vodstvo i u Hrvatskoj i u BiH, optužuje hrvatski narod za ono što nije radio ni sud u Nürnbergu u svojim optužnicama protiv Nijemaca. Zato su same optužnice i neke presude suda u Haagu zločin nad zločinima. Zato o sudu u Haagu i govorim kao o zločinačkom sudu, a o ovim njegovim optužnicama kao o "zločinačkom pothvatu tog zločinačkog suda"!

9. ZAKLJUČAK

Odgovor na pitanje iz naslova današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Zajednički zločinački pothvat. Što je to?* nije težak.

Zar nije zločinački pothvat ukidanje jednom narodu pravo na samoobranu?

Zar nije zločinački pothvat svrstavanje na stranu agresora?

Zar nije zločinački pothvat izravno pomagati agresoru?

Zar nije zločinački pothvat izjednačavati agresora i napadnutog?

Zar nije zločinački pothvat optuživati i suditi napadnutima zato što su obranili svoja ognjišta?

Zar nije zločinački pothvat od agresora stvoriti žrtvu a od žrtve agresora?

Zar nije zločinački pothvat već sam pokušaj optuživanja cijelog državnog vrha jedne države za zločine jer su oslobodili svoju državu?

Zar nije zločinački pothvat nad pothvatima optužiti cijeli jedan konstitutivni narod u BiH kao zločinački narod?

Naravno da jest. I doista se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu suda u Haagu i niza svjetskih moćnika!

Zašto je to tako? Naravno u svemu tome ne treba zaboraviti ono što se događa danas u svijetu. SAD i Velika Britanija mogu mimo odluke UN-a napasti Irak pod lažnom izlikom. Dakle, mogu izvršiti agresiju na neku državu. Nikome u UN-u nije ni palo na pamet da države koje im daju najviše novaca u blagajnu optuži za agresiju. Je li i zbog toga trebalo ustanoviti praksu o nevažnosti

zločina protiv mira, tj. zločina agresije? Treba li sud u Haagu optužiti Hrvatsku i zbog toga da se ustanovi praksa po kojoj veliki mogu izvršiti agresiju na male, tj. to nije zločin. A zločin je ako se mali brane! Da, doista postoji udruženi zločinački pothvat. Udruženi zločinački pothvat suda u Haagu i svjetskih moćnika!

Nažalost u tome sudjeluje i hrvatska vlast od 2000-te godine do danas! Ne poštuje ni vlastite rezolucije kao što je ona u kojoj jasno stoji da Hrvatska nije agresor na BiH, kao ni spomenuto stajalište Ustavnog suda o djelovanju oružanih snaga RH u oslobađanju okupiranih područja. Umjesto toga nekriticčki prihvata sve naloge suda u Haagu pa uhiče i progoni one koji su najzaslužniji za postojanje ove države i za opstojnost Hrvata u BiH.

Nažalost, djeluju potpuno suprotno onome što sam pisao 2000. godine, a što sam kasnije pojednostavio tvrdnjom:

Hrvatska treba ući u EU ali pod jednim uvjetom: da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

Ponovit će: ako ne poštueš sam sebe, neće te ni drugi poštovati!

Izlaganje na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 9. lipnja 2006. U nešto kraćem obliku tekst je objavljen u knjigama: *Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to?*, izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 9. lipnja 2006. godine, Zagreb, 2006., str. 43-55;

Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to?, Svezak I., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010., str. 43-55.

PROF. DR. SC. DON JOSIP ČORIĆ

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA

Uvod – s brda s dola

Jedan od citata iz Svetog pisma koji bi odgovarao našem večerašnjem skupu, posebno kad se radi o meni, napisao je veliki Pavao svom učeniku Timoteju:

1. ‘Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom...propovijedaj Riječ, uporan budi – bilo to zgodno, bilo to nezgodno’. (2 Tim 4, 1-2). Ne želeći nikome dijeliti lekcije, ali u ovo vrijeme gdje se u živo ostvaruje rimska poslovica – panem et circenses – ‘kruha i igara’ doista nije vrijeme za ovakve skupove. Europsko nogometno prvenstvo.
2. Nikada do sada nisam predstavljao knjigu, a da ju nisam vidio. Ipak nemojte brzo stvarati zaključak da je nisam pročitao, kako se to usuđuju raditi neki. Više se užive u knjigu, koju predstavljaju, a da je nisu ni vidjeli ni pročitali. Meni je preostalo skinuti s e-maila 438 str. I bi tako.
3. Naći se u društvu trojice Josipa nije tako česta pojava, no pravi bi zgoditak bio kada bi nam se, zbog partije briškule ili trešete, pravio društvo još jedan Josip. U nedostatku boljega dobro bi nam došao i onaj s Dedinja, ako je njemu vjerovati da je tamo. Zbog svega iznesenog obećavam da ne će biti opširan, jer knjige i članci akademika Pečarića, premda pripadaju polju, koje mnogima, posebno studentima, služi kao groblje, tj. matematici, pisane su stilom čovjeka koji zna što piše, kome piše i kako piše. Rekla bi istočna braća: *‘Piše bre uprošćeno k'o pasulj.’* Piše tako da uvijek pogoda u srž problema u koji ulazi tehnikom kirurškog skalpela, a sve impregnirano obiljem važnih stručnih i povijesnih činjenica, posebno onih koje su povezane uz teške trenutke naše hrvatske sadašnjosti, često opterećene krvavim teretima prošlosti.

Povod pisanju knjige pod naslovom ‘Rasizam svjetskih moćnika’ jest naše pismo VS-u UN-a napisano povodom rasističkih

prvostupanjskih presuda našim generalima i junacima Gotovini i Markaču.

Ali, danas je i promocija novih akademika HAZU-a. Imaju li ta dva dogadaja ikakve veze? Vjerovali ili ne, doista imaju. Naime, tri sjajna hrvatska znanstvenika, potpisnika našeg pisma, danas promoviraju u akademike: prof. dr. sc. Andrej Dujella, (matematičar), prof. dr. sc. Dario Vretenar i prof. dr. sc. Davor MILIČIĆ. Prof. Miličić rođen je 1962. godine. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu u dobi od 23 godine i stekao stupanj doktora medicinskih znanosti u dobi od 27 godina. Vodeći je kardiolog Hrvatske.

Obilježavanjem 20. obljetnice obrane Zadra i okoline vidimo da veličina naroda nije u njegovoj brojnosti i vojnoj nadmoći, nego u snazi duha i vjere. Kad je agresor počeo uništavati što nam je najmilije, ljude, crkve, spomenike, škole, poduzeća, razbuktao je što je živjelo duboko u našem srcu, a to su vjera, hrabrost, želja za slobodom. Jer čovjek je za slobodu stvoren, poručio je biskup Jezerinac, istaknuvši da se u prigodi te obljetnice sjećamo svih hrabrih ljudi koji su se agresoru oduprli s krunicom u ruci i iznjedrili velikog generala koji nepravedno leži u zatvoru u Hagu. (Jezerinac)

Spomenuo je i hrvatske vrijednote: vjeru, hrabrost, želju za slobodom. Zašto hrvatske, možete me upitati. Pa, mi smo u Domovinskom ratu pokazali da smo skoro svi bili spremni dati svoje živote za slobodu svoga naroda. Tko se time **može danas pohvaliti?** Sve se vrijeme borimo da očuvamo vrijednote koje bi trebale biti univerzalne – ali više nisu. (32)

Kako lijepo zvuče riječi bivšega francuskog vojnog **biskupa Michela Dubosta** na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu.²⁹ Rekao je *da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.*

Zato će vas vratiti u vrijeme kada nas je fizički napustio Otac hrvatske države. Akademik Pečarić se je tada našao u Australiji. Iako nije bio član HDZ-a, na njihovoj komemoraciji je rekao:

---

²⁹ *Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane stoljećima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijelog svijeta pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti. (35)!

Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile, nego i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3 – 4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i iznimne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj – neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu – hrvatsko čudo. (36)

Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino **pojedinac**. Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljšetak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i **Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.** (str. 38.)

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je **dr. Franjo Tuđman najveći sin** kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi **dr. Franju Tuđmana** uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke – Bismarckom. To i ne iznenaduje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je

onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

(...)

Kao da sam ovaj tekst pisao danas, a ne prije 12 godina, zar, ne?

(38)

(...)

General Praljak je sucima tog “suda” to i rekao:

“Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.” Nikomu od svjetskih moćnika ni tada niti u mnogobrojnim sličnim slučajevima nisu zasmetale laži koje su servirane u tom “sudu”. Nisu im smetale takve “vrjednote”. Nisu ni trebale, jer pripadaju njihovom svjetonazoru, zar ne? Vidjeli smo kako su pokušali lažima dokazati da je bilo žrtava u tom “prekomjernom” granatiranju. A istina je da nema dokaza o bilo kojoj civilnoj žrtvi ili ranjenoj osobi u tom granatiranju.

Ponavljam, predsjednik Tuđman im je zbog toga odmah bio ratni zločinac! (41) Pa već na početku najblistavije ratne operacije u hrvatskoj povijesti svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o **prekomjernom granatiranju** kojega očito nije bilo. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobođanje okupiranih područja.

Najstrašnija je činjenica da je glavni rezultat te operacije bilo **spašavanje 100 000 muslimana u navodno** od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida u drugoj od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u **Srebrenici**. (43) A poznato je da je cilj svjetskim (bolje reći europskim) moćnicima bio: **Poslije takvog genocida moći će se proglašiti Srbe pobjednicima u ratu.**

To je onemogućila Hrvatska, oslobođila je svoja okupirana područja, što joj je bilo zabranjeno, spriječila je genocid u Bihaću proporcionalan onom u Drugome svjetskom ratu. Zato je Hrvatska kažnjena.

Da, to je **Europa kojoj navodno težimo**. To je Europa u kojoj, kako je rekao francuski vojni biskup, nema onih vrijednosti koje mi Hrvati imamo. To je Europa koja je uspjela i svakim danom uspijeva sve više i više u Hrvatskoj zatrati naše vrijednosti. **Na rukovodeće položaje u vlasti i u oporbi dovedeni su uglavnom oni ljudi koji njeguju njihove, a ne hrvatske vrijednosti.**

Razumljivo je da mnogi katolički biskupi, pa i Sveti Otac, žele Europsku Uniju u kojoj su dominantne hrvatske vrjednote, jer se doista radi i o – nekad – općepriznatim vrjednotama.

Ali, tu se zaboravlja na činjenicu da ovo nije Tuđmanova Hrvatska, kada smo doista mogli biti "narod nade". Danas, kada svuda imamo raspoređene one, kako ih je nazvao **kineski filozof, najniže i najodvratnije ljude, teško je da Hrvatska može išta promijeniti u takvoj Europi.**

Zato autor ponavlja ono što je zahtijevao još 2002. godine na predavanju "Sramotni sud u Haagu" u Dubrovniku:

Kada već Pravilo našega kardinala ne provode oni koji bi to trebali – hrvatski političari – i oni na vlasti i oni u oporbi, ostaje da to rade naši ljudi. Mislim da je izvrstan primjer naše nedavno **Pismo VS-u UN-a**. Slobodno se može reći da je poteklo iz naroda. Potpisalo ga je 17 akademika, 2 biskupa i 1 nadbiskup u miru, a supotpisalo ga je skoro 2300 naših ljudi, među njima i oko 250 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika.

Vjerujem i mnogi među nama. **To govori da doista ima mnogo ljudi kojima su svete hrvatske vrjednote i kojima je itekako važno da naš narod očuva svoj ponos i dostojanstvo.**

Slično je bilo i s Prosvjedom Hrvatskom saboru. U samo dva dana imali smo skoro 1000 potpisnika!

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

(...)

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ... (50)

(U POVODU RASISTIČKIH PRESUDA U HAAGU OD 15. 4. 2011. – Tekst je objavio tjednik Nacija, 9. 11. 2012.)

Prof. **Miličić** je i najmlađi dekan u povijesti Medicinskog fakulteta, koji – čini mi se – danas postaje akademikom. Evo što je on napisao:

‘Sudenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu oslobođiteljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim

slučajem Bobetko živ, i on bi trnuo u Haagu, zato što je oslobođio južno hrvatsko primorje. Haaške sudske i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobođa dalnjeg izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristio ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta. Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.' (149)

Poslušajmo velikog velikosrpskog proroka, čiju pjesmu pjevahu 'osloboditelji' Vukovara:

Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat čemo Hrvate.

Razočaran zbog srpske nepobjedivosti, šest dana nakon Oluje izjavljuje:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

O ponašanju pojedinih nametnutih voda hrvatskog naroda nema smisla trošiti riječi. Autor se je obraćao svim važnijim karikama hrvatske političke sudbine. Veoma uljudno mu je odgovorila tadašnja premijerka gđa Jadranka Kosor, kojoj on odgovara:

Poštovana predsjednice Vlade RH,
zahvaljujem Vam na Vašem pismu od 4. listopada 2011.
Moram priznati da ste me ugodno iznenadili, bez obzira što će mnogi od potpisnika Pisma VS-u UN-a povjerovati da je razlog za Vaš ovakav odgovor skori izbori.

Međutim, činjenica je da ste nas pozvali na razgovor i daljnju suradnju iako sam u pismu Vama napisao:

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovao.

Upozorit ću Vas da je nedavno u "Hrvatskom listu" američki vojni ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom "Oluja" i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjeran onome iz Drugog svjetskog rata. Cinjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari ni vi na vlasti ni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim

medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemlja uz takav "gromoglasan muk" dopustila da *budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili toliko veliki broj ljudi.*

Za razliku od Vas, "hrvatske" televizije su se potrudile potvrditi ove moje tvrdnje, pa nijednoj od njih nije bila neka vijest pismo koje je VS-u UN-a uputilo 20 biskupa, nadbiskupa i akademika i supotpisalo još više od 2200 Hrvata diljem svijeta (recimo samo da je tu bilo više od 200 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika). Nesposobnost ili antihrvatstvo? Prosudite sami. (169)

(...)

Ne čudi, također, što im je profesor Tuđman posebno izvukao iz moga teksta i pravilo našega kardinala Franje Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

(u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.) (170)

Izjednačavanje agresora i žrtve

Dok normalno pravo, bazirajući se na rimskom pravu, ne zastupa načelo da je netko kriv dok ne dokaže nevinost, nego je netko nevin dok mu se ne dokaže krivnja, vrhovi ove naše zgažene države, uglavnom pravnici ili doktori prava šalju svoje najzaslužnije ljude 'belosvetskim protuvama' da pred njima dokažu da nisu učinili to što im se predbacuje da su učinili. To pak nije važno, jer prije suda si osuđen. Vuk je uvijek u pravu, posebno kada piye vodu iznad janjetra. Nije se čuditi. Tiskovina 'Svijet', 22. 6. 2011. donijela je vijest kako je na Zagreb Gay Prideu sudjelovalo 73 profesora pravnog fakulteta! Na zdravlje! Valjda zbog toga tako visoko kotira fakultet jurisprudentiae u Zagrebu.

Iz knjige Margaret Thatcher "Ratovi na Balkanu"

"Dole piše: U prvom pasusu gospoda Thatcher je posjetila Vukovar 1998. godine i kaže "da bi se svatko barem jednom u životu trebao suočiti s materijalnom stvarnošću zla." Jer, kad je

vidjela Vukovar, “*vidjela je kako zlo poprima stvaran lik, da ga čovjek nikad ne može zaboraviti.*”

“U tom pasusu (drugi op. a.) gospođa Thatcher kaže da su zapadne vođe suočeni s tom prijetnjom, misli se na Jugoslaviju, počinili **tri ključne pogreške**. “*Prvo: Pokušali su zadržati Jugoslaviju i time su Jugoslavenskoj Armiji dale do znanja da se inozemstvo, da se dakle ne će usprotiviti njezinim nadstojanjima da silom sprijeći ocjepljenje. Drugo: Medunarodna zajednica je nametnula embargo, a time je Slovencima, Hrvatima i Bošnjacima uskraćena obrana. I treće: Citiram kao treće: “U pokušaju da se “nepristano” podjeli krivnja zbog tih događaja, dok je zapravo jedna strana bila agresor, a druga pak žrtva, Zapad je postao svojevrstan sukrivac za počinjene zločine.”*

“*Nije to bio nikakav*”, citiram, gospođa Thatcher citira, “*veliki trenutak za Europu*” kako je utvrdio tadašnji luksemburški ministar vanjskih poslova Jacques Poos, bio je to trenutak **europeke sramote**.”

Jeste li ikada čuli da Josipović govori slično gdje Thatcher?

Očito je da gđa Thatcher mnogo bolje zna što se doista dogodilo na ovim prostorima.

Za razliku od predsjednika Josipovića, gđa Thatcher zna da je tu postojao agresor i žrtva. I zna koje konzenkvencije iz toga slijede. (215)

Možemo li ovdje mirno sjediti pred blagdan sveca čitavog svijeta, a da nam misli ne odlete onamo bez kojega bismo još uvijek uživali u **Jajčevoj Jugoslaviji**. Ante, dobri naš Ante, Bog nam te vratio u domovinu kojoj jedinoj pripadaš. **Oj Hrvatska mati...**

Naš susret večeras je poticaj da iskoristimo svoju pismenost, svoju ljubav prema domovini, prema majci Crkvi i zahvalimo Bogu što nam je dao ljude koji bi se najlakše mogli izvući da ništa ne rade, jer posao akademika je nešto što traži dva života. Ja sam ponosan da nikada nisam izostavio svoj potpis na lucidni i dobro izvagani tekst mog imenjaka. Znam da se to ne sviđa ni ocu ni sinu Goldsteinu, kao ni onima, koji govore o besparici, ali se ne ustručavaju stati u tzv. prve redove one populacije, koja po dru filozofije, na temelju bez ikakvih istraživanja ustvrdi i ostade čitav. ‘U Splitu ima najmanje 20

000 gay populacije.' Osim onih ne znam koliki je broj, ali svakako 50 % manji od broja predobro naoružanih policajaca – i koje skaču od veselja govoreći svojim materinjim, odnosno čalinim jezikom: srpskim i slovenskim, kad bi došli imaginarni zaljubljenici u sve što je istospolno, onda bi ih trebalo osiguravati najmanje 30 000 policajaca. Toliko ih, čini mi se, nema ni EU. Moralo bi ih se uvesti iz USA ili iz Kine. Živile internacionalne brigade slobode mišljenja. I hvala dragi prijatelji. Molimo za pobjedu protiv azzura.

Split, 12. 6. 2012. u Velikoj sjemenišnoj dvorani u Splitu – u 20 s.

"ZA DOM SPREMNI" ITEKAKO SMETA PORAŽENIMA U DOMOVINSKOM RATU I SRPSKIM SLUGAMA U RH

Naslov:Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara

Datum: Tue, 12 Apr 2016 09:18:48 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: portal@vijesti.me

CC: Zvonko Dekovic <zvonimird@t-com.me>, Adrijan Vuksanović <adrivuk@gmail.com>, Aleksandar Dender <info@denderarch.com>, sikil@t-com.me, Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>

Novinar Siniša Luković u „Vijestima“ je objavio tekst "Za dom spremni" nikom ne smeta. Naslov je doista priglup, jer tako nešto nisam nikada tvrdio. Baš suprotno tomu. Tijekom srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku veliku ulogu odigrao je hrvatski branitelj Marko Perković Thompson s pjesmom „Bojna Čavoglave“ koja počinje s ZA DOM SPREMNI. Ona je itekako smetala agresorima i njihovim slugama u RH, uljevala im je strah u kostima. I tako je to do današnjeg dana. Isto je to i s regularnim dijelom Hrvatske vojske u Domovinskom ratu HOS-om. ZA DOM SPREMNI je njihov pozdrav iz Domovinskog rata, a i oni su u tom ratu bili strah i trepet agresorskim vojnicima, pa ih se pokušava proganjati i do danas. PA DOISTA JE PRIGLUPO TVRDITI DA TAKVIMA TAJ POZDRAV NE SMETA!

Po onoj tvrdnji bivšeg srpskog predsjednika Dobrice Ćosića kako je laž najviše pomogla Srbima u povijesti i novinar Luković tvrdi:

„Pečarića je prošle nedjelje u posjetu Tivtu dovela i HGI, koja je to iskoristila za predizbornu kampanju - Zagrepčanin ...“.

Naime, lako je utvrditi da sam u Tivtu bio gost „Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore“:

<http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-u-posjetu-hrvatskom-nacionalnome-vijecu-crne-gore>

Uvjeren sam da je novinar „Novosti“ pročitao u tom tekstu:

Predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković i Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske krovne

zajednice „Dux Croatorum“ izrazili su izuzetno zadovoljstvom ovim posjetom, znajući da je ovo jedinstvena prilika razgovarati s gospodinom Pečarićem zbog njegovih rijetkih dolazaka (...) Nakon posjeta Vijeću i Dux radiju domaćini su s gostima prošetali marinom Porto Montenegro i sastali s ministricom u Vladi Crne Gore gospodom Marijom Vučinović, koja je akademiku približila rad jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori – Hrvatske građanske inicijative, koja će sudjelovati na predstojećim izborima 17. travnja u Tivtu. Gospodin Pečarić je iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima, ali i izrazio izuzetno zadovoljstvo samim djelovanjem hrvatske stranke u Crnoj Gori.

Zar u Crnoj Gori još uvijek postoji progon svega hrvatskog kada je nekome nenormalno da netko za koga se tvrdi da je „jedan od najbriljantnijih svjetskih matematičara“ i koji je bio u Boki gost na Večeri Bokeljske mornarice ne smije biti gost „Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore“ i to u trenutku kada je izabran za dopisnog člana DANU?

A što se tiče mog susreta s gđom ministricom Marijom Vučinović, tj. moje podrške HGI dovoljno je samo navesti kako mi je izbor u DANU čestitao bivši veleposlanik i saborski zastupnik, povjesničar, književnik i autor knjiga o Hrvatima Boke kotorske:

*Poštovani akademiče Pečarić,
čestitam Vam na izboru za dopisnog člana Dukljanske akademije. Vašim izborom iskazana je čast i svim Hrvatima u Crnoj Gori, posebno onima u Boki kotorskoj. Njihov konstruktivan i mudar rad pomogao je stabilizaciji hrvatsko-crnogorskih odnosa. Danas je Hrvatska građanska inicijativa dio koalicije vladajućih stranaka, a gospoda Marija Vučinović članica Vlade Crne Gore. Vaš izbor u Dukljansku akademiju, na političkoj razini znači daljnje približavanje dviju susjednih Država, a to je snažan prilog stabilizaciji u geopolitičkom prostoru i dokaz kako nekada sukobljene zemlje mogu graditi mostove suradnje i uvažavanja. Bez agresivnih nakana, bez nastavljanja rata političkim, juridičkim, jezičnim i kulturnoškim sredstvima. Neka Vam je sa srećom.*

*Đuro Vidmarović, predsjednik Hrvatskoga kulturnoga vijeća
Zagreb, 29. 03. 2016.*

Smeta li g. Lukoviću ovakav rad HGI?

Moram priznati da me je zabavila tvrdnja g. Lukovića *kako ja svojim društveno -političkim angažmanom sablažnjavam javnost u Hrvatskoj.*

Njemu je „javnost u Hrvatskoj“ očito onaj prosrpsko/projugoslavenski dio javnosti. Oni, kao i Luković ne spominju ni vezu moje inicijative ZDS s Thompsonom, i s HOS-ovcima jer ih boli poraz tj. neuspjeh srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku. Poraz koji je najslikovitije opisao Slobodan Milošević (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.): *Molim vas, 6 tisuća Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu branili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) – Tamo je pala zapovijed da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uvjete da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije s kojih su oni utekli kao zečevi?!*

Meni je razumljivo kada je g. Luković „ustaški“ pozdrav onaj kojim su od hrabre srpske vojske hrvatski branitelji napravili hrabre zečeve u „bežaniji“. Smeta mi kada je to isto slučaj sa srpskim slugama u RH. Pa zar nisu agresori i njihove sluge u RH tvrdili da su hrvatski branitelji ustaše? To su im i danas. Normalno je da takve sablažnjava moj društveno -politički angažman. Izgleda je slično i među onima koje zastupa i g. Luković. Njima su i akademici Mladen Lompar i Jevrem Brković bili ustaše. Jesu li im i danas?

S druge strane poznato je da su mnogi akademici, nadbiskupi, biskupi, sveučilišni nastavnici, generali itd. podržavali niz moj otvorenih pisama i sl.

Pogledajmo podnaslov Lukovićevog teksta:

„Rođeni Kotoranin inicirao je da se ustaški pozdrav iz Drugog svjetskog rata - “Za dom spremni”, uvede kao službeni pozdrav hrvatske vojske...“

Neistina! Inicijativu je dao legendarni zapovjednik obrane Vukovara Branko Borković Mladi Jastreb. Ja sam predvodio peticiju potpore inicijativi legendarnog Mladog Jastreba, a poslije ponovnih napada na Thompsona i „Bojnu Čavoglave“ s kojom je on počeo svoj veličanstveni koncert u Kninu. Thompson je još jedan Lukovićev „ustaša“ („neskriveno veliča ustaštvo“) jer je branitelj (dakle „ustaša“) i pjeva o Domovinskom ratu i hrvatskom narodu. Uostalom, obranu Vukovara spominje i Milošević u svojoj priči o zečevima. O Peticiji ZDS pisao sam u dvije svoje knjige: *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015., i *Oba su pala*, Zagreb, 2016.

Predsjednica RH je povodom predstavljanja ove druge čestitala na „još jednom doprinosu što ga dajete suvremenoj domoljubnoj političkoj misli“.

I predstavljач te knjige je bio itekako vezan za „Olju“ i zečeve o kojima je govorio Milošević: general Ivan Tolj hrvatski književnik bio je glasnogovornik HV u „Olji“. Evo njegovih riječi:

Hvala Vam za još jedan veliki doprinos, kojim ste obdarili našu hrvatsku, kulturnu, znanstvenu i političku zbilju. Pokušavam zamisliti prazninu kojom bismo bili "ispunjeni", da nema stotina i stotina Vaših tekstova, desetaka i desetaka dosad objavljenih Vaših knjiga i radova. Ne samo da ste najveći hrvatski matematičar i jedan od najboljih u svjetskim razmjerima - već ste, a to me osobito raduje, čovjek i Hrvat, posve posvećen dobru našega naroda i Domovine. Pravi ste melem mnogim ranama naše prošlosti i sadašnjosti, koja nije onakva kakvom smo je sanjali i za koju su živjeli, umirali i ginuli ponajbolji sinovi hrvatskoga naroda na svim našim Križnim putevima, sve do Domovinskoga rata i stjecanja državne nezavisnosti i punoga međunarognog priznanja. Iz vaših knjiga, između ostalog, iščitavam potrebu za žurnim prestankom rashrvačivanja i ugrožavanja samoga opstanka naše mlade države i naroda. Nakon ratne, slavne, i oslobođilačke Oluje, a i nakon svih naših pogrešaka i propusta od 1995. naovamo, potrebna nam je posvemašnja duhovna, gospodarska, demografska, kulturna i obrazovna Oluja. Vi u Vašim knjigama i tekstovima, detektirate "mlinsko kamenje" koje nas pritišće i neda nam da izronimo i da se okrenemo prema životu i budućnosti. Nije točno, kao što neki pišu i govore, da ste, da smo, "desničarski" uronjeni u prošlost. To govore

oni koji se desetljećima bave iskrivljavanjem i krivim, namjernim interpretiranjem naše povijesti s ciljem da nas ocrnjivanjima i potisuće puta ponovljenim lažima, mitovima i pretjerivanjima što duže drže da tapkamo u mraku i igramo njihovu igru, svih mogućih "izama" i totalitarizama. Svako osvjetljivanje spornih pitanja i razračun s nametnutim krivotvorenom i lažnim hipotekama iz prošlosti vrli, dežurni "povjesničari" nazivaju ustašizacijom. Jasno je, da to oni namjerno i programirano pišu i govore. Sve čine da se ne dogodi ova druga Oluja. Znaju oni da bez osvjetljene prošlosti, nema svjetla u sadašnjosti, pa prema tome ni u budućnosti. Jer, njima još uvijek "u tunelu usred mraka svijetli zvijezda petokraka", bez obzira na sva zlosilja koja su pod tim znakom počinjena nad hrvatskim narodom. Vaša će nova knjiga, kao, uostalom, i sve dosadašnje, izazvati i slaganja i neslaganja. Neslaganjima se, osobno tako mislim, više veselim. Možda nam otkriju još pokojeg novog "genija" na hrvatskoj, društvenoj, znanstvenoj, kulturnoj i političkoj sceni. Možda ima još "genijalnijih" od recimo Tvrta Jakovine i "obrazovanijih" i "stručnijih" od Slavka Goldsteina. Osim toga, neslaganja će nam donijeti još koju Vašu knjigu. Dobronamjernima na radost, zlonamjernima na žalost.

Nemojte misliti da je general Tolj jedini hrvatski general ili admiral koji je predstavio neku moju knjigu. Bilo ih je još. To znate i Vi jer ste na svom portalu dali sliku s predstavljanje jedne od mojih knjiga i to upravo onu koju je predstavljao današnji hrvatski ministar branitelja general Tomo Medved!

Mene zato veseli što sam g. Lukoviću kontroverzni naučnik koji društveno -političkim angažmanom sablažnjava javnost u Hrvatskoj. Zahvaljujem mu što je svojim tekstom ohrabrio mnoge da glasuju za one koji štite hrvatske nacionalne interese u Crnoj Gori – za Hrvatsku građansku inicijativu. Iznad svega mu zahvaljujem što me svrstao među druge „ustaše“ poput hrvatskih branitelja, generala „biskupanacista“ u RH najpopularnijeg HRVATSKOG biskupa dr. sc. Vlada Košića koji je pisao predgovore i predstavljao moje knjige, a ja sam bio recenzent i predstavljač njegove knjige „Biskup na prvoj crti“. Braniteljske udruge (po Lukoviću – ustaške) organiziraju predstavljanja mojih knjiga, a posebno mi je draga uspomena na generala Bobetka (sigurno ga se sjećate!), koji je pri svojevremenom

osnivanju generalske udruge inzistirao da jedini govornik bude i jedan civil – očito Lukovićev „ustaša“ – Josip Pečarić.

Prof. dr. sc. Josip Pečarić

dopisni član DANU

redoviti član HAZU

P.S. U isto vrijeme kad i Luković *Za dom spremni* (koji se koristi i u kineskoj vojsci - 'Liam shi') spominje i poznata hrvatska kolumnistica Mirela Pavić u Hrvatskom Tjedniku, 07. 04. 2016.

Jok: manjakalne podjele na 'mi, oni', urlanje na srpskim televizijama kako vole srpske birače koji im daju glas – devet od deset Srba glasuje za Milančeta, vrijeđanje, omalovažavanje, niski udarci, mržnja koja se uredno servirala u blasfemičnoj satiri na Yutelu (sad imaju N1 za nastavak 'nerevanšizma'), gromoglasni poklići 'drugarice i drugovi' koji su simbolično ostatci onoga što se poput duhova i aveti prizivalo posljednje četiri godine u unutarnjoj i vanjskoj politici; 'šatoraši' koji su im trn u oku od prvoga dana nesritne Savske ceste; smijeh i ismijavanje nad ostacima mrtvih žrtava; etiketiranje 'ustašlukom', 'fašizmom', sve to, zapravo, podsjeća na govore srpskih radikalaca, iako se stalno pokušavala loptica vrnuti i rječnik prikazati obranom od 'poludjele desnice'. Pa im lipo na sve 'drugove i drugarce' odgovaram Pečarićevim – 'Liam shi!' Aj nek ga zabrane, nek provaju. Oni, vrhuška u državi, ili bilo koja nevladina udruga! Mogu odma odstupit i livi i desni i tobož desni i (o)sridnji!

12. 04. 2016.

PRILOG:

HGI: SINIŠA LUKOVIĆ NAM CRTA METU NA ČELIMA

Degulantno je Hrvatsku građansku inicijativu optuživati za šovinizam i ustaštvo, jer kao što je poznato, Hrvati u Crnoj Gori nisu nikad bili protiv države u kojoj žive. Za Crnu Goru smo bili i borili se kad je ideja njene neovisnosti bila u manjini. Mi smo bili dio te manjine i zajedno trpjeli s njome, kako bi 2006. ostvarili svoj san.

Sada nas dopisnik Vijesti Siniša Luković optužuje za skretanje u desno i šovinizam. I sve to zbog posjeta dr. Josipa Pečarića našoj hrvatskoj zajednici. Radi javnosti dužni smo istaći nekoliko činjenica koje ovaj pokušaj diskreditacije HGI-ja čine neuspješnim.

Dr. Pečarić je boravio u Crnoj Gori na poziv Bokeljske mornarice iz Kotora, kako bi nazočio Bokeljskoj večeri. Dakle, neistina je da ga je HGI dovela, kako tvrdi tivatski dopisnik. Za g. Lukovića nisu problematični (i ne treba da budu!) oni koji su pozvali dr. Pečarića. Nih ne optužuje za skretanje u desno. Što pozdravljamo!

Dr. Pečarić je bio veliki borac za crnogorsku nezavisnost. U pojedinim organizacijama s crnogorskim prefiksom obnašao je i visoke dužnosti. Crnogorski intelektualci koji su surađivali i imali potporu od akademika Pečarića, za g. Lukovića nisu problematični (i ne treba da budu!).

Dr. Pečarić je znanstvenik svjetskog ranga. Pripada skupini najproduktivnijih matematičara s više od 1000 objavljenih znanstvenih radova. On je deseti svjetskih matematičar koji je prešao brojku od 500 radova. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljene su i dvije monografije. Ima blizu 200 suradnika iz zemlje i svijeta.

Poznavajući njegova znanstvena dostignuća, kao velika zalaganja za neovisnu Crnu Goru, Dukljanska akademija nauka i umjetnosti primila je dr. Pečarića u svoje članstvo.

Međutim sve navedeno nije dovoljno za visoke kriterije dopisnika g. Lukovića. Smeta mu akademik Pečarić, borac za crnogorsku državnost, a ne smetaju mu pojedini publicisti kojima je upravo crnogorska državnost i njena neovisnost, bol neprolazna.

Novinar, za kojeg nije poznato kada i na kojem je univerzitetu stekao to profesionalno zvanje, ne govori da su pored dr. Pečarića i brojni drugi dali potporu Hrvatskoj građanskoj inicijativi. Prije nekoliko dana kod nas je boravio i Josip Juratović, zastupnik njemačkog parlamenta, Bundestaga. Poznato je da g. Juratović zastupa socijaldemokratske ideje i vođen je ljevičarskim svjetonazorom, ali njegov posjet i potpora nama, za g. Lukovića nije interesantna, a ni korisna kada političke predstavnike Hrvata treba oklevetati. Iako se donjolastovski dopisnik uredno informirao s portala Radio Dux-a, o posjetu zastupnika Juratovića, on je to namjerno ignorirao.

Na ovaj način Siniša Luković, crta metu na čelima predstavnika hrvatskog naroda u Crnoj Gori, a istodobno raspiruje nacionalnu mržnju.

Jasno je javnosti, kako tivatskoj, a tako i crnogorskoj, da se g. Luković aktivno uključio u predizborne aktivnosti i stao na strani Tivatske akcije. Sve što kaže ili uradi ova politička skupina dobiva puni medijski tretman od strane Vijesti. Ne čudi to od g. Lukovića. Potrebno je samo pogledati Listu kandidata za odbornike Skupštine Tivta, na kojoj se pored supruge i zeta, nalazi i bliski rodak g. Lukovića. Ova familijarna partija Siniše Lukovića, zvana Tivatska akcija, ulaže uzaludne napore da, kako su i obećali, ugase jedinu stranku Hrvata u Crnoj Gori. Nismo iznenadjeni, jer znajući ih, svjesni smo da je uzaludnost njihova dominantna karakterna osobina. Sovim završavamo polemiku na ovu temu s tivatskim dopisnikom, jer imamo važnija posla za građane Tivta od nagomilavanja bezvrijednog papira, što je Lukoviću jedini poziv.

Marija Vučinović,

Predsjednica Hrvatske građanske inicijative

<http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/hgi-sinisa-lukovic-nam-crta-metu-na-celima>

Naslov:Fwd: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg
novinara

Datum: Tue, 12 Apr 2016 11:28:39 +0200 (CEST)

Šalje: Mihailo Jovovic <mihailo.jovovic@vijesti.me>

Prima: pecaric@element.hr

Poštovani,

Vrlo rado će objaviti Vaš odgovor, ako ga prethodno prilagodite
crnogorskem Zakonu o medijima.

S poštovanjem

Mihailo Jovović
glavni urednik

PISMO GLAVNOM UREDNIKU „VIJESTI“ G. JOVOVIĆU

Poštovani g. Jovović,

Moram priznati da me nije iznenadio Vaš odgovor:

Naslov: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara

Datum: Tue, 12 Apr 2016 11:28:39 +0200 (CEST)

Šalje: Mihailo Jovovic <mihailo.jovovic@vijesti.me>

Prima: pecaric@element.hr

Postovani,

*Vrlo rado ču objaviti Vaš odgovor, ako ga prethodno prilagodite
crnogorskom Zakonu o medijima.*

S poštovanjem

*Mihailo Jovović
glavni urednik*

Naime, pretpostavio sam da će te procijeniti da u mom tekstu ima puno činjenica koje ne bi bilo “zdravo” dati vašim čitateljima. Moja procjena je bila zbog samog dosta priglupog “napada” Vašeg novinara, pa je bilo i logično da će te ga neobjavljinjem mog odgovora na neki način pokušati zaštititi pogotovu što ste mu dali izbornu promidžbu u kojoj on svoje protivnike proglašava ustašama. Moram se pohvaliti jer je takvo moje razmišljanje bilo točnija procjena od uvjerenja jednog mog kolege akademika iz DANU koji je vjerovao da Vam ja svojim reagiranjem povećavam tiraž:

Dragi Josipe,

Čitam jutros tvoj tekst kojeg si napisao kao reagovanje na brljotine objavljene u crnogorskom tabloidi. Žao mi je što te toliko irritiraju čaršijska ogovaranja, da ne kažem nešto gore, u provincijskim novinama. Nekad su to bile prave novine, sa ozbiljnim novinarima i piscima. Kažem nekad... Najviše bi trebalo da se ja uzbudujem zbog gluposti kojima su popunili dvije strane svojih nesrećnih novina. Ali

mene to zabavlja, i nije mi ni na kraj pameti da se uvaljujem u njihov glib... To nije trebalo ni tebi. Tvoje vrijeme je mnogo dragocjenije... Dobro nam došao u DANU.

PS. Čujem da su ove prljavštine diktirane sa drugog mesta. . I od pisca, koji više nema ništa vrijedno u svojoj mrčenoj glavi. Ali o tome kad se vidimo.

jadnu stvarnost, i da im reagovanjem povećavam tiraž...

Odgovorio sam mu samo:

Pa morao si primijetiti da je i mene zabavljalo:)

Ipak nisam bio siguran hoćete li ipak shvatiti da će objavljivanje teksta dvostrukog akademika imati učinak o kojem je pisao moj kolega ili Vas je osobno pogodilo sve ono o čemu sam pisao, a što se može naći i na Internetu jer je više hrvatskih portala prenijelo moj odgovor. Čini se da je ipak po srijedi ovo drugo jer moj odgovor niste objavili, ali jeste novi tekst Vašeg novinara u kome on ponavlja tvrdnje koje sam u svom tekstu ismijao:

“To navodno, radim time što sam prenio dio Pečarićevih šovinističkih, čak i fašisoidnih stavova koje je on promovisao u skoro 30 svojih knjiga i brojnim nastupima na javnoj sceni u Hrvatskoj gdje je javnost konsternirana njegovim “ustašlukom”, kako to nazivaju čak i desnici naklonjeni mediji iz Zagreba. Pečarić poznat po svom matematičkom geniju koji ja ne sporim, ali i po svom vrlo problematičnom svjetonazoru, pogotovo kad je period NDH u pitanju, za HGI je bio drag gost... Primijenimo stoga, iz logike svima poznati induktivni silogizam koji kaže da iz dvije istinite premise nužno proizlazi istinita konkluzija:

1. *Ustašluk dr Pečarića sablažnjava čak i desničarsku javnost u Hrvatskoj*

2. *Pečarić je “iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima”, a on je njima bio drag gost.*

Zaključak: HGI dijeli politički svjetonazor dr Pečarića.

Činjenica da veliki dio tog svjetonazora čine vrlo problematični stavovi o npr. Jasenovcu, ili Pečarićeva inicijativa da se ustaški pozdrav iz “Za dom spremni!” uvede kao novi pozdrav aktuelne hrvatske vojske, nije moj, već problem ekipe iz HGI ...”

Prvo bi Vas kao urednika koji objavljujete ovakav tekst zamolio koji su to “desnici naklonjeni mediji iz Zagreba”. Naime ovako neuk kao što jesam osim tjednika *Hrvatskog slova* ja ne znam za takove medije.

Objavljujete tekst novinara koji pokušava podučiti logiku jednog matematičara za kojeg sam tvrdi da je poznat po svom matematičkom geniju. Zar vam nije smiješno da govori o mojim nastupima i doista misli da su na njima nazočni oni koji su konsternirani mojim ustašlukom. Valjda hoćete reći kako ti ljudi nisu baš pametni kada dolaze slušati me.

Naravno, postoji u RH i takovih o kojima piše Vaš novinar. To i jesu ljudi koji nisu zadovoljni što je Hrvatska pobijedila u Domovinskom ratu i koje ja obično nazivam srpskim slugama, a uvijek me zabavljaju kada reagiraju na moju pitalicu:

-*Znate li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?*

-*Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!*

Posebno je priglupo da i pored mog (kod Vas neobjavljenog) odgovora ponavljate tvrdnju o pozdravu ZA DOM SPREMNI.

Naime, pozdrav je bio u zakonu o HOS-u koje su bile legitimne postrojbe Hrvatske vojske koje su zaustavile Srpsko-Crnogorsku agresiju na Hrvatsku i pobijedili u tom ratu. Zaustavili? Pa HOS-ovci su bili strah i trepet agresora, pa je doista smiješno da neke novine u Crnoj Gori koja je bila agresor na Hrvatsku proglašava njihov pozdrav ustaškim. To postaje i smješno kada znamo da su i Crnogorci napadali Dubrovnik i držali ga u okruženju, a iz opkoljenog grada stigao je poziv za pomoć Glavnom stožeru HV:

“*Molimo vas, ako nam ne možete poslati još HOS-ovaca, pošaljite nam njihove oznake jer se srpsko-crnogorski ahresori panično boje kada vide znakove HOS-a na našim braniteljima!*”

Možda se time želite narugati sami sebi, na način kako se tijekom rata crnogorski “Monitor” rugao Srbima koji su slavili pobedu i osvajanje Vukovara. Naime u “Monitoru” su itekako znali kakav je bio odnos snaga u vrijeme kada su Srbi pokazali svoju veliku hrabrost i usudili se napasti razoružanu Hrvatsku kojoj je VS UN-a zabranio i kupovinu oružja da bi se obranila. Valjda su u UN-u znali da Srpsko-Crnogorski agresor može pobijediti samo kada smo mi bez oružja. A ta priča o pozdravu Za dom spremi i oznakama HOS-u u Dubrovniku sve kaže, zar ne?

Za vašu informaciju ministar Hasanbegović je prije nekoliko dana u Splitu mimo protokola položio vijenac na spomeniku palim HOS-ovcima. To vam je onaj ministar kojemu su pronašli sliku s kapom jednog HOS-ovca, pa su ga srpske sluge u RH napale na način na koji je to učinio Vaš novinar tvrdeći da je to ustaška kapa. Srpskim slugama u RH nasjednu i takove novine kao što je francuski Le Monda pa oni to ponove u pitanju najpopularnijem hrvatskom ministru i ispadnu smiješni:

Je li vam žao što ste se družili s ustaškim simpatizerima 1990.-tih ? Postoji ta fotografija na kojoj nosite ustašku kapu...

Nikada nisam nosio „ustašku kapu“. Potpuno sam zaboravio na tu fotografiju! Nastala je 1993., čini mi se, u Splitu gdje sam kao dvadesetogodišnji student slučajno susreo članove dobrovoljačke postrojbe legalne hrvatske vojske i fotografirao sam se s dijelom njihove uniforme. Taj, čiju sam kapu nosio na glavi je poginuo dvije godine kasnije u ratu u Bosni, u sklopu završnih hrvatsko-bošnjačkih savezničkih ratnih operacija protiv srpske vojske kojom je zapovijedao general Ratko Mladić. Za mene je bila i ostala čast da sam upoznao čovjeka koji je dao svoj život za obranu svoje domovine.

(Inače za zapovjednika HV-a, koja je pobijedila u bitci za Dubrovnik, generala Bobetka vežu me drage uspomene. Svojevremeno sam na osnivanju generalske udruge kojoj je on bio na čelu, jedini govornik koji nije bio visoki časnik HV-a, na zahtjev velikog generala bio upravo Josip Pečarić. Valjda na to misli Vaš novinar kada kaže da sam kontroverzan.)

Vaš novinar spominje moje problematične stavove o Jasenovcu. Zanimljivo je zato vidjeti kako je ministar Hasanbegović, koji je doktor povijesnih znanosti (molim Vas nemojte pomisliti da ja mislim da on o tome može znati više od Vašeg novinara) u spomenutom intervjuu odgovorio na pitanje o Bleiburgu i Jasenovcu:

Tijekom 50 godina, bilo je zabranjeno komemorirati zločine počinjene u Bleiburgu, dok su manipulacije zločina počinjenih u Jasenovcu i pretjerivanje s brojem žrtava bili jedan od sastavnih

elemenata jugoslavenskog komunističkog režima i njegove ideologije.

Inače i jučer sam govorio na skupu Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u prepunoj velikoj dvorani "Mimare" i nazočni su velikim pljeskom iskazala svoju, kako nas podučava Vaš novinar, konsterniranost. A govorio sam o svojoj prvoj knjizi o Jasenovcu. Onoj iz 1998. godine koju je izdao Hrvatski institute za povijest (pri tome ne dvojim da Vaš novinar o Jasenovcu zna mnogo više nego što znaju u tom institutu – izdavaču moje knjige). Sigurno je već sam naziv moje knjige vrlo problematičan Vašem novinaru. Evo dio mog jučerašnjeg govora:

„Mi iz HNES-a smo ponosni što smo nas dva podpredsjednika pisali o tom mitu o Jasenovcu još 1998. godine. Dr. sc. Josip Jurčević autor je knjige „Nastanak Jasenovačkog mita“, a ja knjige „Srpski mit o Jasenovcu“.

Danas je možda potrebno istaknuti kako je podnaslov moje knjige bio: Skrivanje istine o beogradskim konclogorima.

Danas zahvaljujući ljudima iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac znamo kako je u tom logoru pronađeno manje od 500 kostura, dok je recimo poznato da je samo u Sajmištu, beogradskom logoru koji je u početku bio isključivo logor za Židove, stradalo 8000 Židova.

A ubijeni su na stravičan način. A pogubljeni su na ulicama Beograda, na ulicama glavnog grada jedne države.

Jučer je ulici u kojoj su počinjala ta pogubljena, u starom dijelu grada Beograda, trebalo buti podignut spomenik jevrejskim žrtvama Holokausta. U ulici u kojoj su u specijalnom kamionu – „dušegupki“, otrovnim gasom gušili logoraše. Dakle, spomenik su trebali postaviti u ulici u kojoj bi krenula pogubljenja sve do stratišta u Jajincima. Dakle, za vreme vožnje bi nesrećni zarobljenici iz logora bili ubijeni,

Još od izdavanja moje knjige 1998. Uporno sam ponavljaо da bi se trebale označiti ulice u Beogradu u kojima su ta pogubljenja Židova na ovako stravičan način izvršena. Izgleda da su žrtve dočekale barem obilježavanje početka njihove agonije 75 godina nakon što su ubijeni, a na neki način i ja jer se to dogodilo 18 godina nakon objave moje knjige.“

Zapravo sam to rekao predstavljajući tajnika spomenutog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac g. Igora Vukića kao novog člana HNES-a. Njegov otac (Srbin) je kao dijete s Kozare prošao kroz logor Jasenovac i uvijek je sinu govorio što je istina o tom logoru, a sin je zato i istraživao i njegov doprinos najnovijim spoznajama o tom logoru je nevjerojatan!

<http://kamenjar.com/igor-vukic-novi-clan-hnes/>

Inače podpredsjednik HNES-a je i nekadašnji kandidat SDP-a za Predsjednika RH prof. dr. sc Zdravko Tomac. On se jučer obratio okupljenima rekavši kako je ovlašten govoriti u ime predsjednika HDZ-a Tomislava Karamarka te je najavio da HDZ od jeseni pokreće inicijativu za promjenu imena Trga maršala Tita u Zagrebu, ali i imena svih trgova, ulica... koje nose Titovo ime, a nalaze se u mjestima i gradovima u kojima HDZ ima većinu.

<http://kamenjar.com/zdravko-tomac-hdz-od-jeseni-ide-u-inicijativu-mijenjanja-naziva-titovih-trgova/>

Inače poznato je da sam ja imenjak spomenutog maršala. A nas dvojicu veže i to što smo u onome po čemu smo najpoznatiji među desetoricom u cijelom svijetu. Ja po broju znanstvenih radova u matematičkim časopisima, a on na listi deset najvećih svjetskih ubojica! Ne dvojim da je moj imenjak drag vašem novinaru. Kada su me vodili i pokazivali što ima novoga u dragom mi gradu, primjetio sam da još imate ulice u čast mog imenjaka. Biti među deset najvećih svjetskih ubojica nije malo ostvarenje, zar ne?

Na toj listi nema ni Pavelića, ni Miloševića. I dok sam Vašem novinaru "ustaša", vjerovali ili ne Miloševiću sam bio "moj Crnogorac". Naime u Haagu je od jednog Hrvatskog uznika posudio moju knjigu "Sramotni sud u Haagu", pročitao je preko noći i uz komentar "Dobar je ovaj moj Crnogorac", kojim je šokirao mog Hrvata, zamolio za dozvolu da napravi kopiju moje knjige.

Zapravo u cijeloj ovoj priči mi je najdraža priča o Vašem ponavljanju priče o strahu pred HOS-ovcima kroz tvrdnju da je pozdrav tog regularnog dijela Hrvatske vojske ustaški. Crnogorci koji se ponose svojom hrabrošću na taj način nas i danas podsjećaju na strah koji su izazivale oznake HOS-a u Dubrovniku u okruženju i slabo naoružanom. Nadam se da će te mi objasniti koji je Vaš interes za to! Valjda nije Vaš novinar Hrvat koji se na suptilan način ruga Crnogorcima?

S poštovanjem

Prof. dr. sc. Josip Pečarić
Redoviti član HAZU
Dopisni član DANU

P.S. Uvjeren sam da će čitajući ovo moje pismo moje kolege u DANU odmah shvatiti da se ja samo izvrsno zabavljam.

26. 06. 2016.

VELIČINA PREDSJEDNIKA JOSIPOVIĆA

Predsjednik Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ivo Josipović svojevremeno je optužio vlastiti narod i vlastitu državu i time amnestirao velikosrpsku agresiju kao glavnog krivca za sve zlo koje se dogodilo u BiH, tvrdeći da odgovornost za to ide na račun političkog i vojnog vodstva Hrvatske 90-ih godina. Vođa SDA Sulejman Tihić odgovorio mu je kako to tako nije bilo i da bi u BiH bilo mnogo gore da nije bilo Hrvatske i njezine politike!

Koliko je bio u pravu predsjednik Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ivo Josipović, a ne vođa SDA Sulejman Tihić pokazale su i najnovije dvije presude Suda u Haagu:

Haaški sud (ICTY) zaključio je u srijedu da su šestorica bivših političkih i vojnih čelnika Hrvata u BiH, zajedno s političkim i vojnim vodstvom Hrvatske, bili članovi udruženog zločinačkog pothvata (UZP) čiji je krajnji cilj bila uspostava hrvatskog entiteta u granicama Banovine Hrvatske iz 1939. i njegovo pripojenje Hrvatskoj kako bi se ponovno ostvarilo ujedinjenje hrvatskog naroda.

U četvrtak Sud je većinom glasova utvrdio da Stanišić i Simatović nisu imali namjeru pridonijeti ostvarenju navodnog udruženog zločinačkog pothvata na čelu sa Slobodanom Miloševićem kojemu je cilj bio uklanjanje većine nesrba iz velikih dijelova Hrvatske te BiH od 1991. do 1995. Prema optužnici, koju je sud odbacio u cijelosti, u tome pothvatu bili su uz Stanišića i Simatovića i bivši jugoslavenski predsjednik Slobodan Milošević te vođe bosanskih i hrvatskih Srba Ratko Mladić, Radovan Karadžić, Biljana Plavšić, Milan Martić, Goran Hadžić i Milan Babić, vođa srpskih radikalara Vojislav Šešelj i zapovjednik paravojnih postrojbi Željko Ražnatović Arkan.

Zapravo vidim koliko sam grijeošio kada se već više od deset godina čudim državotvornim Hrvatima koji su govorili da je na djelu izjednačavanje krivnje i kada sam tvrdio da se radi o izvrstanju teza

tj. da se teži proglašiti Hrvatsku agresorom, a Srbiju žrtvom. Nekome će se možda učiniti kako sam u prvom dijelu tvrdnje bio u pravu, a nisam daleko ni u drugom, ali taj je u krivu. Pa ove dvije presude savršeno potvrđuju ono što je rekao predsjednik Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ivo Josipović. I dok se meni može oprostiti jer nisam znao za tako dubokoumno razmišljanje predsjednika Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ive Josipovića, vođi SDA Sulejmanu Tihiću ne može, jer je to bio njegov izravni komentar tvrdnji predsjednika Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ive Josipovića. Pa, g. Tihiću, kako ste mu se mogli tako suprotstaviti kada znate da je on i sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu?

Ali g. Tihić je političar pa se to donekle i može razumjeti. Ali kako razumjeti da potpuno suprotno mišljenje ima sudac Jean-Claude Antonetti? Ljubomora što je Josipović svojim sjajnim radom na pitanjima ratnog zločina omogućio sucima u Haagu da pravilno detektiraju agresore? Ili jednostavno Antonetti nije znao za mišljenje predsjednika i sveučilišnog profesora Josipovića?

Bilo kako bilo, da bi se uvidjeli svu veličinu predsjednika i profesora Josipovića, prenosim što je tvrdio Antonetti:

JEAN-CLAUDE ANTONETTI:

**TUĐMAN SE NIKADA NIJE SUPROTSTAVLJAO
MEĐUNARODNOJ ZAJEDNICI**

Predsjedavači sudac raspravnog vijeća ICTY-ja koje je na čelu sudskega vijeća u srijedu osudilo šestoricu bosansko-hercegovačkih Hrvata na kazne zatvora od 10 do 25 godina Jean-Claude Antonetti u izdvojenom mišljenju osporava dio presude o vojnom angažmanu Hrvatske u Bosni i Hercegovini i teze o planovima hrvatskog vodstva o podjeli te zemlje, na temelju čega je zaključeno postojanje udruženog zločinačkog pothvata, prenosi Hina.

"Republika Hrvatska je intervenirala u Bosni i Hercegovini uglavnom slanjem dobrovoljaca i časnika poput (Slobodana) Praljka, (Milivoja) Petkovića i (Ante) Rose. Materijalna pomoć je bila stalna. Što se izravne vojne intervencije HV-a tiče, čini se da je ona bila vrlo ograničena, ako je do nje uopće došlo", kaže sudac

Antonetti u svom izdvojenom mišljenju koje ima 581 stranicu. Sudac dodaje da svi planovi tadašnjeg hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana o uređenju Bosne i Hercegovine nisu bili u suprotnosti sa stajalištem međunarodne zajednice.

"Franjo Tuđman stalno se osvrće na međunarodnu zajednicu, spominjući pitanje sankcija. Vidi se da se nikada nije htio suprotstaviti međunarodnoj zajednici i da je bio prisiljen priznati postojanje granica, idući čak dotle da predloži da se UNPROFOR rasporedi na granicama", navodi sudac, referirajući se na transkript sa sastanka održanog 2. lipnja 1993., na kojem su bili Tuđman i međunarodni posrednici David Owen i Thorvald Stoltenberg. Na tom je sastanku Tuđman predlagao da se UNPROFOR rasporedi na granice BiH sa Srbijom i s Hrvatskom.

Sudac Antonetti, koji je u raspravnom vijeću bio preglasan mišljenjem druge dvojice sudaca, do takvog je zaključka došao analizirajući 64 transkripta iz ureda hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana. Ti transkripti su uvedeni kao dokaz u predmetu Kordić i Čerkez, a sudac Antonetti navodi da ih je proučio kako bi bolje razumio kontekst sukoba u BiH. Također je analizirao i neke zapisnike sa sjednice Predsjedništva BiH početkom 90-tih.

Antonetti navodi da je Tuđman na sastanku Vrhovnog državnog vijeća 18. studenoga 1991. godine, kada je proglašena HZ Herceg-Bosna, rekao da se ne radi o stvaranju zajednice Herceg-Bosna, nego o deklaraciji koja dokazuje da Hrvati Bosne i Hercegovine rade na tome da se uspostave kao zajednica bez odvajanje od BiH.

"Taj dokument ne podupire teoriju o 'velikoj Hrvatskoj' jer prema Franji Tuđmanu Hrvati Bosne i Hercegovine ne žele njezinu podjelu", smatra sudac.

Sa sastanka od 8. siječnja 1992. godine, sudac izdvaja Tuđmanove riječi da su »Europa i ostatak svijeta skloni poticanju podjele BiH između Srbije i Hrvatske kako bi se izbjeglo stvaranje islamske države u Europi».

"Franjo Tuđman sa svoje strane izriče pretpostavku o stajalištu Europe u pogledu podjele BiH; to mi jača osjećaj da je Franjo Tuđman bio svjestan da je podjela stvar nadležnosti međunarodne zajednice, a ne njegove volje", zaključuju sudac Antonetti.

Iz transkripta sa sastanka 15. srpnja 1993. na kojem su bili Tuđman, Mate Granić, Gojko Šušak i Janko Bobetko, sudac izdvaja Tuđmanove riječi da u BiH nema jedinica HV-a.

"Te riječi su važne jer dovode u poteškoće teoriju o međunarodnom oružanom sukobu. Treba primjetiti da su na sastanku najviši dužnosnici Republike Hrvatske i da nema nijednog razloga za travestiju jer se svi sudionici poznaju i zajedno rade pod vodstvom predsjednika Republike."

Sudac izdvaja i transkript sa sastanka od 23. studenoga 1993. kada je Tuđman na sastanku sa Šuškom i Bobetkom rekao da će osim dobrovoljaca u BiH poslati i redovne postrojbe HV-a. "Neosporno izgleda da dolazi do promjene smjera. Tuđman kaže da je spremam poslati redovne postrojbe", zaključuje sudac.

Antonetti navodi više dokumenata u kojima se Tuđman zauzima za suradnju Hrvata i Muslimana u BiH.

Sa sastanka VONS-a od 27. studenoga 1992., Antonetti navodi "nedvosmislenu" Tuđmanovu izjavu da BiH treba organizirati kao zajednicu triju konstitutivnih naroda te da, ako međunarodna zajednica dopusti Srbima da imaju svoju regiju, Muslimani trebaju biti saveznici s Hrvatima.

Također se navodi što je Tuđman rekao na sastanku 5. prosinca 1992. "o značenje bosanske Posavine za sigurnost Republike Hrvatske, a da je pri tom ne prisvaja te ponavlja da BiH treba organizirati kao zajednicu triju nacija".

Sa sastanku Tuđmana, Davida Owena i Cyrusa Vancea 20. siječnja 1992. Antonetti tumači transkript kao "ponovnu potvrdu da Tuđman poziva na suradnju Hrvate i Muslimane, da je rezerviran prema ideji nekih Hrvata da neke pogranične općine u BiH treba pripojiti Hrvatskoj, savjetujući im da organiziraju referendum i da trebaju surađivati s Muslimanima".

Prema transkriptu sa sastanka VONS-a od 27. travnja 1993. Tuđman je izjavio da svijet neće dopustiti etničko čišćenje i da treba naći kompromis, koji bi mogao biti na tragu planova međunarodnih posrednika Ahtisaarija, Cutileira, Vance i Owena. Također je rekao da bi "ustupci u istočnoj Slavoniji i Baranji bili najmanje bolni za Hrvate".

Sudac Antonetti na temelju toga transkripta zaključuje kako je "jasno da je Tuđman za međunarodno rješenje i da osuđuje etničko čišćenje". Sa sastanka VONS-a od 11. svibnja 1993. sudac izdvaja izjavu Josipa Manolića: "Najčudnija je izjava Josipa Manolića, prema kojoj BiH ne može postojati i da je rješenje u tome da se ostavi mala Bosna s muslimanima", kaže sudac Antonetti.

Što se tiče dokumenata iz Bosne i Hercegovine, Antonetti navodi da je za razliku od hrpe dostupnih dokumenata iz Hrvatske, iz BiH bilo dostupno samo njih šest.

"Proučavanjem tih dokumenata otkriva se da je izvor sukoba između Hrvata i Muslimana u dubokom neslaganju političara dviju zajednica oko sudbine BiH nakon referendumu o neovisnosti 29. veljače", kaže sudac Antonetti opisujući različite poglede dviju strana o unutarnjem ustrojstvu zemlje prije organizacije referendumu.

Sudac Antonetti u svom izdvojenom mišljenju zamjera tužiteljstvu na selektivnosti pri uvođenju dokaznih materijala.

"Čini mi se da ja apsolutno potrebno reći, kada na terenu koegzistira više suprotstavljenih strana uz nazočnost triju vojski (VRS, HVO i ABiH), da se jedan događaj može razumjeti samo kroz horizontalno ispitivanje tih zločina, a ne kroz dokumente koji dolaze od jedne vojske, dokumente koji idu u pravcu teze tužitelja", kaže Antonetti.

Ali, očito je Velika Britanija itekako svjesna zasluga predsjednika Republike Srbije, pardon Hrvatske, pa je nedavno Josipoviću i odala velike počasti. Tom prigodom primila ga je i sama Kraljica. I mi trebamo biti ponosni na predsjednika Republike Srbije, pardon Hrvatske, prof. dr. sc. Ivu Josipovića, zar ne?

Hrvsijet, 31. 5. 2013.

PREDSJEDAVAJUĆI RASPRAVNOG VIJEĆA U PREDMETU "PRLIĆ I OSTALI"

DONOSIMO Izdvojeno mišljenje sudca Antonettija: UZP i agresija Hrvatske nisu dokazani, zanemarene ofenzive Armije BiH

stu 28, 2017

PIŠE: GLORIA LUJANOVIĆ

Predsjedavajući Raspravnog vijeća Haaškog tribunala u predmetu protiv hercegbosanske šestorke, Jean C. Antonetti, na više od 500 stranica, iznosi izdvojeno i djelomično suprotno mišljenje o "Prliću i ostalima". Antonetti je uz izdvojeno mišljenje, priložio dokumente, iskaze, analize transkriptata, prema kojima tvrdi, kako je nepotrebno primijenjen institut UZP-a, da haaško tužiteljstvo nije uspjelo dokazati međunarodni oružani sukob, kao ni UZP, te da Tuđman nije htio "Banovinu Hrvatsku" kako se to, u prvostupanjskoj presudi tvrdi. Antonetti napominje kako je tužiteljstvo imalo selektivan pristup dokaznim materijalima, odnosno, da su prihvaćali samo one koji idu u korist njihovoj tezi. Napominje kako HVO s 16 posto stanovništva nije mogao nametnuti vlast i kontrolu u BiH i da su, nažalost, tužitelji zanemarili ofenzive Armije BiH u Središnjoj Bosni i nastojanja da se osigura izlaz na more.

Evo na kojim bizarnostima haaško tužiteljstvo temelji tezu o UZP-u
Jean Claude Antonetti, predsjedavajući je Pretresnog vijeća u predmetu Prlić i ostali, koji je kroz svoje izdvojeno i djelomično suprotno mišljenje o prvostupanjskoj presudi, iznio niz činjenica, dokumenata, transkriptata, i generalno, dokaznog materijala, kako bi utvrdio da je Haaško tužiteljstvo nepotrebno primijenilo institut udruženog zločinačkog pothvata kojeg nije uspjelo ni dokazati, baš kao ni postojanje međunarodnog oružanog sukoba u kojem su sudjelovale postrojbe Republike Hrvatske (HV) u ratu između HVO-a i Armije BiH na području BiH.

Na više od 500 stranica predsjedavajući Antonetti donosi potpuno novi pogled na oblike kaznene odgovornosti koje tužiteljstvo pripisuje hercegbosanskoj šestorci, demantira teze o „podjeli Bosne“, Tuđmanovoj „Banovini Hrvatskoj“, te na koncu, jedino Antonetti, uz jasno, obrane šestorke, navodi značajnu ofenzivu Armije BiH na području gdje su se sukobili HVO i Armija BiH.

Haaški sud prvostupanjskom presudom vojni i politički vrh Hrvata u BiH, Prlića, Praljka, Čorića, Petkovića, Stojića i Pušića osudio je na 111 godina zatvorske kazne za udruženi zločinački pothvat protiv bosanskih Muslimani na teritoriju Hrvatske Republike Herceg-Bosne, a koja je, prema Haaškom tribunalu, trebala biti sastavni dio Hrvatske, odnosno, Banovine prema granicama iz 1939. godine.

Prvostupanjskom presudom na čelu udruženog zločinačkog poduhvata, uz Matu Bobana, odnosno civilne i vojne strukture HVO-a i HRHB, bili su i prvi predsjednik Hrvatske, Franjo Tuđman, načelnik glavnog stožera HV-a Janko Bobetko i ministar obrane RH Gojko Šušak koji su svojim djelovanjem pomogli u provedbi UZP-a i tako stvarali "Veliku Hrvatsku".

Vojna i civilna vlast Hrvata u BiH bila je pod (ne)izravnom kontrolom službenog Zagreba, a jedinice HV-a sudjelovale su, prema prvostupanjskoj presudi, u ratnim zbivanjima na području BiH, čime je RH proglašena sudionicom međunarodnog oružanog sukoba, odnosno, agresorom na teritorij današnje BiH.

Antonetti je, pak, analizirao 64 predsjednička transkripta, odnosno, razgovore Franje Tuđmana s Alijom Izetbegovićem, Slobodanom Miloševićem, predstavnicima međunarodne zajednice, vodstvom bh. Hrvata u tom razdoblju, ministrima i drugim dužnosnicima Vlade Republike Hrvatske, te zaključio kako se Tuđman zalagao za isključivo cijelovitu BiH u kojoj će Hrvati biti jednakopravan narod, a HVO legitimna vojska Oružanih snaga tadašnje Republike BiH.

Osim analize predsjedničkih transkriptata, Antonetti se bavio i zapisnicima Predsjedništva Republike BiH, UN-ovim izvješćima koja su pisali generalni tajnici, a potom i svih rezolucija koje su tematizirale stanje u BiH.

Antonetti navodi kako je Haaško tužiteljstvo u dokazni materijal uvrstilo Tuđmanove verbatim razgovore s ministrima u Vladi RH, hrvatskim političarima u BiH i strancima. Pita se i odakle tužiteljstvu ti razgovori, a odgovor je, navodi u predmetu Kordić/ Čerkez.

Preciznije, svi su razgovori sustavno snimani, akteri su znali da ih se snima, prevodeni su za potrebe postupka na engleski jezik. Antonneti se pita, tko je to i kako prevodio te jesu li prevoditelji dobro razumjeli kontekst izgovaranih riječi.

Predmet Prlić i ostali: 6 optuženih (Prlić, Petković, Praljak, Stojić, Čorić i Pušić)

Vijeće sudaca Raspravnog vijeća na čelu s Antonettijem zasjedalo godinu dana

9872 priloženih dokumenata, 4914 dokumenti haaškog tužiteljstva, 4974 dokumenti obrana hercegbosanske šestorke (Prlić 1619, Praljak 1047, Petković 764, Čorić 424, Pušić 63)

70 mjesta zločina, 8 općina u okviru navodnog UZP-a (Mostar, Stolac, Čapljina, Ljubuški, Vareš, Rama, Gornji Vakuf/ Uskoplje)

Suđenje

Početak suđenja: 26. travnja 2006.

Završne riječi: od 7. veljače do 2. ožujka 2011.

Raspravno vijeće: Jean-Claude Antonetti (predsjedavajući), Árpád Prandler, Stephan Trechsel, Antoine Kesia-Mbe Mindua (rezervni sudac)

Tužiteljstvo: Kenneth Scott, Douglas Stringer

Odvjetnici odbrane: Za Jadranka Prlića Michael G. Karnavas Suzana Tomanović, Za Brunu Stojića Senka Nožica, Karim A.A. Khan, Za Slobodana Praljka Nika Pinter, Nataša Fauveau-Ivanović, Za Milivoja Petkovića Vesna Alaburić, Guénaël Mettraux, Za Valentina Čorića Dijana Tomašegović-Tomić, Dražen Plavec, Za Berislava Pušića Fahrudin Ibrišimović i Roger Sahota.

Antonetti navodi kako je o većini elemenata u prvostupanjskoj presudi postignut globalni konsenzus, osim elemenata za inkriminirani udruženi zločinački pothvat, međunarodni oružani sukob, dokazivanje određenih kaznenih djela (potonje se odnosi uglavnom na snajperska djelovanja).

Smatra kako postoji puno praznina što upućuje kako prevoditelji nisu najbolje razumjeli izgovoreno čime je na neki način dovedena u pitanje težina, odnosno, dokazna vrijednost.

Međutim, Antonetti u izvještaju napominje kako se većina općina na području Bosanske Posavine, s većinskim hrvatskim stanovništvom samoinicijativno ujedinila i organizirala u 11. mjesecu 1991., a tek njih sedam dobilo pomoć od Republike Hrvatske jer su se nalazile uz neposrednu granicu BiH i Hrvatske.

Tuđman je, smatra Antonneti, govorio pomoći BiH, Hrvatima u BiH, ali ne i o vojnoj intervenciji HV-a u BiH. Navodi i kako je Tuđman pozvao Hrvate u BiH da izidu na referendum, izbore, jasno podržavao jedinstvu BiH i da je u kolovozu 1992. s Alijom Izetbegovićem govorio o pomoći Hrvatske BiH, odnosno, činjenici da je u tom trenutku, u Republici Hrvatskoj bilo gotovo 400 tisuća muslimanskih izbjeglica iz BiH. Prvi predsjednik Hrvatske, prema Antonettiju, pomagao je logistički Bosanskoj Posavini zbog blizine Hrvatskoj, a BiH promatrao kao federalnu zajednicu tri ravnopravna naroda.

Uloga Franje Tuđmana: Kroz analize 64 transkripta Franje Tuđmana, prvog predsjednika Republike Hrvatske, Antonneti navodi, kako su njegovi stavovi, u potpunosti, suprotni tezama haškog tužiteljstva o obnovi Banovine Hrvatske. Tuđman je podržavao cijelovitu BiH, s Hrvatima ravnopravnim, a HVO kao legitimnom vojskom Oružanih snaga tadašnje Republike BiH. Tuđman je, podsjeća Antonetti, Matu Bobana pitao što je sa Starim mostom, a one koji su ga srušili nazvao 'glupanima'. Mostarsko tužiteljstvo, na Bobanovu inicijativu, provelo je opsežnu istragu o tom slučaju. Boban je pak pisao da je uhićeno 60 pripadnika HVO-a zbog ubojstava, pljački, nečovječnog postupanja i drugih kaznenih djela.

Antonetti spornim smatra i pristup prema dokaznim materijalima, odnosno dokumentima. Tvrdi kako je haško tužiteljstvo imalo selektivan pristup dokaznom materijalu. Dokumente o ofenzivi Armije BiH nisu uvrstili nego samo one o HVO-u koji se uklapaju u njihovu tezu o UZP-u, a po strani su ostavili sve dokumente koji bi bacili drugačije svjetlo na njihove teze i donijeli neke, možebitne, drugačije zaključke.

Snajperska djelovanja: Nisu pokazane zapovijedi HVO-a o napadima

Haaško tužiteljstvo je za sva snajperska djelovanja na području Mostara optužilo, pa i presudilo na prvom stupnju, HVO-u. Antonetti o snajperskim djelovanjima kaže kako su utvrđivana samo kroz izjave svjedoka i dokumente jedne vojske, odnosno Armije BiH i da to, posve je jasno, ide u prilog tezi tužiteljstva. Smatra kako je bilo potrebno uvrstiti dokumente HVO-a, Armije BiH i VRS-a, a ne o snajperskim djelovanjima, zaključivati isključivo na izjavama preživjelih žrtava.

Navodi i svjedočenje Ratka Pejanovića iz mostarske vatrogasne službe koji je rekao kako su se snajperistima u Mostaru služili svi. Prema Antonettiju, ovakve izjave svjedoka bacaju dodatnu sumnju na točnost identifikacije snajperista koji se isključivo pripisuju HVO-u. Napominje i kako nije dokazano kojoj su od tri strane, snajperisti pripadali jer je HVO držao brdo Hum, VRS okolna brda prema Širokom Brijegu i Čitluku, a Armija BiH istočni Mostar. Do travnja 1993., VRS je granatirala grad.

Rušenje Starog mosta: Legitimni vojni cilj

Antonetti stanje u istočnom Mostaru opisuje kao "opsadu" u kojoj su snage Armije BiH iz Sarajeva i drugih dijelova BiH, kao i civilni, mogli sasvim normalno ući u grad. Navodi i kako je VRS granatirala položaje Armije BiH.

Stari most je bio od važnosti za Armiju BiH, prijevoz vojnika, oružja, hrane, i vojnog materijala uopće. Antonetti tvrdi kako je moguće i dozvoljeno uništiti prometnice i mostove ukoliko to neprijatelj koristi. General Petković smatra kako je projektil na Stari most bačen s položaja VRS-a.

Antonetti navodi kako nije dokazano tko je ispalio projektil kojim je Stari most srušen, a tužiteljstvo to pripisuje HVO-u bez dokaza. Navodi i kako je Stari most legitimni vojni cilj, oštećen u sukobu s VRS, a da su paljbe nastavljene i kasnije. Antonetti ističe kako Stari most nije u trenutku rušenja bio po zaštitom UNESCO-a, nego tek 2005. godine, a da ga Vlada Republike BiH nije zaštitila, dok je, pak, Odbor HZHB već 1992. tražio da se utvrdi u kakvom je stanju Stari most koji je bio ranije oštećen. Inače, rušenje Starog mosta u prvostupanjskoj presudi, spominje se u kontekstu rušenja

vjerskih objekata. Antonetti tvrdi kako Stari most nije opširno prikazan ni u presudi ni optužnici. Nije kvalificiran kao spomenik kulture, a važnost za muslimansku zajednicu, teza koju je tužiteljstvo navelo, prema njegovom mišljenju, nije dokazana.

Navodi i Hašku konvenciju iz 1954. godine: Međunarodno konvencionalno pravo je da se zaštiti kulturna baština, opći režim zaštite postoji, a u slučaju kada vojna potreba imperativno nalaže takva odstupanja, shodno tome, zaraćena strana ima pravo to iskoristiti i tako ostvariti vojnu prednost

Antonetti smatra kako su postojali vojni razlozi da se Stari most, kao legitimni vojni cilj sruši, koji proizlaze iz neizbjježnih vojnih potreba. Smatra kako Stari most, nije bio „potreban i od neophodne važnosti za Muslimane“, kako je to tužiteljstvo tvrdilo.

Utvrđivati počinjena kaznena djela, a ne UZP

Antonetti smatra kako institut udruženog zločinačkog pothvata ne odgovara kao oblik kaznene odgovornosti u postupku protiv Prlića i drugih. Tvrdi kako je haško tužiteljstvo izabralo lakši put – odlučili su se za UZP, uvjet tom je formalna pripadnost zločinačkog organizaciji, pa iz toga slijedi kako je dokazati UZP znatno lakše. Antonetti spornim smatra i zaključke o postojanju “međunarodnog oružanog sukoba“.

Napominje kako je u presudi Blaškić i Kordić / Čerkez presuđen međunarodni oružani sukob, a u onoj Hadžihasanović/ Kubura nije. Iako je riječ o sukobima HVO-a i Armije BiH na istom području – širem prostoru Lašvanske doline, odnosno, užem, Središnje Bosne. Antonetti navodi i brojne izvještaje UN-a u kojima stoji kako nije bilo vojnika HV-a na teritoriju Herceg-Bosne, ali je HVO imao njihovu podršku. Napominje i kako logističko-tehnička pomoć i planiranje i realizacija vojnih operacija/akcija nisu i ne mogu biti isto.

Smatra kako ne postoje dokazi o HV-ovoј ofenzivi na područje BiH. Navodi i kako je šteta da ne postoje fotografije međunarodnih promatrača o tenkovima s oznakama HV-a na području BiH tijekom 1993. pa da se to zaista i vidi. Smatra kako materijalna i logistička pomoć koju HVO jest dobivao iz Hrvatske nije dovoljno jak argument da bi se potvrdila agresija.

Agresije Hrvatske nije bilo, nema ni jedan dokaz o tome

Svjedoci navode kako su vidali vojнике koji su skidali ambleme HV-a i stavljali one HVO-ove. Antonetti pak, tvrdi kako je većina takvih bila rodom iz BiH, a da su se svi deklarirali kao dobrovoljci.

Opća kontrola HVO-a iz služenog Zagreba, nije samo tehnika i novac, nego planovi i rukovođenje konkretnim operacijama. Napominje i kako je sam Janko Bobetko, 1993. smijenio nekolicinu 'spornih' vojnika.

Akcije HVO-a protiv Armije BiH – sporadični sukobi

Antonetti tvrdi kako nigdje tužiteljstvo nije dokazalo direktnu intervenciju, naredbu ili plan, o ofenzivi HV-a na područje BiH. Smatra, upravo suprotno, određeni broj okršaja i incidenata koje su počinili vojnici HVO-a, bili su ništa drugo, nego odgovor na Armiju BiH i njihovu ofenzivu. Nazvao je akcije HVO-a protiv Armije BiH – sporadičnim sukobima.

Zanemarena ofenziva Armije BiH u Središnjoj Bosni

Tvrdi kako Haaško tužiteljstvo nije pokazalo niti jedan dokument koji govori o postojanju plana ili koordinaciji plana HV-a u BiH, kojim bi se istjerali bosanski Muslimani. Napominje i kako nigdje haaško tužiteljstvo nije uvrstilo niti dalo na značaju da je Armija BiH imala značajnu ofenzivu u Središnjoj Bosni i operacije koje su za cilj imale pristup moru.

Antonetti ističe kako ne postoje nepobitni dokazi tužiteljstva o međunarodnom oružanom sukobu, u tezama tužiteljstva nema ni rijeći o tome, čak ni u fusnotama, tek na 141. stranici optužnice, spominje se zatočenje bosanskih Muslimana. Navodi i kako je potpuno ignorirana činjenica da Republika Hrvatska, tijekom rata u BiH, cijelo vrijeme u Hrvatskoj ima problem SAO Krajine.

Sustav deportacija i prisilnog premještanja: Manipulacije o broju zarobljenih bosanskih Muslimana

Haaško tužiteljstvo smatra kako su vojne strukture HRHB, odnosno, HVO, osmislio sustav deportacije i prisilnog premještanja stanovništva putem „garantnih pisama“. Antonetti smatra kako se izvještaji Svetlane Radanović i Ewe Tabuea, o broju protjeranih ili raseljenih ne poklapaju, a da tužiteljstvo nije istražilo vjerodostojnost

nalaza vještakinja. Sporno mu je što je Tabuea kombinirala popis 1991. i birački spisak 1998. kako bi se dosegao broj protjeranih Muslimana iz Mostara.

Smatra kako se brojkama manipuliralo. Od 10 tisuća zarobljenih bosanskih Muslimana na području Mostara, Stoca i Čapljine, do pet tisuća prema Međunarodnom Crvenom križu, pa sve do 2 500 što je navedeno u dokumentima Armije BiH.

Smatra kako u izvještajima koje je tužiteljstvo prihvatio nema razlike u brojevima kod onih koji su dobrovoljno napuštali domove i oni koji zbilja jesu bili fizički istjeravani. Antonetti zaključuje kako nema osnove za priču o etničkom čišćenju i prisilnim premještanjima.

Napominje i kako je bilo potrebno analizirati i uspostaviti vrlo jasnu, oštru, distinkciju između broja zarobljenih civila i vojnih lica Armije BiH.

U završnom podnesku Haaškog tužiteljstva protiv Prlića i ostalih tri su vida udruženog zločinačkog pothvata. Krovni, odnosno, glavni UZP, koji se raširio u nekoliko modela, jest „UZP Herceg – Bosna“. Prema tužiteljstvu, UZP je trajao od 18. 11. 1991. godine sve do 4. mjeseca 1994. godine, uz navode, kako je moguće trajao „i prije i poslije tih datuma“. Cilj sva tri UZP-a bila je Velika Hrvatska.

UZP Herceg- Bosna (UZP prvog oblika)– naslovljeno kao „Zločinački poduhvat Herceg-Bosna“ čiji je cilj bio ponovno stvaranje autonomnog entiteta s hrvatskom većinom koji bi se pripojio Republici Hrvatskoj. Ovaj UZP proširen je 1. srpnja 1993. što je dovelo do počinjenja i drugih kaznenih djela pored onih izvorno predviđenih ,a koja su bila prirodna i predvidiva posljedica izvršavanja UZP-a Herceg-Bosna

UZP Zatvaranje (UZP drugog oblika) - nastao 1. srpnja 1993.; sastavni dio proširenog UZP-a Herceg-Bosna

UZP Deportacija i prisilno premještanje (trećeg oblika) – nastao 1. srpnja 1993., sastavni dio proširenog UZP-a Herceg-Bosna

UZP Herceg-Bosna: Raseljavanje stanovništva kako bi se ostvarila dominacija Hrvata, optuženi unaprijed znali za kaznena djela i imali zločinačku namjeru

Dokazi tužiteljstva: Smanjen broj Muslimana u nekim općinama 1993., progon na svim razinama od 4. mjeseca 1992., uvođenje

hrvatskih simbola, dominacija Hrvata u organima uprave, diskriminacija na radnim mjestima, neizravne deportacije i prisilno raseljavanje, uništavanje imovine širokih razmjera, pohodi na Prozor, Gornji Vakuf/Uskoplje, Soviće i Doljane

Tužiteljstvo navodi, ako Pretresno vijeće utvrdi da ovo nije bio slučaj, onda da se navedena kaznena djela razmatraju u okviru UZP-a trećeg oblika. Antonetti tvrdi kako je i već sam taj „poziv“ Tužiteljstva Pretresnom vijeću da se preusmjeri na UZP III. dokaz nesigurnosti tužiteljstva u pogledu UZP-a.

UZP III kojeg predlaže haaško tužiteljstvo:

Treći koncept UZP-a temelji na konceptu „zajedničke namjere“ čiji je temelj stanje svijesti u kom su izvršitelji svjesni kako će doći do zločina ali svjesno pristaju na takav plan.

Konceptom „zajedničke namjere“ kvalificirana je zajednička i individualna realizacija zločinačkih namjera, odnosno, ratnih zločina.

Upravo su namjera i stanje svijesti temelj optužnice u predmetu Prlić i ostali koja, bez obzira na ulogu koju je svatko ponosob odigrao u UZP-u, sve sudionike smatra odgovornima za ista kaznena djela. Pa se tako u optužnici navodi kako je svaki optuženi djelovao s traženim stanjem svijesti i namjerom, kao i ostali izvršitelji – od onih koji su fizički izvršili zločine, djelovali su u mjeri u kojoj je to potrebno, a takvo stanje svijesti dijelili su i/ili s optuženima.

Svakog od optuženih terete da je u okviru svoje odgovornosti kao izvršitelj, suizvršitelj i/ili posredni izvršitelj sudjelovao u UZP-u odnosno da su – poticali, planirali, naredili, izvršili, pomagali, pripremali i podržavali takav sustav. Navedeno je i kako su kazneno odgovorni za propuste drugih vojnika HVO-a nad kojima su imali de facto i de jure kontrolu.

Na koncu, predsjedavajući Pretresnog vijeća, Jean Claude Antonetti smatra kako UZP kao oblik kaznene odgovornosti za šestorku nije primjerен i da su svi oni, osobno, odgovorni za određena kaznena djela, ali ne u okviru UZP-a, posebno ne njegovog trećeg modela. Tvrdi kako plan o podjeli BiH između Srba i Hrvata nije postojao, da se utjecaj HVO-a smanjivao i da je Armija BiH osvajala teritorij.

HVO s 16 posto stanovništva nije mogao nametnuti vlast u cijelom BiH

Antonetti se također, pita, može li se u takvoj situaciji, kada su obrambene crte HVO-a potpuno potisnute i kad nema smjene vojnika, ozbiljno smatrati da i dalje postoji namjera i sposobnost provedbe „udruženog zločinačkog pothvata“. Navodi i kako je, nacionalni sastav, po njemu odlučujući čimbenik, bio takav da HVO sa 16 posto stanovništva nije mogao nametnuti svoju vlast nad cijelom BiH, s izuzetkom nekoliko strateških teritorija definiranih u okviru Vance- Owenovog plana.

Sukob Armije BiH i HVO-a: Klasičan unutarnji sukob

Antonetti navodi, kako, ako nije bilo UZP-a dirigiranog iz Zagreba niti onog kojeg je pokrenuo i inicirao Mate Boban, nije li riječ o klasičnom unutarnjem sukobu u kom su političke aspiracije lokalnih političara, višak samosvijesti nekih od njih, te političke ambicije, rezultirati situacijama koje su otele kontroli u smislu autoriteta i zapovijedanja.

<http://dnevnik.ba/teme/donosimo-izdvojeno-misljenje-sudca-antonettija-uzp-i-agresija-hrvatske-nisu-dokazani-zanemarene>

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Poštovana Predsjednica Republike Hrvatske
Poštovani Predsjednički savjetnik
Poštovani Predsjednički savjetnik

Pozivamo vas da podržite Hrvate iz Bosne i Hercegovine kojima će ove godine biti donijeta presuda u Haagu. Poznato vam je da su u prvostupanjskoj presudi optuženi na drastične kazne zbog izmišljenoga zločinačkog pothvata Republike Hrvatske u izmišljenoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Zapravo, sudi im se zato što je Republika Hrvatska u više navrata spriječila ostvarenje velikosrpskog osvajanja susjedne države i pobjedu velikosrpskoga fašizma kome je kruna trebao biti genocid u Bihaću.

O tome smo svojedobno u dva navrata pisali Vijeću sigurnosti UN-a, ali bez uspjeha:

<http://www.hkv.hr/10680-novo-pismo-hrvatskih-intelektualaca-vsuna.html>

Vjerujemo da ste svjesni činjenice da će eventualna takva presuda političkoga suda u Haagu itekako utjecati na našu državu. Zato vam predlažemo da svima pokažemo da Hrvatska nikada neće prihvati kažnjavanje onih koji su spriječili takve zločinačke naume svjetskih moćnika te da pokrenemo postupak kandidature generala Slobodana Praljka za dobivanje Nobelove nagrade za mir. Zapravo prijedlog i obrazloženje možete naći u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Zdravka Tomca *Hrvatski patriotizam – što to znači biti Hrvat*.

OBRAZLOŽENJE

Z. Tomac: Slobodan Praljak – junak nad junacima i najveća žrtva protuhrvatske politike

Portal HKV-a: 27. travnja 2017.

Hrvatski general Slobodan Praljak

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu.

Kako su moguće monstruozne optužbe tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima, nazivajući ga hrvatskim Goeringom.

Evo argumenata i odgovora na te podvale i na pitanja koja se nameću.

Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život kod vojarne JNA u Grahovini. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA isle su ih posjetiti. Pri povratku majka i supruga netko ja zapucao, a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova prvi iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korpulentan, trči prema ugroženim ženama i više raširenih ruku: „*Ne pucajte, ne pucajte!*“ Međutim, i dalje nastavljaju pucati. Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvinama, gesta humanosti kojom Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio suprugu i majke od neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Taj junački čin nije bio jedini. Bilo ih je mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak izvukao je zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan Praljak izvlačio je ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stolca i Dubravskе visoravn splavom preko Neretve. Prevozio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnoga Mostara u Split.

Muslimansku obitelj iz Uskoplja s djetetom oboljelim od leukemije prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskoga

državljanstva kako bi na teret hrvatskoga proračuna mogli oputovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene muslimane poslije sukoba u Rami-Prozor.

Navodimo još dva osobna herojska čina Slobodana Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. Tijekom rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdolju, Doljanima i Grabovici. Osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kad su, pokušavajući osvojiti Srednju Bosnu, krenuli u rat protiv Hrvata.

Umjesto odličja grozni napadi

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak zaslužio je da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima, a da mu Međunarodna zajednica oda najviše priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak doživljava grozne napade. Tužiteljstvo Haaškoga suda proglašava ga nacistom, uspoređuje ga s Goeringom, a krivotvorinama i lažima optužen je prвostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupansku presudu. Kad bi bilo imalo pravde i ljudskosti, onda bi već davno Slobodan Praljak trebao biti oslobođen, a ne godinama tamnovati u Haaškim kazamatima.

Do kraja godine očekuje se konačna drugostupanska presuda. Kad bi bilo imalo pravde, onda bi sudski pravorijek morao biti oslobođajući. Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Očito je da Haaški sud nije pravedan kad nakon navedenih junačkih djela proglašava Slobodana Praljka nacistom i Goeringom. Ne bi bilo moguće da Carla del Ponte, tužiteljica Haaškoga suda, otvoreno promiče svoju antihrvatsku rasističku politiku na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a da su Hrvati podmukla kopilad. Nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama, Slobodan Praljak je u svom sokratovskom govoru između ostalog istaknuo: "Da sam ja, Slobodan Praljak, kojim

slučajem napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim doznati vrijedi li na sudu u Haagu „Quod licet Iovi, non licet bovi.“ Želim doznati brine li se Međunarodna organizacija, koja je osnovala Haaški sud, o njegovoj pravičnosti, i podržava li taj stav?"

Prikupljanje dokumenata

Slobodan Praljak izveo je još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskoga naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak je u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi dokaze zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od Hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije Goering i nacist nego da je istinski humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljka i njegovu obitelj žele uništiti i zato što se nije bio spremam odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana, nego je tvrdio da je ta politika stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: „Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenoga i konstitutivnoga naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine.“

Slobodan Praljak rekao je istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH-u. Dokazao je da su Armija Bosne i Hercegovine u nemoći da obrani teritorij od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također, dokazao je da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljini, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdlolu i drugdje.

Svoj govor zaključio je rečenicama: „*HVO se branio od agresije i 1992. i 1993 i 1994. Godine, a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat.*“ Na kraju je rekao: „*Moja savjest je čista.*“ On je to i dokazao neoborivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.

Neshvatljivo je da je Hrvatska država uvela porez na šund, na te njegove knjige. Tražili su da plati 500.000 HRK-a poreza umjesto da mu zahvale. Moramo ovdje istaknuti da je Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade, tada postupio domoljubno i humano, i na našu prozivku poništio odluku o šundu i oslobođio Praljkovu obitelj plaćanja velikoga poreza.

Međutim, i danas Hrvatska država nema čistu savjest. Haški sud traži od Republike Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske iznose za Praljkovu obranu. Umjesto da se Republike Hrvatske pobuni, izvršitelji njezine politike mirno primaju taj nalog i time dovode u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Možemo stoga reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u Međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Bez obzira na konačnu presudu Haaškoga suda, doznat će se povijesna istina. Već danas može se utvrditi kako Slobodan Praljak nije samo najveća nevina žrtva Haaškoga suda i dijela međunarodne politike, nego i protuhrvatske politike u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

Izmišljena optužba o miniranju mosta u Mostaru

Sjetimo se koliko smo puta pročitali, čuli i vidjeli kako u hrvatskim medijima kruže izmišljene optužbe da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se te optužbe ponavljaju. Brojne humanitarne organizacije i organizacije za ljudska prava, cijelo su vrijeme šutjele, i ne samo što su šutjele i prešućivale istinu o Slobodan Praljku, nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete kojima su narušavale njegov ljudski dignitet. Na taj način nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike; žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su

godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im se nitko za to nije ispričao i priznao krupnu pogrešku. Čega li smo se naslušali u ovim godinama, pogotovo nakon prvostupanske presude na teške robije; što li su sve govorili i pisali o Gotovini i Markaču? Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun dr. Franje Tuđmana, prvog hrvatskoga predsjednika, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo; na nju i dalje traje agresija izvana i iznutra. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti da jedan takav čovjek, istinski humanist bude proglašen nacistom i hrvatskim Goeringom. Povijesna istina će se doznati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Slobodan Praljak bit će heroj nad herojima hrvatskoga naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike.

Trebalo bi na sličan način pisati i o ostalim haaškim optuženicima, herojima i žrtvama. O njima pišemo godinama na našem portalu, a o Gotovini i Markaču sam sam napisao stotine stranica.

Hrvatski narod slavio je kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kad je barem što se njih tiče, pobijedila pravda, i kad su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnoga i vojnoga vodstva na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u Bosni i Hercegovini, nego su se nastavile optužbe kao da pravorijeka o nevinosti i nije bilo.

Za hrvatski narod je važno da za sve nas u Hrvatskoj i među našim sunarodnjacima u svijetu utvrđimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom. Kao potpredsjednik Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta s pedesetak istaknutih intelektualaca posljednjih smo godina osudili smo veći broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskoga naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškoga suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba.

Umjesto zahvale Praljkove knjige proglašene šundom

Slobodan Praljak u svojim je knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je *'prestrašno'* što umjesto

zahvale Hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglašiti šundom odnosno što je Država Hrvatska prihvatile da Praljkovoj obitelji oduzmu imovinu i onemoguće njezin normalan život. Dakle, hrvatski patriotizam pokazuje se na djelu, kad se radi o *Haaškom sudu* mnogo je lažnih patriota i domoljuba, a mnogo izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dopustili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruozne optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zaslužuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost, a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u Staroj Grčkoj.

U članku *Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat* objavljenu u knjizi *Ante Gotovina* u izdanju UBIUDR-a *Podravke*, između ostalog sam napisao:

„Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatile nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krvotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora, a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatska dozvolila da se nevini ljudi proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatile nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaca suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Janko Bobetko, upokojeni general Hrvatske vojske, koji je bio uvjeren u svoju nevinost, postupio je kao i Sokrat, odbivši nadležnost Haaškog suda rekavši: „Živ ne idem u Haag.“ Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatali ići dokazivati nevinost u Haag, prije

nego što su pušteni, odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kazne sudci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad bi utvrdili da su tužitelji i sudci osudili nevina čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili i njegove tužitelje i sudce. Šteta što je danas međunarodna pravda znatno ispod starogrčke. Kad bi danas vrijedila atenska pravda, Carla del Ponte bila bi već odavno u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatali lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost, kao i u slučaju Sokratovu, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinih u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carlabel Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca.

Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskoga naroda, a posebno od hrvatskih institucija i hrvatske vlasti, da istakne kandidaturu Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati absurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering, odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskoga naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu.

*

Duboko smo uvjereni da će vaš prijedlog o dodjeli Nobelove nagrade za mir generalu Slobodanu Praljku pomoći ostvarenju našeg zahtjeva iz Pisma VS UN-a:

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobođite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim protjerivanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni, sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Vlado Košić, biskup
Prof. dr. sc . Valentin Pozaić, biskup
Akademik Dubravko Jelčić

PRILOZI:

HRVATSKE ZAPRJEKE

*Slobodanu Praljku, hrvatskom generalu i
haaškom uzniku*

riječi o miru među ljudima tvoje su starče
koje si u *lisistrati* aristofanovoj
izgovarao glasno među pobunjenim ženama
pamtim tvoje nastupe
u kazalištu eksperimentalnom studentskom
a sada sjećajući se tebe pomislim na
zaprjeke od zalutala metka
mina granata
straha odbijena naguranim ormarom
s knjigama
debelih izdanja i slova masnih
enciklopedija antologija rječnika

gramatika pravopisnih priručnika
knjiga do knjige
zakriljen pogled na sunčanoj strani
moj narod stjeran je u podrumu mračne i
vlažne
prikujuje kako druge nadmašiti ljudskošću
knjige mu u ogrlicu nanizane
jačaju snagu odlučnost
barem će ublažiti prostrije metku zalatalu
podmuklu šrapnelu
krhotini što u smrt šalje

knjige ne priječe mostove ceste
zračne luke putove dobročinstva
ne priječe ljudskom rodu
da govori da diše
da majčino mljekko siše
da istinu svijetu piše

*Bog je na našoj strani
Hrvatska istinom zbori
Hrvat se knjigama brani*

Miljenko Buljac (2017) *Da nebo na nas ne padne i nebesa nestanu*, zbirka pjesama.
Split: Naklada Bošković, str. 61.

Potpis dajem

Potpis dajem, razum traži
Od svakoga ljudskog stvora
Da potpisom pravdu snaži
Što pobijedit zločin mora.

Potpis dajem svijesti pune
Da u Hagu Praljak brani
Vrh vrhova ljudske krune
Div što svijet nadom hrani.

Div što svijetu nadu daje
Za slobodu borbom čistom
I djelima koja sjaje
Braniteljskom čašću istom.

Vicko Goluža

**JE LI TRIBUNAL UTVRDIO DA JE FRANJO
TUĐMAN ODGOVORAN ZA ETNIČKO
ČIŠĆENJE U BOSNI I HERCEGOVINI?
(*National Security and the Future*, Svezak 18, br.
3, 2017.)**

LUKA MIŠETIĆ

„Kažu da je sunčeva svjetlost najbolje dezinfekcijsko sredstvo a električna rasvjeta najučinkovitiji policajac.“

Louis D. Brandeis, sudac Vrhovnog suda SAD-a, iz njegove knjige, Tuđi novac i kako ga bankari koriste (1914.).

Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju („MKSJ“) donio je 29. studenog 2017. godine svoju zadnju presudu u predmetu Tužitelj protiv Jadranka Prlića i dr. Završetak rada MKSJ-a bio je šokantan iz više razloga, naročito zbog samoubojstva jednog od optuženih u tom predmetu, Slobodana Praljka, koji je samoubojstvo počinio u sudnici tijekom izricanja presude. Šokantno je i ono što se presudom sugerira da je hrvatsko vodstvo – uključujući konkretno hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana, sudjelovalo u udruženom zločinačkom pothvatu („UZP“) u Bosni i Hercegovini. I doista, tužitelj MKSJ-a, Serge Brammertz, nakon izricanja presude konstatirao je da je „*Žalbeno vijeće potvrđilo zaključke Raspravnog vijeća da su ključni članovi tadašnjeg čelnštva Hrvatske, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, ministra obrane Gojka Šuška i Janka Bobetka, visokog generala Hrvatske vojske, dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarivanju tog cilja.*“^[1]

Kao što kasnije objašnjavam, Brammertzov zaključak dovodi u zabludu. Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće MKSJ-a nije utvrdilo

nikakve dokaze u potporu Brammertzovih zaključaka protiv Tuđmana. Tužiteljstvo je u predmetu Gotovina koristilo odredene dvosmislene izjave iz sada već poznatih Brijunskih transkriptata kao i javne izjave predsjednika Tuđmana iz njegovih govora i drugih nastupa ne bi li dokazao da je Tuđman imao kaznenu namjeru etničkog čišćenja Srba tijekom Operacije Oluja. U predmetu Prlić ne postoje nikakvi Brijunski transkripti. Žalbeno vijeće nije navelo niti jednu Tuđmanovu izjavu koja bi se makar teoretski mogla smatrati dvosmislenom i ukazivati na namjeru „etničkog čišćenja bosanskih Muslimana.“ Isto vrijedi i za ministra Šuška i generala Bobetka. Stoga je zabrinjavajuće što je Brammertz izdao priopćenje za tisak u kojem kao članovima UZP-a imenuje pojedince koji nisu bili strane u postupku, koji nisu imali priliku braniti se ili da ih drugi brane, i koje MKSJ i dalje smatra nevinima.^[2]

Jednako je zabrinjavajuće što MKSJ zatvara svoja vrata bez da je ikad utvrdio da je čelništvo Srbije bilo uključeno u UZP u Bosni i Hercegovini. Samo tjedan dana prije presude Žalbenog vijeća u predmetu Prlić, Raspravno vijeće utvrdilo je u slučaju Ratka Mladića da „*Dokazi koji su predočeni Raspravnom vijeću ne pokazuju da su Slobodan Milošević, Jovica Stanišić, Franjo Simatović, Željko Ražnatović, ili Vojislav Šešelj sudjelovali u ostvarenju*“ bosansko-srpskog UZP-a u Bosni i Hercegovini.^[3] Rezultat toga je neuvjerljivo povjesno nasljeđe koje ostaje nakon MKSJ-a: čelništvo Republike Hrvatske sudjelovalo je u zločinima u Bosni i Hercegovini, ali čelništvo Srbije nije. Nema tih objektivnih pravnih kriterija prema kojima je MKSJ mogao smatrati da dokazi nisu dovoljni za utvrđivanje uloge Srbije u zločinima u Bosni i Hercegovini ali da jesu dovoljni za utvrđivanje uloge Hrvatske u istima. Implikacije protiv Tuđmana očekivano su dolile ulje na vatru i pogoršale već ionako napete odnose između Srba, Hrvata i bosanskih Muslimana. Svi oni koji su pratili rad MKSJ-a znaju da visoko-profile presude gotovo uvijek rezultiraju optužbama da je Tribunal ispolitiziran. Kad se osudi netko sa srpske strane, Srbi tvrde da je Tribunal zapravo NATO-ov sud čiji je cilj nepravedna difamacija srpske nacije. Kad se osude pripadnici drugih nacionalnosti, to je zbog toga što Tribunal ima politički cilj unošenja ravnoteže u etnički sastav svojih osuđenika ne bi li se izbjegle optužbe o protu-srpskoj pristranosti. Isto tako, koliko god se one željele praviti da su bolje od „balkanski

nacionalista“ na koje gledaju svisoka, razne nevladine organizacije, „organizacije za zaštitu ljudskih prava“ i njihovi saveznici u medijima (uključujući saveznike u medijima u samoj zgradi MKSJ-a) tvrde da su neke od istaknutijih oslobađajućih presuda MKSJ-a (Gotovina, Perišić) bile rezultat političkog uplitanja zapadnjačkih sila. Sve te skupine imaju nešto zajedničko: vrlo malo njih upoznato je sa konkretnim zaključcima MKSJ-a u pojedinačnim predmetima, ako i jedna uopće i jest, a još ih je manje zapravo razmotrilo dokaze ne bi li došli do vlastitih zaključaka o legitimnosti presuda MKSJ-a. Obzirom na količinu pažnje koja se pridaje presudi Žalbenog vijeća u predmetu Prlić i implikacijama te presude za nasljeđe predsjednika Tuđmana, ova objava pokušaj je da se objasni pojam udruženog zločinačkog pothvata neupućenim promatračima i da se pokaže da Žalbeno vijeće u predmetu Prlić nije utvrdilo postojanje bilo kakvih dokaza u potporu Brammertzovih tvrdnji da su hrvatski dužnosnici „dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarenju tog cilja.“ Ne postoji pravilo koje kaže da se presude MKSJ-a ne mogu preispitivati. Za razliku od toga, svih šestero optuženih u predmetu Prlić imalo je temeljno pravo na javno suđenje. Imali su pravo na pismeno obrazloženje u kojem se objašnjava na čemu se temelje njihove osuđujuće presude. Svrha tih prava jest da se osobi osigura da se postupak ne odvija na koruptivan ili nepravedan način, te da se osigura razumno i pravedno javno suđenje.

I. Što je udruženi zločinački pothvat?

Da bi mogli razumjeti zaključke Tribunal-a o Tuđmanovom navodnom sudjelovanju u UZP-u, potrebno je najprije razumijeti što tužiteljstvo mora dokazati da bi se utvrdila nečija odgovornost za sudjelovanje u UZP-u. Za utvrđivanje UZP-a tužiteljstvo mora dokazati postojanje sljedećih elemenata:

1. **Množina osoba.** Udruženi zločinački pothvat postoji onda kada više osoba sudjeluje u ostvarenju zajedničkog zločinackog cilja.
2. **Zajednički zločinački cilj („mens rea“).** Udruženi zločinački pothvat postoji ako postoji zajednički cilj koji predstavlja ili uključuje počinjenje **kaznenog djela predviđenog Statutom**. Traženi *mens rea* (tj. nečija namjera) jest da su sudionici UZP-a, uključujući i optuženu osobu, imali zajedničku namjeru

izvršenja kaznenog(ih) **djela predviđenih Statutom** koja su dio cilja koji treba ostvariti.

3. Sudjelovanje optužene osobe u provođenju cilja („actus reus). To obilježje ostvareno je kad je optužena osoba počinila kazneno djelo koje je dio zajedničkog cilja (i predviđeno Statutom) (u pravnom rječniku poznato kao „actus reus“). Alternativno, i bez počinjenja namjeravanog kaznenog djela u svojstvu glavnog počinitelja, postupci optuženika mogu ostvariti to obilježje ako uključuju pribavljanje ili pružanje pomoći u izvršenju kaznenog djela koje je dio zajedničkog cilja. Doprinos optuženika UZP-u ne mora, u pravnom smislu, biti nužan odnosno bitan, ali mora barem biti **značajan doprinos kaznenim djelima** za koja je optuženiku utvrđena odgovornost.^[4]

Ukratko, da bi tužiteljstvo dokazalo da su Tuđman, Šušak, i Bobetko bili članovi UZP-a, moralo je dokazati da su (1) djelovali zajedno ili s većim brojem ljudi, (2) s namjerom počinjenja kaznenog djela predviđenog Statutom MKSJ-a (kaznena djela koja se eufemistički nazivaju „etničko čišćenje“), te da su (3) zapravo i počinili kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a ili pomogli drugima u počinjenju takvog kaznenog djela. Svi ti elementi moraju biti prisutni da bi tužiteljstvo moglo dokazati sudjelovanje hrvatskih dužnosnika u UZP-u.

Nažalost, pri razmatranju navodnog postojanja UZP-a u *predmetu Prlić*, Tribunal je uveo novi pojam: tzv. „*Krajnji cilj UZP-a*“. Nisam mogao naći niti jedan drugi predmet MKSJ-a u kojem se spominje „*Krajnji cilj*“ UZP-a. Umjesto toga, nadležnost MKSJ-a za UZP dosad je uvijek bila usmjerena na utvrđivanje gore navedene točke 2, odnosno „zajedničkog zločinačkog cilja“ (skraćeno „ZZC“). Zabune u javnosti rezultat su MKSJ-ovog uvođenja ovog novog pojma „*Krajnji cilj*“ pri čemu su mnogi pretpostavili da je dokaz o Tuđmanovoj navodnoj želji da podijeli Bosnu („*Krajnji cilj*“) dovoljan za utvrđivanje njegovog sudjelovanja u UZP-u. To nije tako.

Činjenica da je MKSJ u predmetu *Prlić* istaknuo razliku između „*Krajnjeg cilja*“ i „zajedničkog zločinačkog cilja“ vrlo je važna. Za dokazivanje „zajedničkog zločinačkog cilja“ bilo je potrebno dokazati da su Tuđman, Šušak i Bobetko namjeravali počiniti etničko čišćenje. Za dokazivanje činjenice da su Tuđman, Šušak i

Bobetko dijelili „Krajnji cilj“ UZP-a nije bilo potrebno dokazati da su namjeravali počiniti etničko čišćenje. Štoviše, nije bilo potrebno dokazati da su namjeravali počiniti bilo kakvo kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a. Kao rezultat toga, i Raspravno i Žalbeno vijeće utrošilo je strahovito puno vremena na razmatranje dokaza o Tuđmanovom „Krajnjem cilju“, odnosno njegovo navodnoj želji da podijeli Bosnu i Hercegovinu (što nije kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a te stoga nije dovoljno za utvrđivanje njegovog sudjelovanja u UZP-u), ali su zato utrošili jako malo vremena na razmatranje dokaza o Tuđmanovoj navodnoj namjeri da sudjeluje u zajedničkom zločinačkom cilju, odnosno njegovo navodnoj namjeri počinjenja etničkog čišćenja stanovništva bosanskih Muslimana.

Sljedeća analogija pokazuje o čemu se ovdje radi. Recimo da skupina od deset ljudi živi u kući na malom zemljištu. Oni odluče da trebaju proširiti svoje zemljište i željni bi pribaviti dio zemlje od svog susjeda (tzv. „Krajnji cilj“). U ovom trenutku, Krajnji cilj može se ostvariti zakonito ili nezakonito. Sad pretpostavimo da sedam od tih deset ljudi („*množina osoba*“) otide na susjedovu zemlju s namjerom da ga nasilno istjera sa zemljišta da bi ga pribavili za sebe („zajednički zločinački cilj“, ili „*mens rea*“), te zapravo i počine nasilje da bi istjerali susjeda („*actus reus*“). Tužiteljstvo bi u takvom scenariju moglo dokazati da je sedam od tih deset ljudi koji su dijelili „Krajnji cilj“ bilo uključeno u UZP.

Ali što s preostalih troje ljudi koji su dijelili Krajnji cilj ali nisu otisli na susjedovo zemljište? Tužiteljstvo bi moralo dokazati, van svake razumne sumnje, da su (1) se udružili sa ostalom sedmoricom („*množina osoba*“), (2) da su namjeravali nasilno istjerati susjede sa zemljišta kako bi ga pribavili za sebe te da su stoga dijelili zajednički zločinački cilj, te (3) da su sudjelovali u počinjenju nasilja bilo izravno ili pružanjem pomoći onima koji su činili ta nasilna djela („*actus reus*“).

Tuđman, Šušak i Bobetko su u predmetu Prlić poput ovih troje u gore spomenutoj analogiji koji su ostali kod kuće. Ako je Tužiteljstvo htjelo dokazati da su Tuđman, Šušak i Bobetko „*dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarenju tog cilja*“ tada je trebalo napraviti daleko više nego dokazati da je Tuđman namjeravao podijeliti Bosnu („*Krajnji cilj*“, tj. pribaviti

susjedovo zemljište). Trebalo je van svake razumne sumnje dokazati da su namjeravali pribaviti susjedovo zemljište provodenjem etničkog čišćenja te da su doista počinili etničko čišćenje ili pomogli drugima u počinjenju istoga.

Niže slijedi razmatranje procjene Žalbenog vijeća da li je Tužiteljstvo dokazalo svako od tih obilježja u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka. Želim naglasiti da je ova objava razmatranje zaključaka MKSJ-a samo u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka. Ovo nije procjena zaključaka Tribunala vezano za šestoricu optuženih u tom predmetu, za što bi mi trebalo daleko više vremena. Za potrebe analize u ovoj objavi početi ćemo od zaključka Tribunalala da je van svake razumne sumnje dokazalo da su šestorica optuženika u ovom predmetu tvorila „množinu osoba“ s ciljem počinjenja kaznenih djela u sklopu UZP-a. Stoga je pitanje za Tribunal bilo da li su se Tuđman, Šušak i Bobetko pridružili toj navodnoj množini osoba na način da su (1) dijelili zajednički zločinački cilj („*mens rea*“) etničkog čišćenja bosanskih Muslimana, te da su (2) počinili djela etničkog čišćenja ili pomogli drugima u počinjenju djela etničkog čišćenja („*actus reus*“).

II. Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće nije utvrdilo postojanje bilo kakvih dokaza da su Tuđman, Šušak i Bobetko dijelili zajednički zločinački cilj počinjenja etničkog čišćenja

Žalbeno vijeće u svojoj presudi navodi da je „*Krajnji cilj*“ UZP-a bio „*stvaranje hrvatskog entiteta kojim bi se, barem dijelom, obnovile granice Banovine, čime bi se omogućilo ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda; te (2) da se takav entitet trebao ili pripojiti Hrvatskoj izravno ili postati nezavisna država unutar BiH s bliskim vezama s Hrvatskom*“.^[5] Žalbeno vijeće zatim posvećuje 62 stranice svoje presude potvrđivanju da je Tuđman imao tu namjeru. Ali takav „*Krajnji cilj*“ nije kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a te stoga ne može biti osnova za utvrđenje da je Tuđman bio sudionik UZP-a. Jedino što je Tribunal utvrdio jest da je Tuđman namjeravao pribaviti za sebe susjedovo zemljište. Za utvrđivanje Tuđmanove odgovornosti kao člana UZP-a bilo je potrebno dokazati da je Tuđman namjeravao ostvariti svoje političke ciljeve etničkim čišćenjem (tj. zajednički zločinački cilj). Žalbeno vijeće naglašava tu razliku.^[6] Čak i da je Tuđman imao navodan cilj ujedinjenja Herceg-

Bosne s Hrvatskom, to ne znači nužno da je to mogao ostvariti jedino etničkim čišćenjem.^[7]

Žalbeno vijeće potvrdilo je zaključak Raspravnog vijeća da Zajednički zločinački cilj potreban za utvrđivanje odgovornosti za UZP nije bila navodna želja za podjelu Bosne, već želja za „*dominacijom Hrvata u Hrvatskoj Republici Herceg-Bosni putem etničkog čišćenja muslimanskog stanovništva.*“^[8] Prema Žalbenom vijeću, Raspravno vijeće utvrdilo je da je taj zajednički zločinački cilj „*počeo postojati tek sredinom siječnja 1993. godine, zbog nedostatka dokaza kojima bi se utvrdilo njegovo postojanje prije tog vremena.*“^[9] Vijeće je stoga zaključilo da je Udruženi zločinački pothvat počeo postojati sredinom siječnja 1993. obzirom da Zajednički zločinački cilj nije postojao prije tog vremena.^[10] Također je utvrdilo da je UZP iz sredine siječnja 1993. stvoren s ciljem provođenja prethodnog Krajnjeg cilja koji je formiran ranije.^[11]

Da li je Tuđman stoga dijelio Zajednički zločinački cilj etničkog čišćenja muslimanskog stanovništva? Dok Žalbeno vijeće posvećuje 62 stranice razmatranju Tuđmanove želje da podijeli Bosnu, daleko je premalo prostora dodijelilo bilo kakvoj analizi daleko važnijeg pitanja Tuđmanove namjere da počini etničko čišćenje. Što su „Brijunski transkripti“ ovog predmeta? Žalbeno vijeće ne navodi ništa takvo.

Žalbeno vijeće prvo objašnjava kako je Raspravno vijeće „*zaključilo da su već u prosincu 1991. članovi rukovodstva Hrvatske zajednice Herceg-Bosne, među kojima i Boban, i čelnici Hrvatske, među kojima i Franjo Tuđman, ocijenili da je za ostvarivanje krajnjeg cilja UZP-a neophodno promijeniti nacionalni sastav stanovništva na teritorijima za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj zajednici Herceg-Bosni.*“^[12] Međutim, ovakav zaključak Raspravnog vijeća temelji se na njegovom tumačenju Dokaznog predmeta P00089 (Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika RH od 27. prosinca 1991. godine) te Dokaznog predmeta P00021 (knjige bosanskog Hrvata Ante Valente).^[13] Žalbeno vijeće razmotrilo je Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika i zaključilo, „*Relevantni dijelovi Transkripta zapisnika sa sastanka Predsjednika promatrani u cijelosti ne odražavaju jasan konsenzus o političkom cilju koji bi kao svoju logičnu posljedicu imao etničko čišćenje.*“^[14] Što se tiče knjige g. Valente, Žalbeno vijeće zaključilo je da iako se u knjizi poziva na

premještanje Muslimana u središnju Bosnu, „njegova knjiga ne podupire širu pretpostavku da su članovi UZP-a dijelili to uvjerenje u prosincu 1991.“^[15]

Prema tome, dokaz na koji se Raspravno vijeće oslanjalo u svojoj presudi prema Žalbenom vijeću ne podupire zaključak da je Tuđman, ili bilo tko drugi, namjeravao počiniti etničko čišćenje počevši od prosinca 1991. godine.

Unatoč tomu, Žalbeno vijeće pokušava rehabilitirati zaključak Raspravnog vijeća o Tuđmanovoj namjeri etničkog čišćenja tvrdnjom da je Raspravno vijeće donijelo „zaključke u drugim točkama“ svoje presude koji podupiru takav zaključak:

Raspravno vijeće donijelo je brojne zaključke u drugim točkama koji pokazuju da je čelništvo HZ(R) HB-a zajedno s Tuđmanom usvojilo namjeru da promijeni nacionalni sastav stanovništva na teritorijima za koje se tvrdilo da pripadaju HZ(R) HB-u – dakle, da etnički očisti teritorij koji se smatrao hrvatskim od Muslimana – prije početka postojanja UZP-a sredinom siječnja 1993. godine. Petković te zaključke nije osporavao u ovoj pod-osnovi žalbe. Bilo kako bilo, Žalbeno vijeće napominje kako je Raspravno vijeće izričito utvrdilo da je ZZC nastao tek sredinom siječnja 1993. zbog nedostatka dokaza u potporu zaključka da je isti postojao prije tog vremena. Žalbeno vijeće stoga je konstatiralo da Petković nije uspio pokazati da bi **nejasnoće u dokaznoj osnovi koju je iznijelo Raspravno vijeće** mogle imati ikakvog utjecaja na njegovu osuđujuću presudu.^[16]

Međutim, Žalbeno vijeće nije navelo nikakve konkretne „zaključke u drugim točkama“ presude Raspravnog vijeća gdje je Raspravno vijeće pokazalo kaznenu namjeru Tuđmana, Šuška i Bobetka. Kao „zaključke u drugim točkama“ gdje je Raspravno vijeće pokazalo Tuđmanovu kaznenu namjeru Žalbeno vijeće navodi točke 9-24, 44 i 1232 presude Raspravnog vijeća.^[17] Međutim, u tim se točkama presude Raspravnog vijeća ne navode nikakve dokazi Tuđmanove namjere da počini etničko čišćenje:

- U točkama 9-24 presude Raspravno vijeće razmatra Tuđmanovu želju da podijeli Bosnu („Krajnji cilj“) a ne njegovu navodnu želju počinjenja etničkog čišćenja („zajednički zločinački cilj“).

· Točka 44 presude Raspravnog vijeća ne sadrži nikakav dokaz da su hrvatski dužnosnici namjeravali počiniti etničko čišćenje. Umjesto toga, kaže sljedeće:

„Dokazi pokazuju da su, od sredine siječnja 1993., rukovodioci HVO-a i neki hrvatski rukovodioci imali plan da konsolidiraju kontrolu HVO-a nad provincijama 3, 8 i 10, koje su prema Vance-Owenovom planu trebale pripasti bosanskim Hrvatima, te, **prema njegovom tumačenju rukovodstva HVO-a**, da eliminiraju svaki otpor Muslimana u tim provincijama i izvrše „etničko čišćenje“ Muslimana kako bi one postale većinski ili gotovo isključivo hrvatske.“^[18]

Prema tome, Raspravno vijeće zaključilo je da su čelnici HVO-a bili ti koji su namjeravali počiniti etničko čišćenje bez ikakvog izričitog zaključka da su hrvatski čelnici dijelili tu istu namjeru. Nadalje, u toči 44 presude Raspravnog vijeća ne navodi se nikakav dokaz koji bi podupirao takav zaključak protiv hrvatskih dužnosnika.^[19]

· I na kraju, Tuđman, Šušak i Bobetko se uopće ne spominju u toči 1232 presude Raspravnog vijeća te stoga zaključci izneseni u toj točci ne mogu služiti kao potpora tvrdnji Žalbenog vijeća da je Raspravno vijeće iznijelo „zaključke u drugim točkama“ u potporu svog zaključka da su oni dijelili zajednički zločinački cilj počinjenja etničkog čišćenja.^[20]

Prema tome, zaključivši da se Raspravno vijeće pogrešno oslanjalo na Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika RH od 27. prosinca 1991. i na knjigu g. Valente kao dokaz Tuđmanove namjere počinjenja etničkog čišćenja, Žalbeno vijeće ne može nавести nikakve druge dokaze uvedene u zapisnik koji bi mogli poduprijeti takav zaključak. Isto se odnosi i na ministra Šuška i generala Bobetka. Ne postoje nikakvi „Brijunski transkripti“ ili sličan dokaz koji bi sugerirao da su hrvatski dužnosnici namjeravali etnički očistiti bosanske Muslimane. Bez dokaza o njihovoj kaznenoj namjeri za počinjenje etničkog čišćenja, predsjednik Tuđman, ministar Šušak i general Bobetko bili bi oslobođeni bilo kakvih optužbi da su sudjelovali u udruženom zločinačkom pothvatu.

III. Ni Raspravno vijeće niti Žalbeno vijeće nije utvrdilo da su Tuđman, Šušak i Bobetko sudjelovali u etničkom čišćenju (ne postoji Actus Reus)

Za treći element sudjelovanja u UZP-u potrebno je dokazati da je optuženik počinio kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a ili da je pomogao drugima u počinjenju takvog kaznenog djela („*actus reus*“ UZP-a). Nije dovoljno da *namjeravate* počiniti kazneno djelo. Morate zapravo *i napraviti nešto* da počinite kazneno djelo ili da pomognete drugima u istome. Koja su onda kaznena djela počinili Tuđman, Šušak i Bobetko u svrhu promicanja navodnog cilja etničkog čišćenja bosanskih Muslimana?

Raspravno vijeće nije iznijelo nikakve zaključke kojima bi pokazalo da su Tuđman, Šušak i Bobetko počinili takva kaznena djela. U izostanku takvih zaključaka, te se hrvatske dužnosnike ne bi moglo smatrati odgovornima za sudjelovanje u UZP-u. Tijekom žalbenog postupka u predmetu *Prlić*, Tužiteljstvo nije moglo ukazati ni na jedan takav zaključak u presudi Raspravnog vijeća. Shodno tomu, Tužiteljstvo je pokušalo popuniti tu rupu u obrazloženju Raspravnog vijeća o Tuđmanu, Šušku i Bobetu tvrdnjom da je Raspravno vijeće „*razumno zaključilo da je Tuđman bio član UZP-a*“^[21] unatoč tomu što nije donijelo nikakve konkretne zaključke da je Tuđman (ili Šušak, ili Bobetko) počinio ikakva kaznena djela etničkog čišćenja. Sa stajališta Tužiteljstva, dokazi uvedeni u spis podupiru zaključak da su hrvatski dužnosnici pomogli počinjenju etničkog čišćenja između ostalog opskrbljivanjem HVO-a oružjem.^[22] Iako je Žalbeno vijeće uzelo u obzir stajalište Tužiteljstva, ono u svojoj presudi nigdje ne navodi da se slaže s argumentima Tužiteljstva. Štoviše, dva suca Žalbenog vijeća u predmetu *Prlić* (Agius i Meron) također su bili suci u predmetu Momčila Perišića te su glasali za poništavanje osuđujuće presude Perišiću upravo iz razloga što snabdijevanje oružjem – bez dokaza o konkretnoj namjeri za počinjenje zločina – nije dovoljno za utvrđivanje kaznene odgovornosti.

Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće, stoga, nije ustanovilo da su predsjednik Tuđman, ministar Šušak i general Bobetko počinili (ili pomogli drugima da počine) bilo kakva kaznena djela te stoga ne bi niti mogli biti odgovorni za sudjelovanje u udruženom zločinačkom pothvatu. Žalbeno vijeće to je potvrdilo u svojoj ranijoj Odluci od 19. srpnja 2016: „**Raspravno vijeće nije donijelo nikakve konkretne zaključke vezano za sudjelovanje [Tuđmana, Šuška i Bobetka] u UZP-u te ih nije proglašilo krivima ni za kakvo kazneno djelo**“.^[23]

IV. Žalbeno vijeće nije razmatralo odgovornost hrvatskih dužnosnika

Nemogućnost Tribunalu da navede dokaze koji utvrđuju *mens rea* i *actus reus* potrebne za utvrđivanje odgovornosti za UZP u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka, pokazuje da ova tri hrvatska dužnosnika nisu bila odgovorna za kaznena djela etničkog čišćenja u Bosni i Hercegovini. Obzirom na velik interes javnosti za tvrdnju Tužiteljstva da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili članovi UZP-a, Žalbeno vijeće trebalo je konačno razriješiti to pitanje. Ono to nije učinilo.

Suočeno s izričitim zahtjevom žalitelja da razriješi pitanje sudjelovanja hrvatskih dužnosnika u UZP-u, Žalbeno vijeće presudilo je da žalitelji „*nisu pokazali kako bi ikakva navodna greška glede sudjelovanja Tuđmana, Šuška i Bobetka u UZP-u utjecala na zaključak da*“^[24] su žalitelji sudjelovali u UZP-u. Nadalje, „*Žalbeno vijeće podsjeća da nije potrebno, u pravnom smislu, da raspravno vijeće donosi zaseban zaključak o namjeri svakog pojedinog člana UZP-a,*“ a Raspravno vijeće „*nije bilo dužno razmatrati pojedinačna djela ili u detalje ispitati namjeru svakog pojedinog člana UZP-a koji nije optuženik u ovom predmetu.*“^[25] Posljedično tomu, Žalbeno vijeće odlučilo je da je pitanje odgovornosti Tuđmana, Šuška i Bobetka (ili izostanak njihove odgovornosti) za UZP irelevantno za žalbu šestorice optuženika te da ga Žalbeno vijeće stoga ne treba razmatrati.

Šteta je što je Žalbeno vijeće odlučilo ne riješiti ta važna pitanja. Žalbeno vijeće trebalo je ili naglasiti da hrvatski dužnosnici nisu bili stranka u ovom predmetu te ih se stoga nije moglo niti imenovati članovima UZP-a, ili je trebalo obrazložiti na čemu se temelji njihova odgovornost za UZP. Umjesto toga, Žalbeno vijeće odabralo je najgoru moguću opciju: odbilo je razmotriti to pitanje čime je tvrdnja da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili članovi UZP-a ostala takva kakva je iako Tribunal (prema riječima samog Žalbenog vijeća) nije donio „**nikakve konkretne zaključke vezano za sudjelovanje [Tuđmana, Šuška i Bobetka] u UZP-u**“, tj. Tribunal nije donio potrebne zaključke vezano za *mens rea* i *actus reus* da bi utvrdio njihovu odgovornost.

Odluka Žalbenog vijeća da ne razmotri to pitanje još je više zabrinjavajuća u svjetlu činjenice da je Žalbeno vijeće itekako

svjesno da niti jedan dužnosnik Republike Srbije nije od strane MKSJ-a proglašen sudionikom u brojnim bosansko-srpskim UZP-ovima za koje su Ratko Mladić i Radovan Karadžić (među mnogim drugima) osuđeni. Što su Tuđman, Šušak i Bobetko napravili u Bosni a Slobodan Milošević nije? Ako je utvrđivanje da je HVO imao namjeru osnovati Herceg-Bosnu bilo dovoljno za utvrđivanje Tuđmanove odgovornosti u sklopu UZP-a za zločine koje je HVO počinio protiv bosanskih Muslimana, zašto MKSJ nije mogao utvrditi da je Milošević bio član UZP-a zbog toga što je naoružavao bosanske Srbe s namjerom osnivanja Republike Srpske, znajući da su bosanski Srbi činili zločine?

MKSJ je imao nebrojeno mnogo prilika da utvrdi da je Milošević bio član UZP-a u Bosni. Tužiteljstvo ga je imenovalo članom UZP-a u optužnicama protiv Mladića, Karadžića, Momčila Krajišnika, i drugih. U svakom od tih predmeta Raspravno vijeće odbilo je utvrditi da je Milošević ili bilo koji drugi dužnosnik Republike Srbije bio član UZP-a. U predmetu Jovice Stanišića, koji je bio izričito optužen za sudjelovanje u UZP-u sa Slobodanom Miloševićem s ciljem počinjenja zločina u Hrvatskoj i Bosni, Raspravno vijeće uložilo je maksimalne napore da u svojoj presudi izbjegne razmatranje pitanja da li je čelnštvo Srbije (uključujući točno Miloševića) bilo uključeno u UZP.^[26] U predmetu Momčila Perišića, bivšeg srpskog generala koji je bio načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije, Tužiteljstvo ga je optužilo za suučesništvo u zločinima bosanskih Srba zbog opskrbljivanja bosanskih Srba oružjem iz Srbije. Međutim, Tužiteljstvo u optužnici nije optužilo Perišića (ili bilo kojeg drugog srpskog dužnosnika) da je bio član udruženog zločinačkog pothvata s bosanskim Srbima.

Pitanje dvostrukih mjerila MKSJ-a stoga je legitimno pitanje. Kakvi god su pravni standardi bili primjenjeni na Srbiju, isti su trebali biti primjenjeni i na Hrvatsku. Međutim, kao što je gore navedeno, MKSJ nije donio konkretnе zaključke da su hrvatski dužnosnici bili sudionici UZP-a. Nažalost, Žalbeno vijeće odlučilo je ne izreći jasno da dokazi ne pokazuju postojanje obilježja actus reus i mens rea potrebnih za utvrđivanje odgovornosti Tuđmana, Šuška i Bobetka za UZP. Rezultati propusta Žalbenog vijeća da to učini su očekivani: zaprepaštenost u Hrvatskoj, pogrešan osjećaj opravdanosti u Srbiji jer „mi nismo bili uključeni u zločine u Bosni

ali Hrvatska jest“, te kombinacija jednog i drugog u Bosni i Hercegovini.

Nažalost, dio nasljeđa MKSJ-a jest također i to da novinari, vlade, žrtve i javnost u cjelini rijetko čitaju presude MKSJ-a i dokaze na kojima se te presude temelje. Umjesto toga, dojmovi o presudama MKSJ-a nastaju u minutama ili satima nakon izricanja presuda, često na temelju sažetaka presuda ili priopćenja za tisak od strane Tužiteljstva. Ali, sve presude su javno dostupne. Većina dokaza u predmetima MKSJ-a javno je dostupna na internetskim stranicama MKSJ-a.

Javnost ima pravo – možda i dužnost – ispitati presude i dokaze. Pod sunčevim svjetлом presuda u predmetu *Prlić* pokazuje da ne postoje uvjerljivi dokazi da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili odgovorni za zločine počinjene u sklopu udruženog zločinačkog pothvata.

A Tribunal nije donio potrebne izričite zaključke da jesu.

---

* Uz suglasnost autora tekst je preuzet s njegovog bloga
http://miseticlaw.blogspot.hr/2017/12/osvjetljavanje-presuda-haskog-tribunala.html?_sm_au_=iVV77VJjL8nSMkZF.

§ Luka Misetic represents clients in state, federal and international litigation, including commercial, civil, white-collar criminal and international criminal cases. In business litigation, Mr. Misetic represents corporations and partnerships, as well as their directors, officers and partners in breach of contract and fiduciary duty claims, regulatory matters, trade secrets claims, fraud and negligence suits, and a variety of other claims. Mr. Misetic represented Croatian General Ante Gotovina before the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia in The Hague, The Netherlands.

[1] Izjava Tužiteljstva povodom presude u predmetu Tužitelj protiv Jadranka Prlića i dr., 29. studenog 2017., dostupno na sljedećoj adresi:

<http://www.icty.org/bcs/press/izjava-tu%C5%BEila%C5%A1tva-povodom-presude-u-predmetu-tu%C5%BEilac-protiv-jadranka-prli%C4%87a-i-drugih>

[2] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, Odluka po Zahjevu Republike Hrvatske za odobrenje za postupanje u svojstvu Amicus Curiae i podnošenje Amicus Curiae podneska, u točci 9 (19. srpnja 2016).

[3] Tužitelj protiv Ratka Mladića, Presuda Raspravnog vijeća, Svezak IV, str. 2090, fusnota 15357

[4] Tužitelj protiv Ante Gotovine, Presuda Raspravnog vijeća, Svezak II, točka 1953.

[5] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, Presuda Žalbenog vijeća, Svezak II, točka 592.

[6] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, Presuda Žalbenog vijeća, Svezak II, točka 836.

[7] Npr. prema Washingtonskom sporazumu iz 1994. Republika Hrvatska i Federacija Bosne i Hercegovine (što je uključivalo i muslimanski i hrvatski dio Bosne) pristali su na ulazak u konfederaciju. Nadalje, u predmetu *Perišićje MKSJ* zaključio da to što je Srbija dostavljala oružje bosanskim Srbima s ciljem promicanja političkih ciljeva bosanskih Srba ne znači da je sudjelovala u etničkom čišćenju

[8] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 828.

[9] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842.

[10] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842.

[11] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 783.

[12] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 783.

[13] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Raspravnog vijeća*, Svezak IV, točka 43.

[14] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 841.

[15] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 841.

[16] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842.

[17] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842., fusnota 2674.

[18] Naglasak dodan.

[19] U točci 783. svoje presude Žalbeno vijeće također navodi da je Raspravno vijeće iznijelo zaključak u točci 44. svoje presude da su „rukovodnici HVO-a i neki hrvatski rukovodnici imali plan da konsolidiraju kontrolu HVO-a nad provincijama 3, 8 i 10, i da 'etnički očiste' Muslimane kako bi one postale 'većinski ili gotovo isključivo hrvatske'.“ Međutim, kao što je gore spomenuto, u točci 44. presude Raspravnog vijeća ne spominje se nikakav takav zaključak u odnosu na namjeru „hrvatskih dužnosnika.“ Za razliku od toga, Raspravno vijeće zaključilo je da su rukovodnici HVO-a i „hrvatski dužnosnici“ htjeli uspostaviti kontrolu nad određenim provincijama, te da su rukovodnici HVO-a protumačili da je za ostvarenje tog cilja potrebno etničko čišćenje Muslimana.

[20] Žalbeno vijeće možda se namjeravalo referirati na točku 1231 presude Raspravnog vijeća (u kojoj se doista i spominju Tuđman, Šušak i Bobetko) pa su pogrešno naveli točku 1232. Međutim, čak i da je tako, čitanje točke 1231 pokazuje da Raspravno vijeće nije navelo nikakve dokaze u potporu zaključka da su Tuđman, Šušak ili Bobetko *namjeravali etnički očistiti bosanske Muslimane*

[21] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Transkript sa suđenja*(21. ožujka 2017.), str. 350, redovi 23-24.

[22] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 1750, fusnota 5775.

[23] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Odluka po Zahtjevu Republike Hrvatske za odobrenje za postupanje u svojstvu Amicus Curiae i podnošenje Amicus Curiae podneska*, u točci 9 (19. srpnja 2016).

[24] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 1911.

[25] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 1751.

[26] Tužitelj protiv Jovice Stanišića, *Presuda Žalbenog vijeća*, na stranicama 11-42.

ISTI ODNOS I PREMA NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“

MILANOVIĆ I NAGRAĐENI FILM O „OLUJI“

Posebno draga čestitka povodom tiskanja moje stote knjige stigla je od suautora dr. sc. Miroslava Medimorcea:

Čestitke na prvoj stotini knjiga. Poznavajući twoju energiju nadam se još mnogima. ... Ne znam jesи li video da je film kojem sam bio scenarist i producent - Operation Storm - dobila Srebrnu nagradu na Worldfest Houston. Puno zdravlja tvojima i tebi, "Ostani doma" i piši. Meni uskoro u AGM izlazi povjesna knjiga o Hrvatima u Tridesetgodišnjem ratu.

Zauzet oko objavljivanja naše knjige o generalu Praljku nisam registrirao veliki uspjeh dragog prijatelja i suautora.

Da, to je objavio portal HKV-a, 28. travnja 2020.

Veliki inozemni uspjeh filma o operaciji "Oluja"

Srebrna Remi nagrada filmu "Operation Storm"

Dokumentarni film "Operation Storm" po scenariju dr. Dorothy McClellan i dr. Miroslava Međimorca, u režiji hrvatskog redatelja Nikole Kneza, koji već godinama stvara dokumentarne filmove u SAD-u i redovno osvaja nagrade za svoje filmove na Svjetskom festivalu dokumentarnog i animiranog filma u Houstonu (među ostalima i za dokumentarni film Sunčica po knjizi Marije Slišković i scenariju Miroslava Međimorca te Bleiburg, Titova dozvola za genocid) osvojio je na 53. WorldFest-Houston Srebrenu Remi nagradu u konkurenciji od više od 4500 filmova u svim kategorijama. - We are delighted to inform you that your entry "OPERATION STORM" has been selected to win a Silver Remi Award! (...) There were more than 4,500 total category entries for 2020...

Dokumentarni film Operation Storm na engleskom jeziku prikazan je već u niz mjesaca u SAD-u i Kanadi (New York i Vancouver). Redatelj Nikola Knez kaže o tom iskustvu:

- Film sam prikazao u Američkom Kongresu pa je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi.

Dobilo ga je oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu. Prikazan je na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata. Bilo je preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku.

Osobno sam ga pokazao na 11 campusa diljem Amerike koji pripadaju Texas A&M University. Sjajan interes studenata čijim sam poznavanjem Oluje fakat bio ugodno iznenaden. Film je poslan na preko 200 fakulteta i to profesorima koji izučavaju povijest kao i military doctrine. Uči će uskoro i u US vojni muzej te čekam notifikaciju American Library.

Pripremljena je i inačica filma na hrvatskom jeziku, no njen se završetak oduljio zbog nedostatka novčanih sredstava. Možda će ova nagrada pomoći da se ona prikupe.

(hk)

<https://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/34102-veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja.html>

O kojem filmu se radi shvatio sam tek kada sam pročitao:

This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.

(Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.)

<http://www.hfi.mobi/home.html>

Radni naslov filma je bio „Oluja je spasila Bihać“. Pitao sam Među je li to taj film. Naime, g. Knez mi je poslije mojih akcija za oslobođanje hrvatskih generala u Haagu ponudio da napišem scenarijo za taj film. Ja sam znao da će to mnogo mnogo bolje napraviti Međa, pa je došlo do njihove suradnje. Međa mi je i potvrdio da se radi o tom filmu:

Pripremljena je i inačica filma na hrvatskom jeziku, no njen se završetak oduljio zbog nedostatka novčanih sredstava. Možda će ova nagrada pomoći da se ona prikupe.

(hkv)

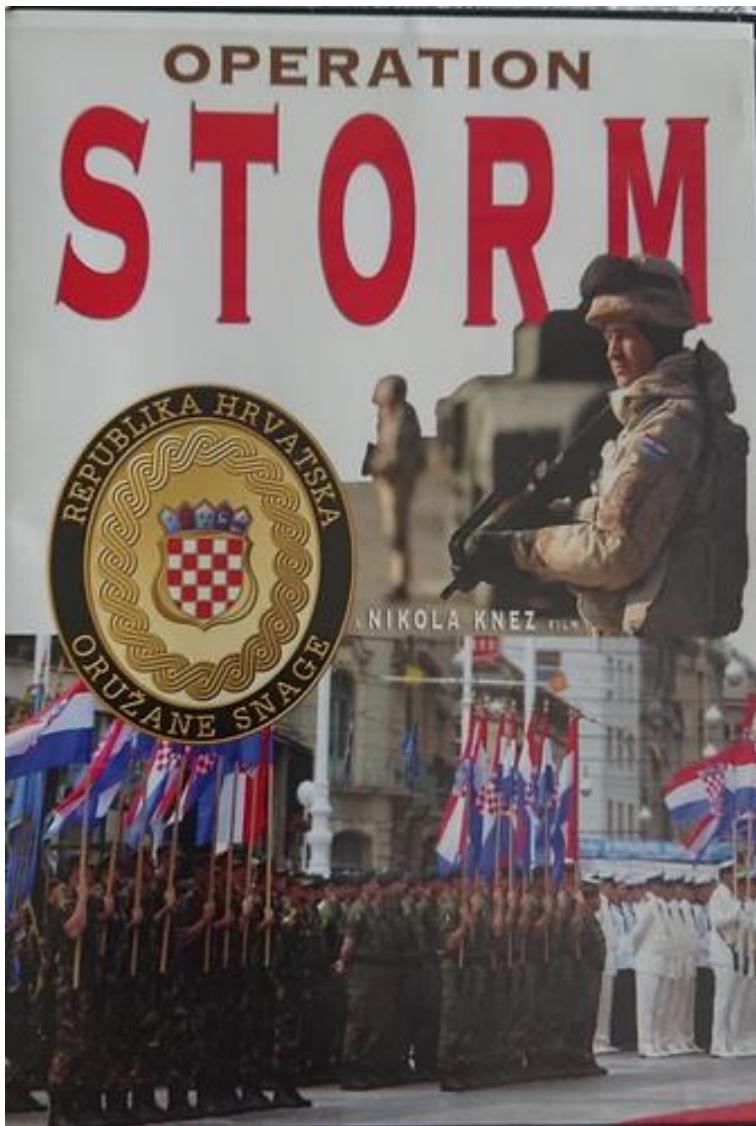
<https://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/34102-veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja.html>

O kojem filmu se radi shvatio sam tek kada sam pročitao:

This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.

(Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.)

<http://www.hfi.mobi/home.html>

OPERATION STORM

Operation Storm was the single-most decisive battle of the Croatian War for Independence. Launched by the Republic of Croatia in August 1995, it was the largest European land battle since the Second World War. The success of this remarkable military action by Croatia came after four years of brutal fighting. Outnumbered, outgunned, but not outmaneuvered, this tiny new democracy prevailed in a David versus Goliath battle, a moral as well as military victory by an exceptional people. Storm ended the massive humanitarian disaster and genocide committed by the Serbian Army and Chetnik terrorists. It led to the liberation of one third of Croatian territory seized by the enemy, and it made possible the Dayton Agreement that brought peace to the region. This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.

DIRECTOR
NIKOLA KNEZ

SCREENPLAY
Dr. sc. MIROSLAV MEDIMOREC
Dr. DOROTHY MCCLELLAN

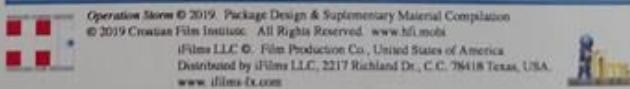
PRODUCERS
NIKOLA KNEZ
Dr. DOROTHY MCCLELLAN
DAMIR RADOŠ
Dr. sc. MIROSLAV MEDIMOREC

ASSISTANT DIRECTOR DOUGLAS JAMES DREIKE MUSIC JACK WALDENMAYER, RAPHAEL DE GIORGIO, PONDS CINEMATOGRAPHY LESLIE D. CASSIDY, GEORGE C. CLOWER, CLAIRE C. FLETCHER, THOMAS S. GENTRY, DR. JOHN HAMMERICK, LEE R. JORDAN, JAMES P. MAILHES, KEVIN M. MARAIST Esq., RICK MARCANTONIO, RANDALL H. PIERCE, JAKOV BIENFELD, MARIO BUJANOVIC, DR. ROMAN JURIC, GEN. KRÉSÍMR ČOSÍČ, DR. ĐINKO ČUTURA, GEN. ATIF DUDAKOVIC, PETER W. GALIBRATH, EMZAD GLAŠEVIĆ, MATE KOVACHEVIĆ, DR. SLOBODAN LANG, DR. IVAN LUČIĆ, DR. DAVOR MARIJAN, ANTE MARIJANOVIĆ, MARIJAN MIHIĆ, DR. ANTE NAZOR, AKADEMİK ĐOSIP PEĆARIĆ, GEN. RAJKO RAKIĆ, VIŠNJA STAREŠINA, DR. MIROSLAV TUDMAN, DR. EDWARD S. YAMBRUSIC, MIOMIR ŽUŽUL, DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY KRISTIAN MATIAS KNEZ, EDITOR PATRICK CASSIDY, PRODUCTION DESIGNER TILWALD MILLER, THORNBED SCULLY, VISUAL EFFECTS JOHN WINLEY, MONITORING MANAGER DAVID KNEZ, USA TRANSLATION/ADAPTATION LARRY WINFRID.

SPECIAL THANKS
HRVATSKO MEMORIJALNO-DOKUMENTACIJSKI CENTAR DOMOVINSKOG RATA
(nositelj Dr. sc. ANTE NAZOR)
PETER W. GALIBRATH, UNITED STATES AMBASSADOR TO CROATIA, 1993-1995
MINISTARSTVO HRVATSKIH BRANITELJA
TEXAS A&M UNIVERSITY, CORPUS CHRISTI
THE ARMY & NAVY CLUB WASHINGTON D.C., (JOHN L. WARACK, chief operating officer)
DR. EDWARD & MRS. NATALIE YAMBRUSIC
STEVE RUKAVINA

ISBN-13: 978-0-9793254-2-7

LANGUAGE	AUDIO	RUN TIME	ASPECT RATIO	PRODUCTION
ENGLISH	5.1 / 48kHz	57 min.	HDV	2010

Radni naslov filma je bio „Oluja je spasila Bihać“. Pitao sam Među je li to taj film. Naime, g. Knez mi je poslje mojih akcija za oslobođanje hrvatskih generala u Haagu ponudio da napišem scenarijo za taj film. Ja sam znao da će to mnogo mnogo bolje

napraviti Međa, pa je došlo do njihove suradnje. Međa mi je i potvrdio da se radi o tom filmu:

Cijeli se projekt oduljio, odgovor bi trebalo potražiti "preko bare"-novac, drugi Knezovi filmovi. I sad je u pitanju Hrvatska verzija jer nema para. Iseljenici ne pokazuju zanimanje i to je to. Da, čestitke idu i Tebi.

Ali gdje je tu Milanović?

O tome je govorio biskup dr. Vlado Košić – na moje veliko iznenadenje – kada je predstavljao jednu knjigu prof. dr. Zdravka Tomca, a ponovno na otvaranju međunarodne konferencije povodom mog 70-og rođendana. Navest će u dio govora našeg biskupa s konferencije:

Također na predstavljanju knjige Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat“ rekao sam sljedeće:

Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjerno veća i brojnja zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se svida akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže.“

I da zaključim što sam rekao o njemu na predstavljanju knjige „Rasizam domaćih slugu“, čime bih mogao zaokružiti moje mišljenje o akademiku Pečariću, matematičaru i domoljubu:

Akademik Josip Pečarić jest najbolji predstavnik našega hrvatskoga naroda jer se nije umorio u borbi za istinu kada je to bilo protivno svim tendencijama s pravom javnosti u Hrvatskoj. Tim više je njegova posljednja knjiga (Rasizam domaćih slugu) primjer njegove hrabrosti da se suprotstavi onima koji su prgnuli šije i dopustili da ih nepravde lome, i što je još gore, i sami su se bili upregnuli u tu nepravednu rabotu. Koliko je Pečarićeva hrabrost bila velika svjedoči upravo činjenica da je uporno prešućivan u sredstvima priopćivanja i u hrvatskoj javnosti. Međutim, to na žalost

govori još više o porobljenoj Hrvatskoj u kojoj smo se našli, a koju sam Bog oslobođa kad na usta Theodora Merona izriče istinu o našim generalima i o našem oslobođiteljskom pravednom ratu u kojem je stvorena Lijepa Naša. Držim da je njegov prijedlog – koji je opetovano dvanaest puta pisao predsjedniku Vlade – da se generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču dodijeli Nobelova nagrada za mir bio i jest ne samo krik u nevolji, nego još više racionalni zaključak i da je kod onih koji su ga mogli vidjeti, izazvao veliko poštovanje i ponos.

Zahvaljujem gospodinu akademiku Josipu Pečariću na toj hrabrosti i na upornosti u borbi za istinu. Ovu bi knjigu trebao pročitati svaki Hrvat, razmišljati o njenom sadržaju svaki misleći domoljub. Ona je svjedočanstvo da Hrvatska (još) nije izgubljena, da naša Domovina ima budućnost. Akademik Pečarić priznati je matematičar svjetskog ugleda pa se nadam da je svojim oštrim umom dobro izračunao gdje smo i kamo idemo. Dapače, prokazao je naše vlastite hrvatske grijeha, ali i pokazao put kako ih je moguće okajati. To je put ponosa na istinu i put nasljedovanja najhrabrijih, među kojima je zasigurno na posebno istaknutom mjestu naš akademik Pečarić.“

Da, biskup je govorio o mojih 12 pisama Milanoviću dok je bio predsjednik vlade u kojima sam ga pozivao da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir, na koja on nije nikada odgovorio. Biskup je i govorio o mojoj knjizi „Rasizam domaćih slugu“, Zagreb, 2013 u kojoj je prvi dio knjige i posvećen ovim pismima. U četvrtom pismu govorim i o filmu koji je eto nagrađen *Srebrnom nagradom na Worldfest Houston*.

Prvi prilog tom četvrtom pismu je i tadašnji razgovor s Međom koji dajem u prilogu ovog teksta.

Drugi dio knjige je posvećen PISMU VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH. Glavni dio tog pisma je **Završni govor generala Praljka** na prvostupanjskom suđenju.

Puno simbolike u tome da je taj film sada nagrađen i da je moja stota knjiga bila o generalu Praljku i to knjiga s Medimorcem, zar ne?

Kako li je tek sadašnjem Predsjedniku RH kad zna da je on doprinjeo što je *film prikazan u Američkom Kongresu i da je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi*.

Kako li je tek sadašnjem Predsjedniku RH kad zna da ga je *dobilo oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu*, kao i to da je *prikazan na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata*, gdje je *bilo preko 500 američkih veteranu koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku redatelju g. Knezu.*

Mora li se zato današnji Predsjednik RH „dokazivati“ kao što je to učinio u Jasenovcu i u Okučanima?

Josip Pečarić

PRILOG

Miroslav Međimorec

Američki Hrvat snima film o Oluji OLUJA JE SPASILA BIHAĆ

Ovih dana završen je u Zagrebu prvi dio snimanja dokumentarno-igranog filma radnog naslova *Oluja je spasila Bihać*. U peticiji koju je dosad potpisalo dvadesetak akademika i biskupa te više od 2300 ljudi iz cijelog svijeta akademik Josip Pečarić je ustvrdio da bi za spašavanje Bihaća general Ante Gotovina trebao dobiti Nobelovu nagradu za mir jer je vojno-redarstvenom akcijom Bihać deblokiran i otklonjena je opasnost za 180 000 ljudi stjeranih u okruženje da im se ne dogodi nova Srebrenica. Peticija akademika Josipa Pečarića o nepravdi Haškog suda, pa i Vijeća sigurnosti UN-a pri presudi generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, kad je previdio takvu humanitarnu ulogu koju su imali RH, HV i vojna operacija *Oluja* u spašavanju Bihaća, potaknula je Hrvata Nikolu Kneza, uspješnog redatelja kratkih, dokumentarnih i animiranih filmova i producenta iz Teksasa da akademiku Pečariću ponudi svoju zamisao o filmu na engleskom jeziku koji će obraditi taj zaboravljeni i zanemareni aspekt *Oluje*. Akademik Pečarić ga je spojio s redateljem i književnikom Miroslavom Međimorcem koji je napisao scenarij, organizirao snimanje i zamolio niz značajnih osoba, poput generala Josipa Čuletića, Krešimira Čosića i Rajka Rakića, povjesničare Ante Nazora, Davora Marijana, Dinka Čuture i Ive Lučića, novinare i publiciste Višnju Starešinu i Matu Kovačevića, znanstvenika i zastupnika u Hrvatskom saboru Miroslava Tuđmana, humanitarne radnike Slobodana Langa i Jakova Bienenfelda, da svojim stručnim raščlambama, izjavama i ocjenama sudjeluju u filmu. U jesen se nastavlja snimanje i prikupljanje izjava još jednog broja osoba, posebice Bošnjaka vezanih uz opsadu, obranu i oslobođenje Bihaća, jer bez njihovih nadljudskih napora i žrtve Bihać ne bi opstao. Oni će izložiti svoja sjećanja i ocjene za jedan cjelovit i vjerodostojan

film o toj danas slabo poznatoj epizodi rata u bivšoj Jugoslaviji, koja je zbog brzine odvijanja dogadaja u jesen 1995. i postizanja mira u Daytonu neopravdano pala u zaborav. Kako je u svojoj izjavi za film naglasio dr. Slobodan Lang: *Oluja i vojna akcija jedne zemlje (RH) izravno je utjecala na humanitarni problem u susjednoj zemlji (Bihać), vojna akcija je bila u funkciji dobra.*

Osim uvida u bogati dokumentarni materijal koji su omogućili Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata i njegov ravnatelj dr. Ante Nazor, neki dijelovi ovoga filma bit će igrani, tj. na osnovi zapisa i dokumenata rekonstruirat će se značajni dijelovi slike o samoj obrani Bihaća i povezanosti s obranom i oslobođanjem RH te politici i utjecaju velikih sila, posebice SAD-a. Redatelj Nikola Knez, koji je povezan sa Sveučilištem Tekstas A@M, koristit će usluge studenata glume sa zadnje godine studija kazališta koji će odigrati ključne scene razgovora između hrvatskih i američkih vojnih dužnosnika. Osim u Zagrebu, film je sniman u Kninu i Bihaću.

Nekoliko općih napomena o Nikoli Knezu, producentu i redatelju filma o *Oluji*, generalu Gotovini i opsadi i deblokadi Bihaća.

Počet ćemo od njegova zadnjeg filmskog uspjeha na Međunarodnom filmskom festivalu u Houstonu 2012.:

Nikola Knez i njegova producentska kuća *iFilms LLC* dobila je na 45. svjetskom festivalu filma u Houstonu 11 (jedanaest) Remi nagrada, platinastih, zlatnih, srebrenih i brončanih. Na festivalu je ove godine u različitim kategorijama prikazano više od 4600 filmova iz 57 zemalja. U kategoriji igranog filma sudjelovao je i hrvatski igrani film Branka Ivande *Lea i Darija*. Na istom festivalu prošle 2011. godine Nikola Knez je dobio tri zlatne nagrade, 2010. dvije. Nikola Knez redatelj, scanarist, snimatelj, dobitnik mnogobrojnih nagrada, osnivač je *iFilms LLC*, filmske kompanije koja se bavi filmskim procesom od početne ideje, scenarija do završetka filma, prikazivanja na filmskom platnu. Njegov studio opremljen je najnovijom tehnologijom kojom upravljaju vrhunski filmski profesionalci. Osnivač je *Prve* (2005.) i organizator *Druge* (2006.) međunarodne konferencije o mladeži i obrazovanju za 21. stoljeće (Children's rights@Education for the 21st Century) koja se otada održava na Sveučilištu Texas A@M u Corpus Christiju. Usto je

osnivač Zaklade Sv. Marije na otoku Mljetu, Hrvatske udruge za dječja ljudska prava i Hrvatske udruge za ekoturizam. Pisac je nekoliko scenarija i dvije dječje knjige. Školovao se u Hrvatskoj u kojoj je radio na velikom broju filmova za Hrvatsku televiziju, Koncertnu direkciju, HNK, Dramsko kazalište. Snimao je promidžbene filmove za industrijska poduzeća u Hrvatskoj i Njemačkoj. Snimao je dokumentarne, obrazovne i igrane filmove, filmove za promociju industrije i turizma kao i TV komercijalne i muzičke videofilmove. Ima bogato iskustvo u videosnimanjima, uređivanju, 3D animaciji i specijalnim efektima. Njegovo obrazovanje i iskustvo omogućuju mu potpuno razumijevanje moderne filmske tehnologije i računalnih mogućnosti pri stvaranju filma. Sposoban je nadzirati projekt od početne stvaralačke zamisli do postprodukcije, dok mu znanje matematike i uvid u računalne znanosti omogućuje stručnost u svim oblicima tehnologije kao i uporabu preciznih alata za stvaranje vizualnih efekata i 3D animacije. Stalno je u tijeku s razvojem novih tehnologija u stvaranju filma. Izdvojiti ćemo tek nekoliko njegovih nagrađivanih filmova: *Vitezovi* (Knights) 3D animacija; *Između mjeseca i zemlje*, (Between moon and earth) dokumentarni film o ruskom kozmonautu Sergeju Avdeevu; *Američki zatvori, u inozemstvu i kod kuće* (American prisons, foreign@domestic) dokumentarni film koji je ove godine dobio platinastu nagradu za scenarij i Remi posebnu nagradu žirija za film i video; *Jedna osoba, dva puta* (One person, two paths).

Usprkos vrlo živom i uspješnom prisustvu u kompetitivnoj američkoj filmskoj industriji, Nikola Knez nije napustio vezu sa svojom domovinom i ovaj producentsko-redateljski projekt pokazuje koliko vjeruje da se istina o Hrvatskoj, Domovinskom ratu i zatočenim generalima u Haagu, *Oluji* i pomoći Bihaću i BiH može na dobar filmski način, na engleskom jeziku, prezentirati svijetu.

Jedan od generala koji je sudjelovao u snimanju dokumentarno-igranog filma o *Oluji*, generalu Anti Gotovini i Bihaću bio je i načelnik stožera Južnog bojišta general-bojnik Rajko Rakić, najbliži suradnik i planer svih vojnih operacija koje je vodio general Ante Gotovina, njegova desna ruka i pouzdanik koji i danas stručno objašnjava, opravdava, brani i cjeni generalove vojničke poteze, njegovu vojnu darovitost i ljudski integritet. Njegov zapovjednik Ante Gotovina je za generala Rajka Rakića sjajan vojni strateg i vođa

koji mu je pri prvom dolasku na dužnost zapovjednika ZP Split 1992. u Zadru rekao kako zna na koji će način osvojiti Knin. Četiri godine kasnije dokazao je da je točno predvidio na koji način je uz minimalne ljudske gubitke jedino moguće osvojiti središte srpske pobune u Hrvatskoj, Knin. Na snimanje filma na Kninskoj tvrđavi general Rakić je došao s pripremljenom raščlambom od skoro 60 stranica teksta, vojnih karata i fotografija iz koje prigodom 17. godišnjice vojno-redarstvene operacije *Oluja* sažimamo najzanimljivije dijelove: o pobjedi u tri koraka, deblokadi Bihaća i operacijama nakon *Oluje* koje su dovele do poraza srpske vojske, završetka rata u BiH i RH i Daytonskog mira.

Pobjeda u tri koraka – Na koji način?

1. korak: Trajao je od početka vojne operacije *Zima* '94./95. do završetka vojne operacije *Ljeto* '95. (ukupno osam mjeseci). Glavni smjer djelovanja HV-a bio je preko planine Dinara k Bosanskom Grahovu.

Cilj djelovanja bio je:

- oslabiti srpske napade na bihaćku enklavu (zaštićenu zonu UN-a
- probiti se preko Dinare u sjevernodalmatinsko zaleđe i približiti se Kninu.

Obje zadaće su u cijelosti ostvarene.

2. korak: Obuhvaća djelovanje u vojno-redarstvenoj akciji *Oluja* (od 4. do 10. kolovoza 1995.)

Hrvatska vojska ne ispušta iz vida događaje oko Bihaća, samo na *trenutak* preusmjerava svoje napore i svoja djelovanja na rušenje tzv. RSK i u tome uspijeva:

- oslobođa cijelu središnju Hrvatsku s gradom Kninom
- deblokira bihaćku enklavu.

3. korak: Nakon *Oluje*, preko vojnih operacija *Maestral* i *Južni potez* (od 8. rujna do 15. listopada 1995.) izvršiti dodatni vojni pritisak na Srbe u BiH (Vojsku Republike srpske/VRS), nanijeti im nove vojne poraze i prisiliti na pregovore kako bi se mogao završiti rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.

Deblokada Bihaća – Kako?

– Tko je onda mogao povjerovati da je to moguće učiniti samo djelovanjem hrvatskih snaga na smjeru Slunj –Tržačke raštele, a da to ne prouzroči velike posljedice za RH, HV i samu Bihaćku enklavu. Tko je mogao jamčiti da to ne će biti neka vrsta *Pirove pobjede*??

– Tko je mogao vjerovati da će hrvatske snage iz zapadne Hercegovine preko Dinare, Bosanskog Grahova i Drvara izravnim djelovanjem deblokirati Bihaćku enklavu, a da to ne će biti težak i dugotrajan posao, možda i zakašnjeli napor?

Gdje je bilo rješenje? Jedino pravo rješenje toga vojnog pitanja od strateške važnosti za RH bio je zajednički napor, zajedničko djelovanje svih hrvatskih snaga u središnjem dijelu Hrvatske, koje su trebale iskoristiti već ostvareni povoljan operativni i strategijski položaj na Zapadnohercegovačkom bojištu.³⁰ Dakle, upravo onako kao je to provedeno u *Oluji*.

Jedino slobodno područje u zapadnoj Bosni i Hercegovini od 1992. bilo je Bihaćko područje s gradom Bihaćem. Položaj Bihaća i slobodnog područja koje su držale u okruženju snage VRS i VRSK bio je krajnje težak. Snage Petog korpusa A BiH i snage HVO-a odolijevale su u okruženju, bez logističke i svake druge pomoći, više od tisuću dana nadmoćnjim snagama neprijatelja. Nakon srpske okupacije više od sedamdeset posto ozemlja BiH i naklonosti međunarodne zajednice koja je kroz usta lorda Owena zagovarala rješenje po mjeri vojno jačega, Srba, i nakon pada zaštićenih zona UN-a Srebrenice, Žepe i vrlo izglednog pada UN safe area Bihaća MZ se krajem 1994. spremala proglašiti Srbe pobjednicima u ratu. V RS otpočela je zajedno s V RSK pripreme za završni udarac. U tu svrhu ustrojena je Operativna grupa/OG *Pauk* koja je silovito napala Bihaćko područje koje je ovisilo o logističkoj i humanitarnoj pomoći RH. Bila je to tzv. Prva bihaćka kriza. Peti korpus A BiH krajnjim naporima je odolijevao napadima. Bihaćko područje imalo je i ima važan strategijski položaj za RH i u tadašnjem odnosu snaga jedino

---

³⁰ General Rajko Rakić koristi pojам Zapadnohercegovačko bojište za područje Kupreškog, Livanjskog i Glamočkog polja te planina Vitorog, Jastrebnjak i Šator, Staretina i Dinara čiji najveći dio je bio okupiran 1992. Sve je počelo zaustavljanjem postrojbi JNA u travnju 1992. na Kupreškom polju koje su kretale iz BiH prema Livnu i Splitu. Zapadnohercegovačka bojišnica se spajala sa Sjevernodalmatinskom bojišnicom koju su držali pobunjeni Srbi (tzv. VRSK).

je RH mogla pomoći Bihaću. Pomišljalo se na izravnu akciju prema Bihaću, ali ona je u sebi nosila mnoštvo opasnosti, nesklonost MZ, uzak koridor između Slunja i Bihaća, obveza prema Sporazumu s pobunjenim Srbima potpisanim početkom 1994. Izabrana je zamisao generala Ante Gotovine da se jednom vojnom operacijom na Zapadnohercegovačkoj bojišnici prisili V RS da oslabi pritisak na Bihać. Bila je to operacija *Zima '94*. HVO i HV u zajedničkoj akciji u teškim zimskim uvjetima, na planinskom zemljишtu uspjeli su prodrijeti i zadržati položaje na Dinari i Staretini, prodrijeti duboko u Livanjsko polje i odvratiti V RS od ulaska u Bihać. Druga bihaćka kriza dogodila se nakon genocida u Srebrenici kad se činilo da više ništa ne stoji na putu pobjedi bosanskih Srba. Ponovno je operacija *Ljeto '95*, pod vodstvom generala Ante Gotovine, koju je operativno planirao njegov načelnik stožera general Rakić, odvratila Srbe od završnog udarca na branitelje Bihaća, neprijateljske snage su se nalazile tek dvije stotine metara od bihaćke bolnice. Ulazak HVO-a i HV-a u Bosansko Grahovo i Glamoč značile su uzbunu u redovima bosanskih Srba, koji su odmah s bihaćkog bojišta prebacili snage prema prijetećim snagama HVO-a i HV-a.

Tijek operacije *Ljeto '95. smjer Crni lug – Bosansko Grahovo*

Napad je počeo 25. 7. 1995. god. 4. i 7. gardijska brigada (gbr.) 28. 7. osloboidle su Bosansko Grahovo i svoje su snage usmjerile prema Kninu tako što se 7. gbr. usmjerila prema Crvenoj zemlji, a 4. gbr. prema Deralama i selu Strmica. V RSK je prebacila dio snaga prema Strmici i prema Crvenoj zemlji, pokušavajući uspostaviti obranu Knina sa sjeverne strane. Zapravo, nije se znalo tko treba braniti Knin sa sjeverne strane – jer se takva mogućnost ugroze Knina nije ni predviđala. Knin se branio u zaledima Sinja, Šibenika i Zadra. Koliko će to biti pogubno za RSK vidjet će se u operaciji *Oluja*. Pobjedom u operaciji *Ljeto '95.* razdvojene su dvije neprijateljske vojske (V RS i V RSK) i stvorena osnova za *Oluju*.³¹

Cilj operacije Oluja

- u središnjem dijelu Hrvatske od Jasenovca do Dinare istovremeno prijeći u napad na snage V RSK

---

³¹ Zemljovid Ljeto '95.

- dijelovi HV-a i HVO-a na Zapadnohercegovačkoj bojišnici ostat će u obrani i ne će poduzimati aktivna djelovanja
- na više smjerova probiti neprijateljsku obranu, razdvojiti njihove snage i prijeći na potpuno oslobođanje tog područja
- glavni objekti napada bile su neprijateljske snage i izvori njihove vojne moći
- smjerom Plaški – Slunj – Tržačka raštela (državna granica s BiH) što prije se probiti prema snagama Petog korpusa BiH, spojiti se s njima i tako deblokirati cijelo bihaćko područje iz okruženja V RS i VRSK
- snagama ZP Split oslobođiti Knin, Vrliku, Drniš, Kistanje, Benkovac i Obrovac. Vojska RSK nije imala posebne snage za obranu Knina. Napad su očekivali s jugoistoka, juga i jugozapada, a napadnuti su sa sjevera.³² Pitamo se zašto je plan o otvaranju Zapadnohercegovačkog bojišta baš u to vrijeme i na tom mjestu bio dobar i jedino moguć? Jedino na tom mjestu između Kupresa i Dinare bilo je moguće istovremeno razdvajati snage V RS (u BiH) i V RSK (u RH), vršiti pritisak s leđa na V RS koja je napadala Bihać i približavati se zaleđu Knina. Promatrajući na zemljovidu smjer kretanja hrvatskih snaga na

Zapadnohercegovačkom bojištu³³ jasno se vidi da su one usmjerene prema Bihaću (zaključno s *Ljetom '95.*), a zatim su se tijekom *Oluje* preusmjerile ka Kninu.

Nakon *Oluje* i uspjeha koji je ostvaren, sve snage Zapadnohercegovačkog ratišta, pojačane snagama ZP Split okreću se prema Banja Luci. Time se vrši daljnji pritisak na V RS, oslobođaju okupirana područja oko Šipova, Jajca, Mrkonjić Grada i Drvara. Izravno se pomažu Peti i Sedmi korpus A BiH da djeluju prema Banja Luci istočno od rijeke Vrbas. Svaki drugi plan koji u sebi ne bi sadržavao navedene mogućnosti ne bi bio dobar. Plan za završne operacije morao je sadržavati tri ključne zadaće:

- deblokadu Petog korpusa A BiH (Bihaćkog zaštićenog područja);
- oslobođanje Knina i

---

³² Zemljovid Oluje i Zapovjedni lanac vojne operacije Oluja

³³ Zemljovid

– rušenje RSK.

Hrvatsko slovo, 3. kolovoza 2012.

ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU

Poštovani Oče Biskupe,

Zahvaljujem se na Vašoj čestitci:

Dragi Akademije, i ja Vam čestitam stotu knjigu i ističem Vašu zaslugu za nagrađeni film o Oluji. Hvala što u ovom osvrtu i mene spominjete.

Jučer je taj moj osvrt u kome Vas spominjem objavljen na portalu dragovoljac.com:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21267-milanovic-i-nagradeni-film-o-oluji>

Lijepe prelijepе riječi koje ste naslovili na mene zbog mog djelovanja koje su dovele do tog filma zapravo pokazuju Vašu veličinu. Vi ste odmah prepoznali vrijednost i veličinu ideje da se našim generalima zapravo treba dati Nobelova nagrada za mir zbog „Oluje“. A to je bilo kada su ondašnje vlasti i oporba bili glavni suradnici onima koji su proganjali naše generale.

A tako je i danas!

Jeste li primijetili da je prije tog osvrtu tekst s portala HKV-a prenijelo samo nekoliko portala:

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/srebrna-remi-nagrada-filmu-operation-storm>

<https://www.glasgacke.hr/?ispis=detalji&novost=26687&kat=78>

<https://kamenjar.com/veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja/>

Glavni mediji, i mnogi tzv. državotvorni portali ne pišu o američkom dokumentarnom filmu o „Oluji“.

Zašto?

Zato što je isto i danas – ništa se nije promijenilo!

A izdavač CROATIAN FILM INSTITUTE ovako reklamira film koji je napravljen za američko tržište i koji je doživjeo takve uspjehe u SAD:

OPERACIJA OLUJA

Operacija Oluja bila je najodlučnija bitka u Domovinskom ratu. Republika Hrvatska pokrenula ju je u kolovozu 1995., te je bila

najveća europska kopnena bitka nakon Drugog svjetskog rata. Uspjeh ove izvanredne hrvatske vojne akcije dogodio se nakon četiri godine ratovanja. Brojčano slabiji, s manje oružja, ali s boljom taktikom, ova je mala nova demokracija savladala neprijatelja poput Davida u bitci s Golijatom, u moralnoj, ali i vojnoj pobjedi izvanrednog naroda. Oluja je okončala masivnu humanitarnu katastrofu i genocid koji su počinili srpska vojska i četnički teroristi. Dovela je do oslobođenja trećine hrvatskog teritorija koji je bio pod neprijateljskom okupacijom, te je omogućila Daytonske sporazume koji je donio mir u cijelu regiju. Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zasluguje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

I to je nešto što od hrvatske javnosti sakriva i vlast i oporba. Preciznije svi oni koji pripadaju Srpsko-hrvatskoj koaliciji.

Zato riječi koje sam uputio Predsjedniku RH kome sam dok je bio Predsjednik Vlade uputio 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu mogu zapravo uputiti svim pripadnicima Srpsko-hrvatske koalicije. Njima sigurno nije draga da je film o 'Oluji' dobilo oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu, kao i to da je prikazan na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata, gdje je bilo preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku redatelju g. Knezu.

A s druge strane sve to kao da je i Vaš uspjeh, zar ne?

Vaše riječi koje sam naveo u mom tekstu pokazuju da je to doista tako. Zato i Vama idu čestitke za film OPERACIJA OLUJA!

Zato me raduje i činjenica da ta moja stota knjiga završava Vašim pogовором.

Meni nije jasno kako netko ne vidi da su najnovija prepucavanja povodom ispada Predsjednika RH u Jasenovcu i Okučanima doista uvertira za stvaranje velike koalicije na parlamentarnim izborima, o čemu sam u Hrvatskom tjedniku pisao i prije Milanovićeve pobjede u drugom krugu predsjedničkih izbora. Čak je i sam Milanović to u Okučanima i rekao kada je spomenuo da razumije druga dva

predsjednika jer oni MORAJU govoriti to što govore. Poruka je očita: ne misle tako, ali moraju tako govoriti!

Mislim da je to morao reći jer je svjestan da sa svojim postupcima doista snažno pomaže Plenkoviću da ljudi zaborave njegov dosadašnji poslušnički odnos prema Pupovcu, pa je dobro da dovoljno ljudi budu i svjesni toga tako da na vlasti osigura i formalno Srpsko-hrvatsku koaliciju poslije parlamentarnih izbora.

A da na djelu nije djelovanje Srpsko-hrvatske koalicije itekako bi se znalo za uspjeh filma o „Oluj“¹. Itekako bi svi znali kako je film prikazao u Američkom Kongresu i da je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi. Svi bi već znali *da je* prikazan već u niz mjesta u SAD-u i Kanadi (New York i Vancouver). Itd.

Da u RH nemamo Srpsko-hrvatsku koaliciju već bi bila osigurana sredstva za hrvatsku verziju tog filma. Tih sredstava imamo samo za filmove koji odgovaraju onima koji ne vole hrvatsku državu i hrvatski narod.

Naravno, ništa od toga. Ali vidimo kako je Srpsko-hrvatska koalicija nametnula raspravu oko Hosovog simbola.

Da se ne radi o Srpsko-hrvatskoj koaliciji, tj. da na vlasti imamo domoljubnu opciju stvari bi bile mnogo jasnije, Tada bi domoljubna opcija ukazala na činjenicu da protuhrvatska opcija ne poštuje simbol koji je odobrila hrvatska vlast. Drugim riječima javno napadaju samu državu. Jedina rasprava u takvim okolnostima mogla bi biti:

MOGU LI ONI KOJI NE POŠTUJU ZAKONE OVE DRŽAVE, A NJENI DUŽNOSNICI SU, UOPĆE TO I BITI, ZAPRAVO PRAVNICI BI TREBALI UKAZATI OMOGUĆAVAJU LI HRVATSKI ZAKONI DA IH SE KAZNI ZBOG TOGA ILI NE!

Naravno, HDZ to ne može uraditi jer su oni MAKNULI ploču iz Jasenovca. Plenković je to učinio, a Milanović samo rekao. Istina grublje – ali rekao da ploču na kojoj je simbol koju je odobrila hrvatska država treba maknuti..

Mene Plenkovićev postupak podsjeća na Sanaderovu izjavu povodom Mesićeva umirovljenja naših generala zbog navodne izdaje. Naime tada je Sanader rekao da bi uradio isto, ali bi prvo razgovarao s generalima. A znamo da je Plenković doista razgovarao prije nego je MAKNUO ploču na kojoj je znak koji je u ovoj državi zakonit.

S poštovanjem,

Vaš

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21286-zahvala-biskupu-kosicu>

DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“

Toliki muk vlada u RH oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti(!) zahvalio jedan kolega akademik:

Dragi Josipe,

i ja Ti čestitam na stotoj knjizi!

I hvala na lijepim vijestima o filmu Operation Storm, za koji i Ti imaš zasluge!

S dobrim željama,

Da, koliki je muk oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti zahvaljuje jedan akademik.

Valjda i ne trebaju ljudi znati kada je ko-scenarist dr.sc. Miroslav Medimorec koji je ne samo znanstvenik nego i general i književnik i bivši veleposlanik i bivši pomoćni ministra vanjskih poslova i redatelj. A da završio je Filozofski fakultet (1965.) i Akademiju za kazališnu i filmsku umjetnost (1973.) u Zagrebu, i poslijediplomski studij u Royal Shakespeare company London/Stratford on Avon.

U toj mojoj stotoj knjizi na španjolskom ima i Medina priča o našem prijatelju generalu Praljku i o njemu samom, tj. začetku njegove diplomatske karijere u Sunji:

Za tim stolom se začinjala buduća diplomacija, stranci su se upoznavali s našom kuhinjom i vinima, poviješću, narodnim običajima i kulturom. Ispocetka bi strani promatrači, uglavnom vojna lica i diplomati, dolazili neinformirani, puni predrasuda, napuhani pred nama "civilima" koji ratuju, ljudima upitnog vojnog obrazovanja i opće kulture. Takvima bi nas dvojicu ako nije bilo Svena, Hemingway (Praljka, JP) prvo predstavio, završili smo pet fakulteta, govorimo strane jezike, nešto značimo u umjetnosti i društvu svoga naroda, proputovali smo veći dio svijeta. Izrazito drske bi izazivao na razgovor iz područja filozofije, svjetske književnosti, fizike ili matematike. Dolasci timova promatrača su bili sve češći, razgovori uz ukusne ručkove sve opušteniji i zanimljiviji, dok je naš ugled u očima stranih promatrača sve više rastao.

Pitam se je li znalo onih 500 američkih veterana koji su 10 min pljeskali filmu i autorima da je scenarist njihov kolega – general i sve to.

Moj kolega iz HAZU se zahvaljuje na tekstu u čijem prilogu sam dao i Medin tekst o snimanju nagrađenog filma. A počeo ga je s PISMOM VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA. Jedan od potpisnika tog pisma bio je i redatelj nagrađenog filma Nikola Knez.

A pismo ima itekako veze s Akademijom. Prvu verziju objavili smo akademici Smiljko Ašperger, Stanko Popović i ja. Zapravo ja sam na svoje adrese prenio jedno reagiranje na moj intervju, a akademik Ašperger je tražio i tom zahtjevu se pridružio akademik Popović da to objavimo. Tekst je objavljen na portalu HKV-a ali i u knjizi o generalu Markaču:

S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, *Haaškome tribunalu*. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je sugerirao skupljanje potpisa. On je pisao recenziju prve i predgovor treće knjige u trilogiji o rasizmu i Haagu:

1. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
2. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
3. J. Pečarić, Rasizam domaćih slуга, Zagreb, 2013.

Kako sam pisao Predgovor knjige Mladena Pavkovića o generalu Markaču na predstavljanju te knjige sam i pročitao pismo koje je prvi put poslano VS UN-a s potpisom 20 biskupa i akademika

Naš sjajni snimatelj Oskar Šarunić je na Youtubeu izdvojio taj moj govor:

akademik Josip Pečarić-Mladen Pavković "general pukovnik Mladen Markač"

Negdje od 4.,min i 45sec. Možete ga i poslušati:

<https://www.youtube.com/watch?v=SW-Mcf0purY>

Konačno Osmo pismo: *Jesmo li Balkansko pleme* s pozivom Predsjedniku Vlade RH da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir poslao sam i supotpisnicima ovog Pisma. Na kraju

pisma je dan i prilog sa konačnom listom potpisnika (biskupa i akademika):

akademik Igor Anić
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospočko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Andrej Dujella
akademik Stjepan Gamulin
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
mons. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Frano Kršinić
akademik Ranko Matasović
akademik Slavko Matić
akademik Davor Miličić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Danas podpredsjednik Akademije akademik Davor Miličić je potpisao Pismo i ranije dok je bio dekan Medicinskog fakulteta. Objavio sam i njegov tekst koji je tom prigodom napisao;

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što

je oslobođio južnohrvatsko primorje. Haaške sudsice i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubi ja bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobođa daljnog izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke“ i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo

propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Glavno je da se u Hrvatskoj ne zna za američku nagradu filmu o Oluji. Treba misliti o tome kako ostati na vlasti. A to možeš duže ako hrvatski ljudi znaju što manje o onome čime se mogu ponositi. Bolje je da ne znaju ni akademici. I oni mogu pričati i širiti tako nepovoljne vijesti, zar ne?

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21329-dobro-je-da-ni-akademici-ne-znaju-o-naugradenom-filmu-o-oluji>

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVČU!

Davno sam napisao da je HDZ promijenio svoj slogan ZNA SE!
On sada glasi ZA SE!

Međutim, nisam bio u pravu iako bi se to moglo zaključiti iz njihove najvažnije izborne poruke: DOMOVINSKI POKRET I MIROSLAV ŠKORO DOVODI BERNARDIĆA NA VLAST!

Nedavno smo se na to osvrnuli i u jednom druženju gdje su bili neki naši svećenici.

Ponovio sam ono o čemu sam govorio još prije predsjedničkih izbora: Naravno ne slažem se s onim što radi „hrvatska“ ljevica, ali isto radi i HDZ. Oni vjerojatno to ne misle pa sam pitao naše svećenike: Misle li oni u Crkvi u Hrvata da je prostitucija bolja od toga što „naši“ ljevičari rade ono u što vjeruju. Što je po Crkvi moralnije?

Meni je jasno da u RH mnogi misle da je bolja prostitucija, mada imamo već i sjajni likovni prikaz HDZ-ove vladavine:

Slika zorno pokazuje koliko sam bio u krivu kada sam rekao da je HDZ danas stranka ZA SE!

Očito je da to nije precizno rečeno:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVČU!

Spomenimo samo dvije očite stvari koje ponajbolje govore o tome:

Prvo pogledajmo naslov teksta na portalu narod.hr:

PUPOVAC O UVREDLJIVOM TRANSPARENTU:

SPOMINJAO ‘ZDS’, PORUČIO KAKO ĆE ‘SDSS RAZMISLITI HOĆE LI NAKON IZBORA SUDJELOVATI U VLASTI’

<https://narod.hr/sport/pupovac-o-uvredljivom-transparentu-spominjao-zds-porucio-kako-ce-sdss-razmisliti-hoce-li-nakon-izbora-sudjelovati-u-vlasti>

Sjetimo se da je Pupovac glavni krivac za svaki ispad koji je uperen protiv pripadnika srpske manjine u RH. Pogledajte samo Presudu HNES-a kojom je etički osuđen za veleizdaju, a njegovo djelovanje poslije toga je još gore jer je u vlasti s HDZ-on!

A kad već spominjemo ZDS, evo što je o tome napisao Rudi Tomić: *E, sada su medije i (anti)fašisti u velikom problemu (da nije izbora ne bi imali o čemu pisati) jer ne mogu više ustašizirati i kriminjalizirati hrvatski usklik – Za dom spremni. "Tko nije bio spreman 1991., nije ni danas. Za mene je ova presuda Visokog prekršajnog suda, točno kao što je rekao Marko Perković Thompson, jedan korak u povratku Hrvatske svojoj kući, svojim izvořitim", rekao je Borislav Barišić, stopostotni ratni invalid, predsjednik Saveza udruga dragovolajaca HOS-a Republike Hrvatske u emisiji – Budnica Osječke televizije.* (06. 06.2020.)

"Istoričar" Ivo Goldstein, u velikom razgovoru za Inu, kaže među ostalima, da je pozdrav ZDS – ustaški, a NDH – izdajnička: "Ja mislim da je NDH bila izdaja hrvatskog naroda te da taj pozdrav (ZDS) simbolizira izdaju" (Hina, 11.06.2020).

Dakle: *Tko nije Za dom spremni, taj se ne osjeća Hrvatom niti Hrvatsku doživljava svojom domovinom. Rimljani bi rekli: Hospes sint invit! Oni su nepoželjni gosti! I bili bi protjerani iz Rima. Već stoljećima hrvatski narod "spava" s neprijateljima u svojoj domovini! Djela govore glasnije od riječi; neka vaše (zastupničke) riječi podučavaju i neka vaša djela govore.*(Sv Ante Padovinski) Toronto, Sv. Ante, 2020.

<https://hrvatskonebo.org/2020/06/13/rudi-tomic-izbori-u-hrvatskoj-bez-glasa-iz-dijaspore/>

Pogledajte i:

<https://narod.hr/hrvatska/nakon-priopcenja-o-cavoglavama-kakve-je-odluke-dosad-donosio-aktualni-sastav-ustavnog-suda-1-pitanje-davanja-djece-na-udomljavanje-istospolnim-parovima>

Spomenut éu samo još jednu stvar koja pokazuje to nevjerojatno HDZ-ovo sluganstvo Pupovcu u borbi da očuvaju vrhovnu vlast u RH u Pupovćevim rukama.

Radi se o u SAD-u nagrađenom filmu o „Oluji“ redatelja Nikole Kneza. Jedan od scenarista i producenata filma je general dr. sc. Miroslav Međimorec.

U filmu se pojavljuju: Jakov Bienenfeld, Mario Bujanović, dr. Roman Jurić, gen. Krešimir Čosić, dr. Dinko Čutura, gen. Atif Dudaković, Peter W. Galbraith, Emzad Galiašević, Mate Kovačević, dr. Slobodan Lang, dr. Ivan Lučić, dr. Davor Marijan, Ante Marjanović, Marijan Mihić, dr. Ante Nazor, akademik Josip Pečarić, gen. Rajko Rakić, Višnja Starešina, dr. Miroslav Tuđman, dr. Edward S. Yambrusic, Miomir Žužul.

Posebna zahvala ide:

Hrvatsko Memorialno Dokumentacijski Centar Domovinskog Rata (ravnatelj dr. sc. Ante Nazor): Peter W. Galbraith, United States Ambassador to Croatia, 1993-1995, Ministarstvo Hrvatskih Branitelja, Texas A&M University, Corpus Christi, The Army & Navy Club Washington D.C. (John L. Warnack, chief operating officer), dr. Edward S. Yambrusic & mrs Natalie Yambrusic, Steve Rukavina.

A još se za „Oluju“ kaže:

Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

Jasno je da hrvatska javnosti nije smjela doznati za ovo. Jer:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVČU!

Josip Pečarić